

ကြယ်စင်များဝေ

ကံကြိုးပျောက်သတို့သမီး

မောင်ကျော်စွာ
၈ ၀၉-၉၉ ၇၀၉၃၀

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၈၁၀၈၁၀
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၈၉၇၀၇၀၉

ထုတ်ဝေသူ
ဒေါ်တင်တင်အုန်း (စိန်သရဖူစာပေ)
အမှတ် (၆၆) ၆-လမ်း၊ လမ်းမတော်။

အတွင်းပုံနှိပ်သူ
ဒေါ်ချစ် (စန္ဒာမိုးပုံနှိပ်တိုက်)
အမှတ် (၂၀၀) ၃၁-လမ်း၊ ပန်းဘဲတန်း။

အဖုံးပုံနှိပ်သူ
ဦးဖော်မြင့်ဝင်း (ကာလာဇုန်ပုံနှိပ်တိုက်)
အမှတ်(၁၈၄) ၃၁-လမ်း၊ ပန်းပဲတန်း။

ပုံနှိပ်ခြင်း
ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၀ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ၊
တန်ဖိုး - ၁၀၀ ကျပ်၊ အုပ်ရေ - ၅၀၀။

၈၉၅-၈၃

ကြယ်စင်မျှဝေ
ကကြီးပျောက်သတို့ သမီး
စိန်သရဖူစာပေ၊ ၂၀၁၀။
၂၈၀-စာ၊ ၁၂.၅ x ၁၇.၅ စင်တီ၊
(၁) ကကြီးပျောက်သတို့ သမီး

အင်ကြင်းရွှေရည် ...

ရဲဒေဝီ ... ရတနာကုမ္ပဏီရဲ့ အရောင်းစာရေးမလေးပီပီ
ကိုယ်တိုင်လည်း ရတနာတစ်ပွင့်လို လှပလင်းလက်နေစေရသည်။

နဂိုရှိတော့ နဂိုင်းထွက်ဆိုသလို အထူးတလည်ပြင်ဆင်
ခြယ်သနေစရာမလိုဘဲ မိတ်ကပ်ပါးပါးလိမ်းရုံ၊ အဖြောင့်ဆွဲစရာ
မလိုဘဲ ပင်ကိုယ်ဆံပင်များကပင် ပိုးသားလို နက်မှောင်အိဖြာ
နေသည်မို့ ခပ်မြင့်မြင့်လေး စည်းလိုက်ရုံ၊ နောက် .. ယူနီဖောင်း
ဖြစ်သည့် မိတ်ကပ်ရောင် အသားပျော့စကပ်နှင့်ကိုယ်ကျပ်ဝမ်း
ဆက်ကို ဝတ်လိုက်ရုံနှင့် သူမအလှက စိန်တစ်ပွင့်လို လှပ
လင်းလက်နေတော့သည်။

လွယ်နေကျ စလင်းဘတ် အိတ်ကြီးကြီးကို ကောက်လွယ်
ပြီး အင်ကြင်းရွှေရည် အပေါ်ထပ်မှဆင်းလာတော့ ညှော်ခန်းမှ

မေမေ့ရှိက်သံနှင့် တောင်းပန်သံက သူမ၏ရင်ကို ဒိုင်းခနဲ စိုးရိမ်ပူပန်စေခဲ့သည်။

အင်ကြင်းရွှေရည် ... ညှော်ခန်းထဲမဝင်ဘဲ ကန့်လန့်ကာ နားမှချောင်းနားထောင်လိုက်သည်။

“ရှင် ... တောင်းပန်လို့ ကျွန်မ ရွှေရွှေနေတာ တစ်နှစ် ကျော်သွားပြီနော်၊ စာချုပ်မှာက တစ်နှစ်အတွင်းမရွေးနိုင်ရင် အဆုံးလို့ရေးထားတာ၊ အခု ... စာချုပ်နဲ့ မကိုက်ညီတော့ဘူး”

ဒါက ... သူမတို့လမ်းထဲမှငွေတိုးချေးစားသည့် ဒေါ်ရီရီစိုး၏ခပ်မာမာအသံ။

ဘုရားရေ ... မေမေ ဘာတွေလျှောက်လုပ်ခဲ့ပါလိမ့်။ မေမေ့ဖြေရှင်းသံကတော့ ရှိက်သံနှင့်ရောထွေးလျက်။

“ရီရီရယ် ... စောင့်လက်စနဲ့ တစ်လလောက်ဖြစ်ဖြစ် စောင့်ပေးပါဦးနော်၊ သားကြီးဆီက ဖုန်းလာတာတော့ ဒီ တစ်လကြာရင် ကျွန်မကိုပို့ပေးပါမယ်တဲ့”

“အဲဒီစကားကိုရှင်ယုံသလား၊ အခု ... ရှင့်ဆီသာ အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြပြီး ငွေမပို့တယ်၊ သူမိန်းမဆီတော့ပို့လို့ နေမှာပေါ့၊ တိုက်ဆောက်နေတယ်လေ”

“အဲဒါ ... သူတို့ထိပေါက်လို့ပါရှင် ... သားခမျာ အလုပ်တွေတစ်ခုပြီးတစ်ခုပြောင်းရင်း၊ ခုထိကို အဆင်မပြေသေးပါဘူးတဲ့”

“အဲဒီပုံပြင်တွေ ရှင်ပဲယုံ၊ ကျွန်မကတော့ ကိုယ့်ဝတ္တရား အတိုင်းလုပ်ရမှာပဲ၊ ရှင်တို့ချေးထားတဲ့ သိန်း(၆၀)က အတိုး တစ်လဆိုတော့ (၇၈)သိန်း၊ အရင်းအတိုးပေါင်းပြီး (၁၃၈)သိန်း ဖြစ်သွားပြီ၊ ကျွန်မ နောက်ထပ်တစ်ပတ်ပဲ စောင့်မယ်၊ တစ်ပတ် ခြည့်လို့မှ မဆပ်နိုင်ရင် အိမ်သိမ်းရမှာပဲ”

“တစ်လတော့ အချိန်ပေးပါ ... ရီရီရယ်၊ တစ်ပတ်ဆို တော့ ဝယ်မယ့်သူရှာလို့ ဘယ်ရမလဲ”

“အို ... ဒါတွေ ကျွန်မ နားမလည်ဘူး၊ ရှင့်ကိုအကြိမ် ကြိမ်လာသတိပေးပြီးပြီပဲ၊ တစ်ပတ်အတွင်း အဆင်ပြေအောင် ဆောင်ရွက်ပါ ... ဒါပဲ”

ဒေါ်ရီရီစိုး အိမ်ပေါ်မှ ခြေသံပြင်းပြင်းနှင့်ဆင်းသွားလေမှ အင်ကြင်းရွှေရည် မေမေဒေါ်အေးအေးနှင့်အနားသို့ စိုးရိမ်တကြီး ပြေးကပ်သွားမိ၏။

“မေမေ ... သမီးတို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲဟင်၊ မေမေ သိန်း(၆၀)တောင်ယူထားတယ် ဟုတ်လား၊ အစ်ကိုကြီး အမေရီ

လှပေသည်။

မိခင်မှဆိုးမကို အမျိုးမျိုးနှိပ်စက်လိုက်တာ ရွှေတို၊ ရွှေဝ
တွေပြောင်သည့်အပြင် ယခုကျ နိုင်ငံခြားသွားပြီး အလုပ်လုပ်
ချင်ပါတယ်ဆိုလို့ အိမ်ထောင်သည် ကလေးသုံးယောက်အဖေ
ကြီးကို အိမ်ပေါင်ပြီး ပို့ပေးလိုက်တာ ဒုက္ခလှလှတွေ့ရချေ
ပြီ။

မမဝင်းရွှေရည်ကတော့ သူချစ်သူနှင့်လက်ထပ်ပြီး ကလေး
နှစ်ယောက်ရချိန်မှာ ခင်ပွန်းဆုံးသွားသဖြင့် မိခင်၊ ညီမတို့နှင့်
လက်ရေတပြင်စီး ပြန်လာလုပ်ကိုင်စားနေသူ။

အင်ကြင်းရွှေရည် ဦးနှောက်တွေ ထူပူနေဆဲ ကုမ္ပဏီမှ
အကြံပယ်ရိုကားရောက်လာသဖြင့် အပူရုပ်ကို ဟန်လုပ်ခါအလုပ်
သွားဖို့ ကားပေါ်သို့ တက်ခဲ့ရပါသည်။

ရဲဒေဝီ ... ရတနာကုမ္ပဏီမှာ စိန်ထည်၊ ရွှေထည်၊
ကျောက်မျက်ရတနာမျိုးစုံတို့ကို ရောင်းချပေးသဖြင့် အရောင်း
စာရေးမတွေ့ မန်နေဂျာတွေနှင့် သူဌာနဆိုင်ရာအလိုက် အလုပ်
သမားတွေက အများအပြား။

သည်အထဲမှာ အင်ကြင်းရွှေရည်ဆိုတာလည်း သာမန်
အရောင်းစာရေးမလေးတစ်ဦးသာ။ ဆယ်တန်းအောင်ပြီး၊ ဓာတု
ဗေဒနှင့်ကျောင်းပြီးထားသည့် သာမန်ဘွဲ့လေးတစ်ခုသာရထား
သေးသည့်သူမအတွက် ယခုအလုပ်သည်ပင် အတော်ဟုတ်လှ
ပေပြီ။

တစ်လလျှင် လစာ-၅သောင်း။ အသွားအပြန်က ကုမ္ပဏီ
မှ အကြိုအပို့နှင့်။ နောက် အခါအားလျော်စွာ ဘောနပ်(စ)တွေ
ဘာတွေရတတ်သေးသည်မို့ သူမ ဒီအလုပ်ကို မက်မောတွယ်

တာပါသည်။

ပိုင်ရှင်တွေကလည်း အားကျစဖွယ်။ အသက်လေးဆယ် ပင်မပြည့်သေးသည့်လူရွယ်တွေဖြစ်သည်။ ဦးညီရဲမာန်က လူကြီး လူကောင်းတစ်ယောက်လို ထွားထွားမြင့်မြင့်နှင့် ခန့်ချောချော သလို ဒေါ်ကျော့ဒေဝီကလည်း နုနုသွယ်သွယ်နှင့်ခေတ်မီချော မောလှပေသည်။

သူတို့ဇနီးမောင်နှံဟာ လိုက်ဖက်တင့်တယ်လှသည်ဟု အားလုံးကငေးမောကြည့်နေမြဲ။

သည်နေ့ အလုပ်လုပ်ရတာ အင်ကြင်းရွှေရည် ခပ်ငိုငို ငိုငို။

ရင်ထဲမှာအလုံးကြီးဆို့နေရသည်။ သူမမျက်ဝန်းထဲမှာ ဒေါ်ရီရီစိုး၏ အဆီယစ်နေသည် မျက်နှာကြီးက တဝဲလည်လည်။

သိန်းနှစ်ရာကျော်တန်မည့် ခြံနှင့်အိမ်ကလေးကို သိန်း၆၀ ချေးထားပြီး သိမ်းတော့မည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အရင်းနှင့်အတိုးပေါင်းပြီး ငွေ သိန်းတစ် ရာကျော်ကို သူမတို့ ဘယ်လိုပြန်ဆပ်ကြမှာလဲ။ အိမ်ကလည်း လွယ်လွယ်နှင့်ရောင်းထွက်မှာမဟုတ်။

အင်ကြင်းရွှေရည် ရင်ထဲမှာ သောကမီးတွေနှင့် အလုပ်ကို အမှားအယွင်းမရှိအောင်လုပ်နေရဆဲ။ မန်နေဂျာ မမဒေါ်သီရိစိုးက သူမကိုခိုင်းလာခဲ့သည်။

“အင်ကြင်းရွှေရည် ... ဒီဘောက်ချာနဲ့ စာရင်းတွေကို ဘော့(စ်)အိမ်သွားပို့ပေးပါ။ ဟိုဘက်ကပြန်ကြားချက်ကိုယူပြီး ပြန် လာခဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ... မမ”

ကုမ္ပဏီမှာ အသင့်ရှိနေသည့်ကားနှင့် အင်ကြင်းရွှေရည် သူဌေးဇနီးမောင်နှံနေသည့် ရဲဒေဝီစံအိမ်သို့ သွားရောက်ရပါ သည်။

ရဲဒေဝီစံအိမ်သို့ အင်ကြင်းရွှေရည် တစ်ခါမှမရောက်ဘူး ပါ။

ဘယ်လောက်တောင် ခမ်းနားလိုက်မှာပါလိမ့်ဟု တွေးမိ ဆဲ ကားက စံအိမ်ရှေ့သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

အစောင့်တစ်ယောက် ဖွင့်ပေးသည့်ခြံထဲသို့ အင်ကြင်း ရွှေရည် ခြေလျင်လျှောက်ပြီး ဝင်လာခဲ့၏။

ခမ်းနားလွန်းသည့် နှစ်ထပ်လှလှကြီးကိုငေးမောရင်း ပန်း ခင်းများ၊ မြက်ခင်းစိမ်းများကို ဖြတ်သန်းပြီးမှ သူမတိုက်ဆီသို့

ရောက်သည်။

စေ့စုံစေ့ထားသည့်တံခါးကို တွန်းဖွင့်ဝင်မည်ပြင်ဆဲ အထဲမှ စကားသံများကြောင့် ဧည့်သည်များရောက်ရှိနေသလားဟု သူမ တွန်းသွားရသည်။

ဧည့်သည်များ စကားသံစဲမှ ဝင်သွားသင့်သည်ဟု ဆုံး ဖြတ်ပြီး အင်ကြင်းရွှေရည် တံခါးအပြင်ဘက်မှ ခေတ္တရပ်စောင့် နေမိ၏။

စကားသံတို့က အပြင်ဖက်သို့ လျှံကျလာခဲ့သည်။

“ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ဘယ်လိုမှ ကြိုးစားလို့မရတော့ တဲ့အတွက် ... ကျွန်တော်ကတော့ အငှားကိုယ်ဝန်ဆောင်တဲ့ နည်းနဲ့ ကိုယ့်မျိုးဆက်ကို တည်ထောင်ရမှာပဲ၊ ဒါကို ... ဒေဝီ လည်း သဘောတူပါတယ်”

“သူက ... သားအိမ်မကောင်းတဲ့အတွက် ဘယ်လိုမှ ကိုယ်ဝန်ဆောင်လို့မရဘူး၊ ကျန်တာကတော့ ပြဿနာမရှိပါဘူး။ ဆေးပညာအကူအညီနဲ့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ မျိုးဆက်ကို အငှားကိုယ် ဝန်ဆောင်ရလိမ့်မယ်၊ ရှေ့နေကြီးက နောက်ပိုင်းပြဿနာမရှုပ် ရအောင် အငှားကိုယ်ဝန်ဆောင်ပေးမယ့် မိန်းကလေးကိုရှာပေး ဖို့ပါပဲ”

“ကောင်းပါပြီ ... ဦးညိုရဲမာန်လိုချင်တဲ့ပုံစံကို ပြောပါ၊ ကျွန်တော် အကူအညီပေးနိုင်ပါလိမ့်မယ်”

“ကျွန်တော်တို့ရဲ့ကိုယ်ဝန်ကို ဆောင်ပေးမယ့်မိန်းကလေး ဟာ နံပါ(၁) အပျိုစင်ဖြစ်ရပါမယ် ... ကျန်းမာရေးကောင်းရ မယ်”

“ဘယ်လို ... ကျွန်တော် နားမရှင်းလို့မေးပါရစေ၊ အပျိုကို ကိုယ်ဝန်ဆောင်ခိုင်းတော့ သူ့ခမျာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဘယ်လိုရင်ဆိုင်ရမလဲဗျာ၊ ယောက်ျားမရှိဘဲ ကိုယ်ဝန်ရှိလို့ ဖြစ် ပါ့မလား”

“ရှေ့နေကြီးကလည်း ကိုယ့်အတွေးနဲ့ကိုယ်ပေါ့လေ၊ ကျွန် တော်ကလည်း ကိုယ့်အတွေးနဲ့ကိုယ်ပါပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ကိုယ် ဝန်ကို အသန့်စင်ဆုံးဖြစ်စေချင်တဲ့အတွက် အိမ်ထောင်သည်ကို မလိုချင်ဘူး ... အပျိုမှ ဒီကိုယ်ဝန်ကို ရာနှုန်းပြည့်သန့်စင်စေ မှာပါ၊ သူတို့လိုချင်တဲ့တန်ဖိုးကိုပေးမှာမို့ ဒါက ပြဿနာမဟုတ် ပါဘူး”

“အလုပ်သဘောအရပဲလေ၊ ကဲ ... နောက်ထပ်လိုအပ် တဲ့အချက်တွေ ပြောပါဦး”

“နံပါတ်(၂) အဲဒီမိန်းကလေးဟာ အကျင့်စာရိတ္တ၊ မျိုးရိုး၊

ပညာအရည်အချင်းကောင်းမွန်ရမယ်၊ ရုပ်ရည်ချောမောရမယ်၊ ကိုယ်ဝန်ဆောင်စဉ် ကာလအတွင်း ကျွန်တော်တို့ရဲ့ စောင့်ရှောက်မှုအောက်မှာ ရှိရပါမယ်”

“အခကြေးငွေကရော ... ”

“ကျွန်တော်တို့ နှစ်သက်သဘောကျပြီဆိုရင် သူလိုချင်တဲ့ တန်ဖိုးကိုပေးမှာပါ။ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် လိုက်နာရမယ့်အချက်အလက်တွေကို အပြန်အလှန် သဘောတူညီပြီး စာချုပ်စာတမ်းနဲ့ အလုပ်လုပ်ရမှာ ... ”

“ကောင်းပါပြီ ... ကျွန်တော် တစ်လအတွင်း အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ရှာဖွေပေးပါမယ်”

“တစ်လ ... မများလွန်းဘူးလား၊ ခုဆို ကျွန်တော်က အသက် ၃၆ နှစ်၊ ဒေဝီက ၃၅နှစ်၊ အသက်တွေကြီးလှပြီ၊ တစ်ပတ်အတွင်း ကျွန်တော်လိုချင်တဲ့ပုံစံနဲ့ မိန်းကလေးကို ရှာပေးပါလို့ ရှေ့နေကြီးကို တောင်းဆိုပါရစေ ... ”

“ဒါဆိုလည်း ... ဖြစ်အောင်ရှာဖွေပေးရမှာပေါ့လေ”

စကားသံများပြတ်သွားပြီ ... ဧည့်ခန်းအပြင်ဘက်သို့ ခြေသံများလှမ်းလာသံကြားလိုက်ရလျှင် အင်ကြင်းရွှေရည် ပြာယာ ခတ်သွားမိ၏။

ငါ့ကို သူတို့စကား ခိုးနားထောင်နေတယ်လို့ထင်တော့ မှာပဲ။ သူမစိုးရိမ်နေဆဲ အခန်းတံခါးပွင့်လာပြီး အသက်-၅၀ခန့် ရှေ့နေကြီးတစ်ယောက်နှင့် ချောမောခန့်ထည်လှသည့် ဦးညီရဲမာန်ကို အင်ကြင်းရွှေရည်တွေ့လိုက်ရပါသည်။

“ဟင် ... မင်းက ဘယ်သူလဲ၊ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ကျွန် ... ကျွန်မကို ကုမ္ပဏီက မမဒေါ်သီဂီစိုး လွှတ်လိုက်တာပါရှင်၊ ဒီဘောက်ချာနဲ့စာရင်းတွေ အရေးကြီးလို့ ပို့ခိုင်းတာပါရှင်၊ ဘော့(စ)တို့ ဧည့်သည်နဲ့စကားပြောနေလို့ ကျွန်မ အပြင်က ရပ်စောင့်နေတာပါ”

သူမ၏ရိုးသား၊ အပြစ်ကင်းစင်သည့်အလှနှင့် တုန်လှုပ်နေပုံကို ညီရဲမာန် ပြီးချင်မိရသည်။

ရှေ့နေကြီးကတော့ သူ့ကိုနှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်ခွာသွားပေပြီ။

“ကဲ ... ဒါဆိုလည်း ခဏဝင်၊ ငါ ... ကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

သူမထံမှ စာရင်းစာရွက်များ၊ ဘောက်ချာများကိုယူပြီး ဦးညီရဲမာန် ဧည့်ခန်းထဲရှိဆိုဖာတစ်ခုမှာထိုင်လျှင် အင်ကြင်းရွှေရည်လည်း လိုက်သွားရ၊ မဝံ့မရဲထိုင်ရသည်။

ခဏနာကျမူထီဝိုင်ရှင်ပီပီ စိတ်လက်တောက်ပနေသည့်
သည်ခမ်းက ခမ်းနားလှပါသည်။

ဒေါ်ကျော့ဒေဝီကိုတော့ မတွေ့ရ။ သူဌေးတစ်ယောက်ထံ
လာ။ အလုပ်သမားတွေလည်း တွေ့တော့တွေ့နေရသည်။

သူဌေးက စာရင်းများ၊ ဘောက်ချာများကိုကြည့်နေဆဲ
အင်ကြင်းရွှေရည် ရင်ထဲမှာ ချီတုံ ချတုံ။

စောစောက သူတို့ပြောနေသည့် အငှားကိုယ်ဝန်ဆောင်
သည့်အလုပ်ကို သူမ လုပ်ရလျှင်ကောင်းမည်လား။ ဘော့(စ်)
ဟာသူဌေးကြီးမို့ သူမတို့ အရေးတကြီးလိုအပ်နေသည့်ငွေကို
ဖေးနိုင်လောက်သည်။

သိန်းတစ်ရာကျော် ...
ပေးပါ့မလား။ အငှားကိုယ်ဝန်ဆောင်ခဟာ ဒီလောက်ရပါ
မလား။

သူမတို့လို ဆင်းရဲသူများကတော့ သည်အလုပ်ကိုလုပ်ချင်
ကြမှာမလွဲ။

အင်ကြင်းရွှေရည် စိတ်ထဲမှာ သည်အလုပ်ကို သူများ
ဦးသွားမှာလည်းစိုးသည်။

မေမေနှင့်မမကို ပြန်တိုင်ပင်ရလျှင် ကောင်းမည်လား။

သဘောတူကြပါမလား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အပျိုလေးတန်မဲ့ ကိုယ်ဝန်
ဆောင်ခဲ့ဖူးသည်ဆိုလျှင်သူမတကာယ်ချစ်သူရသည့်အခါပြဿနာ
တက်မှာပဲ။

လင်ကောင်း၊ သားကောင်းတောင်ရတော့မှာ မဟုတ်။
ပြီး ... ဒါ နိုင်ငံခြားမဟုတ်။ မြန်မာပြည်။

သူဌေးကိုကြည့်ပြီး အင်ကြင်း ပါးစပ်တပြင်ပြင်။ ရင်ထဲမှာ
မိသားစု၏အခက်အခဲကို ကူညီလိုက်ချင်စိတ်နှင့် ကိုယ့်ဘဝ ပန်း
ကောင်းအညွန့်ကျိုးဖြစ်သွားမှာကို စိုးရိမ်စိတ်တို့က လွန်ဆွဲနေ
ကြသည်။

အင်ကြင်းရွှေရည် အခက်အခဲတွေ့နေရဆဲ။ သူဌေးက
သူမကို ဆတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်လိုက်လျှင် အင်ကြင်းရွှေရည် တုန်
လှုပ်သွားမိ၏။

“ဘာမှာလိုက်သေးလဲ”

“ရှင် ... ”

“မန်နေဂျာက ဘာမှာလိုက်သေးလဲ”

“သူဌေးရဲ့ ပြန်ကြားချက်ကို စောင့်ယူခဲ့ပါတဲ့”

“ကောင်းပြီ ... ငါပုန်းနဲ့ ပြန်ကြားလိုက်မယ်၊ ဒီရက်ပိုင်း
အတွင်း ငါအရေးကြီးတဲ့ကိစ္စတွေရှိလို့ ကုမ္ပဏီကို မလာနိုင်ဘူး။

ဆရာဝန်နဲ့လည်းတွေ့ရ၊ ဆွေးနွေးရဦးမယ်”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်၊ ဒါဆို ... ကျွန်မပြန်လို့ ရပြီ ပေါ့နော်”

ဦးညီရဲမာန် ကောင်မလေးကို မျက်မှောင်ကျပြီး ကြည့်မိ သည်။ ကိုယ့်ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်သမားက အများအပြားမို့ဝန်ထမ်း တိုင်းကို သူမသိပါ။

သံညီကောင်မလေးဟာ လူသစ်လား။ ပုံစံကြည့်ရတာ တော့ အရမ်းရိုးသားပြီး၊ ဖြူစင်သန့်ရှင်းပုံလေးက အထင်းသား။ သူမ ... ဘာကိုတုန်လှုပ်နေတာလဲ။ ဧကန္တ ... ရှေ့နေနှင့်သူ ပြောဆိုကြသည့် စကားများကို ကြားသွားလို့များလား။

သူ ... လိုချင်သည့် အချက်အလက်များနှင့် သူမပုံစံက ကိုက်ညီနေလို့များလား။ သည်အလုပ်ကို စိတ်ဝင်စားလို့များလား။

ဦးညီရဲမာန် သူမကို နည်းနည်းပါးပါး အင်တာဗျူးလိုက် သည်။

“မင်း ... အလုပ်ဝင်တာ ကြာပြီလား”

“မကြာသေးပါဘူးရှင်၊ ကျွန်မ ... ဘွဲ့ရမှ အလုပ်ဝင် တာပါ။ နှစ်လပဲ ရှိပါသေးတယ်”

“ဒါကြောင့် ... ငါအမှတ်မထားမိတာကိုး၊ နေရတာ

အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါရှင် ... ပြေပါတယ်”

“မင်းနာမည် ဘယ်သူလဲ ... ”

“အင်ကြင်းရွှေရည်ပါ”

“ဘာဘွဲ့ရထားတာလဲ”

“ဓာတုဗေဒပါရှင်”

“ဘာမှလည်း မဆိုဘူး”

“ရှင် ... ”

“ကဲပါလေ ... မင်းမှာပြောစရာစကားတစ်ခုခုရှိမယ် ဆိုရင် ... ငါ့ဆီဖုန်းဆက်နိုင်ပါတယ်၊ ရော့ ... ဒီမှာ ငါ့ဟန်း ဖုန်းနံပါတ်”

သူဌေးလှမ်းပေးသည့် ကဒ်ဖြူဖြူလေးကိုအယောင်ယောင် အမှားမှားနှင့် လှမ်းယူပြီး အင်ကြင်းရွှေရည် သူ့ရှေ့မှ ရိုကျိုးစွာ ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။

သားသိက ယူစားမိလို့ ရင်ပြည့်နေတယ်နဲ့တူပါတယ်”

အင်ကြင်းရွှေရည်ကတော့ မေမေရင်ထဲ ဘာတွေနှင့် ပြည့်နေမည်ဆိုတာ ရိပ်မိပါသည်။ သူမလိုပဲ မမဝင်းလည်းရိပ်မိမှာပါ။

သားအမိသုံးယောက် တို့ခနန်း၊ သိတ်ခနန်းနှင့်ပင်။ ထမင်းပိုင်းကို သိမ်းလိုက်ရသည်။

ထမင်းစားပြီးကြတော့ ဧည့်ခန်းမှာ သားအမိသုံးယောက် ဆက်ခိုင်းကြပြန်သည်။ ရင်ထဲမှာ သောကမီးတွေကိုယ်စီမို့ ဘယ်သူ့ဘယ်သူမှ စကားမပြောနိုင်ကြချေ။ မိုးသားနှင့်အငယ်မက ဘာတိစ္ဆိမုလာသည့်ဆပ်ကပ်ကိုစိတ်ဝင်စားကြည့်နေကြသည်။

သစ်သားဆက်တီးလေးများပေါ်မှ သားအမိတွေ သက်ပြင်းစားစေယောက်တစ်လဲချရင်းနှင့် ည(၉)နာရီခန့်တော့ ဝင်းရွှေရည်သားနှင့်သမီးကို အိပ်ရာထဲသွားသိပ်လိုက်သည်။

ပြီး ... ဧည့်ခန်းထဲသို့ ပြန်လာပြန်၏။ နေ့လည်က ချုပ်စားသည့်အင်္ကျီများကို လက်ချုပ်လိုက်ခြင်း၊ ကြယ်သီးတပ်ခြင်းများပြုလုပ်နေတော့ အင်ကြင်းရွှေရည်ပါ ကူချုပ်ပေးခဲ့သည်။

မေမေကတော့ ဖွင့်ထားသည့် တိစ္ဆိကိုမမြင်သောမျက်လုံးနှင့် ငေးနေရာမှ မေမေပါးမှာ မျက်ရည်နှင့်လက်ခနဲမြင်လိုက်ကြရလျှင် အင်ကြင်းရွှေရည်တို့ ညီအစ်မ မေမေကိုပြေးဖက်ပြီး

သူမတို့၏ ညစာထမင်းပိုင်းလေးက လုံးဝအသက်မဝင်။ အထူးပင် ခြောက်ကပ်လို့နေခဲ့သည်။

ကလေးနှစ်ယောက်ကတော့ စားပြီးသွားပေပြီ။ ထမင်းပွဲမှာ ကျန်ခဲ့တာ ... မေမေဒေါ်အေးအေးနှင့် မမဝင်းရွှေရည်နှင့်သူမ။ စားပွဲပေါ်မှာ ငါးဆီပြန်ချက်နှင့်ငါးပိကျက် ... တို့စရာ။

ငါးဟင်းလေးက တစ်ယောက်တစ်ဖတ်စီ။ သူမတို့ ဒီလိုပဲ ငြိုးငြိစားသောက်ရစမြဲ။

“စားလေး ... မေ ငါးဘတ်ခုတ်သားလေး ကောင်းပါတယ်။ ပေါက်ပန်းဖြူရွက်လည်း မေမေပဲတို့ချင်တယ်ဆို”

မမဝင်း၏ စကားကို မေမေ အားနည်းသောအသံလေးနှင့် တုန့်ပြန်ပုံက အားမရစရာ။

“စားပါတယ် သမီးရယ်၊ နေ့ခင်းကပြောင်းဖူးလေးတစ်ပိုင်း။

ငိုပွဲဆင်မိကြသည်။

“ဖြစ်သမျှအကြောင်း ... အကောင်းချည်းပါပဲ မေမေရယ်၊ သမီးတို့မေမေ့ကို အပြစ်မတင်တော့ပါဘူးနော်၊ ဒီအိမ်ကို ဒေါ်ရီရီစိုး အပ်လည်းအပ်ပါရစေ၊ မေမေ ဝမ်းမနည်းနဲ့နော်”

“မေမေ ... မှားသွားတယ်သမီးတို့ရယ်၊ မေမေ့သဘောကတော့ သားလည်းအဆင်ပြေ၊ မေမေတို့လည်းအဆင်ပြေမလားလို့ပါ။ မိခင်မေတ္တာပေါ့လေ၊ သားခမျာ ယောက္ခမနဲ့မိန်းမရဲ့ အထင်သေး၊ အမြင်သေးခံနေရ၊ အဖိနှိပ်ခံနေရလို့ အိမ်ပေါင်ပြီး ပေးလိုက်မိတာပါ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး မေမေရယ် ... ဒီအိမ်မရှိလည်း အိမ်ငှား နေမယ်၊ နောက် ... သမီးတို့ညီအစ်မ မေမေ့ကိုလုပ်ကိုင်ကျွေးပျိုးမယ်၊ မေမေ ... အားမငယ်နဲ့နော်”

ညီအစ်မနှစ်ယောက် အားပေးလေ၊ မေမေက မျက်ရည်တွေပိုကျလေဖြစ်နေသည်။ မေမေ ... ဖြေမဆည်နိုင်ခဲ့ပေ။

အင်ကြင်းရွှေရည် ... ချိုးချိုးကျအောင် ငိုကြွေးနေသည် မေမေ့ကိုကြည့်ပြီး တစ်ခုခုလုပ်ပေးချင်မိသည်။

ဖွင့်တိုင်ပင်လို့ကတော့ မေမေ ဘယ်နည်းနှင့်မျှ သဘောတူမည်မထင်။ ကိုယ့်သမီး အပျိုစင်လေးကို ဘယ်မိခင်က အငှား

ကိုယ်ဝန်ဆောင်ခိုင်းမှာတဲ့လဲ။ မိခင်မသိဘဲ ခိုးလုပ်ရမည့်အလုပ်ကို အင်ကြင်းရွှေရည်လည်း မလုပ်ချင်ပါ။

မေမေ့ကို အရမ်းသနားမိပေမယ့် အင်ကြင်းရွှေရည် သည် အလုပ်လုပ်ဖို့ ဧဝေဧဝါ။ ရင်မှာ ၅၀% စီ။

မေမေနှင့်မိသားစုအတွက် အိမ်လေးပြန်ရွှေးပေးချင်စိတ်က တစ်ဝက်။ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် နှမေ့တာသစ်စိတ်ကတစ်ဝက်။

မျက်ရည်လည်ရွှဲ၊ ငိုပွဲဆင်ရင်းနှင့်ပင် ထိုညကို သူမတို့ စိတ်ဆင်းရဲစွာ ကျော်ဖြတ်ကြရပါဦးမည်။

အန်တီက အိမ်ပေါ်က မဝင်းကလေးတွေမှ မြေးထင်တာမဟုတ်လား”

အိမ်ထဲဝင်ပြီး ထိုင်ပင်မထိုင်ရသေး ဆောက်ခဲ့တွင်းနေချေပြီ။

ငွေရေးကြေးရေးအတွက် လာမှန်းသိလို့ စကတည်းက ရန်စကားဆိုချေပြီ။

ဒေါ်အေးအေးနင်း ပြေရာပြေကြောင်းတွေ ဘယ်ဟုံပင်ဆိုဆို စကားတွေက အဆင်မချောပါလေတော့။

အင်ကြင်းရွှေရည်ရင်ထဲကျလိကျလိနေမောင်ပင်အသည်းသားနေမိ၏။

နှုတ်သီးကောင်းနေသည့် ယောက္ခမကို စကားမဆိုတော့ဘဲ ကိုယ့်မေမေကိုသာ အင်ကြင်းရွှေရည် ပြန်ဆွဲခေါ်ခဲ့ဖို့ ကြိုးစားလိုက်သည်။

“ကဲပါ ... မေမေရယ်၊ အိမ်ရန်သူထင်နေတဲ့ ကျေးဇူးမသိတတ်တဲ့လူတွေနဲ့ စကားဆက်ပြောမနေပါနဲ့၊ အကုသိုလ်များပါတယ်”

“ဘာ ... နင်က ငါ့ဘာပြောတယ်၊ ဘာကျေးဇူးရှင်လဲ၊ ဘာကျေးဇူးရှင်လဲ၊ နှစ်အေက ဘာအတွက် ငါ့ကျေးဇူးရှင်

... နင်က ငါ့ဘာပြောတယ်၊ ဘာကျေးဇူးရှင်လဲ၊ ဘာကျေးဇူးရှင်လဲ၊ နှစ်အေက ဘာအတွက် ငါ့ကျေးဇူးရှင်

ရေနစ်သူဟာ မြက်ပင်လေးကိုတောင် အားကိုးတကြီးနဲ့ ဖမ်းဆုပ်သလိုပဲ ... ဒေါ်အေးအေးနင်းနှင့် အင်ကြင်းရွှေရည်တို့ ချွေးမဖြစ်သူ ခင်ခင်နန္ဒာထံ အခြေအနေကြည့်ရအောင် ရောက်လာခဲ့ကြရသည်။

နဂိုက ... သစ်သားနှစ်ထပ်အိမ်နေရာမှာ တိုက်ဆောက်နေသည့် ချွေးမအသွင်က မျက်နှာကြောတင်းလျက်။

“ဘာကိစ္စရှိလို့လာတာလဲ ... အန်တီ ... ”

“ဪ ... ကိစ္စရှိလို့ရယ် မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ ကလေးတွေနေကောင်းရဲ့လားလို့ လာကြည့်တာပါ”

“ကလေးတွေ နေကောင်းပါတယ် ... အဟင်းဟင်းရယ်စရာပဲနော်၊ ဘယ်တုန်းကမှ ဒီမြေးတွေကိုရှိတယ် မမှတ်ဘဲနဲ့။

ဖြစ်ရမှာလဲ၊ ငါ့မိဘတွေကသာ ငါ့ရဲ့ကျေးဇူးရှင်၊ အခုလည်း နှင်တို့အစ်ကိုက ပစ်ခတ်ထားခဲ့တော့ ... ငါ့မှာ မိဘလုပ်စာ ပြန်စားနေရတာပဲလေ၊ ငါ့မောင် ကားမောင်းကျွေးနေလို့ ထမင်း နပ်မှန်တာ၊ ဘာလဲ ... ဒီတိုက်တွေ၊ ကားတွေကို နှင်တို့အစ်ကို ဟိုကပို့တဲ့ငွေနဲ့ ဝယ်တယ်မှတ်လို့လား၊ မိုက်ကြေးခွဲတာမဟုတ် လား၊ နှင်တို့ပါးစပ်ဟတာနဲ့ အူဘယ်နှစ်ခွေဆိုတာ ငါကမြင်ပြီး သား၊ ဟင်းဟင်းဟင်း ... ”

ဇော်ကားလွန်းလှသည့်ချွေးမ၏စကားတွေကို မကြားနိုင် လွန်းသည့်အခါ ဒေါ်အေးအေးနှင်း မျက်ရည်လည်ရွဲနှင့် အံကို တင်းတင်းကြိတ်မိသည်။

အင်ကြင်းရွှေရည် ကိုယ့်မေမေကို အတင်းဆွဲခေါ်ခဲ့ပြီး အငှားကားနှင့်ပြန်လာခဲ့ရသည်။

“မေမေရယ် ... ပူဆွေးသောကတွေ ရောက်မနေပါနဲ့၊ လောကဝံကို သမီးတို့နဲ့အတူရဲရဲရင်ဆိုင်စမ်းပါ၊ မမဝင်းချုပ်တဲ့ စက်ဆိုင်နားမှာ ငှားမယ့်အိမ်တစ်လုံးရှိတယ်၊ သမီးတို့သွားကြည့် ပြီးပြီ၊ ဘာမှ စိတ်ဆင်းရဲမနေပါနဲ့နော်၊ သူတို့အကုသိုလ်နဲ့သူတို့ ရှိပါစေ၊ အစ်ကိုကြီးကိုလည်း ဘာမှမျှော်လင့်မနေပါနဲ့တော့၊ မေမေ စိတ်ပင်ပန်းလှပါပြီ၊ သမီးတို့အိမ်တစ်လုံးဆုံးရှုံးတာကို

ခံနိုင်ရည်ရှိပါတယ်၊ မေမေကို မဆုံးရှုံးပါရစေနဲ့နော်”

ဒေါ်အေးအေးနှင်းမှာ သူပတို့အပေါ် ရက်စက်လွန်း၊ ပြု ရက်လွန်းသည့်သားနှင့်ချွေးမအပေါ် နာကျည်းသည်ထက်၊ သမီး နှစ်ယောက်နှင့်ပြေးလူမမယ်လေးများ နေဝရာပျောက်ရ အသိုက် ပျောက်ရမည့်အရေးကို ပိုပြီးရင်ထုမနာဖြစ်နေရသဖြင့် သူမ အသွင်က မေ့မူးလဲကျတော့မတတ်။

“မေမေ ... မေမေ ... သတိထားပါဦး၊ စိတ်ကိုလျှော့ ချလိုက်ပါနော် ... သမီးတို့ရင်ဆိုင်ရဲပါတယ်၊ ဘာတွေပဲဖြစ် လာလား ... မေမေနဲ့အတူဆို ရင်ဆိုင်ရဲပါတယ်၊ သတိထားပါ မေမေရယ် ... ဘာမှမခံစားပါနဲ့နော်”

အငှားကားပေါ်မှာ မေမေကို ဖေးမရင်း အင်ကြင်းရွှေရည် မျက်ရည်တွေတွေ စီးကျနေရသည်။

မေမေ့အဖျား ... တအင်းအင်းနှင့် အသက်ရှူကျပ်နေရ ရှာပေပြီ။

ကိုယ့်အိမ်သို့ သွားနေသည့်လမ်းကြောင်းမှ သူမ ဆေးခန်း သို့ လမ်းကြောင်းပြောင်းရ၏။

“ကားဆရာ ... မြန်မြန်မောင်းပေးပါရှင်၊ ကျွန်မ ... မေမေ ... သတိလစ်တော့မယ်”

မကြာမီ နီးရာဆေးခန်းသို့ရောက်ရှိပြီး မေမေ့ကို အရေး
ပေါ်ကုသနိုင်ခဲ့သည်။ ဆရာဝန်ကြီးက ...

“လူနာ ... အရမ်းစိတ်ဖိစီးနေတယ်၊ စိတ်ချမ်းသာအောင်
ထားပေးပါ။ နို့ပို့ နှလုံးကိုထိခိုက်သွားလိမ့်မယ်”

မေမေ့ကိုတွဲပြီး သူမတို့သားအမိ အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့ရသည်။
မမဝင်းရွှေရည်က သူ့ဆိုင်လေးသို့ စက်ချုပ်ထွက်နေပြီး ဖိုးသား
နှင့်မီးမီးကတော့ ကျောင်းတက်နေကြသည်။ သည်နေ့ အင်ကြင်း
ရွှေရည် အလုပ်နားသည်ရက်မို့ တော်သေးသည်။

မေမေ့အနားမှာ အစောင့်ရှိသေးသည်ပေါ့။ မေမေ့ကို အိပ်
ခန်းထဲသို့ပို့ပြီး ... လဲလျောင်းအနားယူစေရသည်။

“မေမေ ... အိပ်လိုက်နော်၊ တကယ်တော့ လောက
ကြီးမှာ မိသားစု စည်းစည်းလုံးလုံး၊ ကျန်းကျန်းမာမာနေခွင့်ရ
ဖို့ဟာ ဆုလာဘ်ကြီးတစ်ပါးပါ။ ကျန်တာ ဘာမှမစိုးရိမ်ပါနဲ့
မေမေရယ် ... အခုဆို မေမေရယ်၊ မမရယ်၊ သမီးရယ်၊ မြေး
လေးနှစ်ယောက်ရယ်၊ စည်းလုံးကျန်းမာစွာနဲ့ ပျော်ရွှင်နေတာပဲ
မဟုတ်လား။ ဒီအိမ်ကို စွန့်လွှတ်လိုက်ကြရင်၊ စွန့်လွှတ်ရဲကြရင်
ပြီးနေတာပါပဲ။ ဖြစ်လာမှတော့ ရင်ဆိုင်ရုံပေါ့မေမေ၊ ဘာမှ
မတွေးဘဲ အိပ်ပျော်အောင် အိပ်လိုက်နော်၊ သမီး ... မနက်က

ဆပ်ပြာစိမ်ထားတဲ့ အဝတ်တွေသွားလျှော်လိုက်ဦးမယ်”

မေမေ့ကိုသိပ်ခဲ့ပြီး ... အင်ကြင်းရွှေရည် အဝတ်လျှော်ဖို့
ရေချိုးခန်းထဲသို့ ဝင်သွားလိုက်သည်။

ရေချိုးခန်းထဲမှာ အဝတ်တွေလျှော်နေရင်းမှ အင်ကြင်းရွှေ
ရည်စိတ်ထဲ ထင်ခနဲဖြစ်သွားသဖြင့် မေမေ့ကိုစိုးရိမ်ပြီး သူမ
မေမေ့အိပ်ခန်းဆီသို့ ထပြေးလာခဲ့သည်။

အိပ်ခန်းထဲမှ ဒုန်းခနဲအသံကြောင့် အင်ကြင်းရွှေရည်
အခန်းထဲသို့ အပြေးစင်သွားလျှင် ...

“အမလေး ... ”

ထုပ်မှာဆင်ထားသည့် ကလေးပုခက်ကြိုးတစ်ပက်ကို
တွင်းလျှော့လုပ်ပြီး ဆွဲကြိုးချသေဖို့ ကြံစည်နေသည့်မေမေ။

“မေမေ ရက်စက်လိုက်တာ မေမေရက်စက်လိုက်တာ”

မေမေ့ကိုပြေးဆွဲ ပြေးပွေ့ခိုပြီး အင်ကြင်းရွှေရည် စိတ်
ခံစားမှုတွေကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံးအကြောတွေ သေသွားသလို
နုံးချည့်ပျော့ခွေသွားရသည်။

သည်အချိန်မှာပဲ ... မေမေ့ကို စိတ်မချသဖြင့် စက်ဆိုင်မှ
အကြောင်းရှာပြန်လာခဲ့သည့်မမဝင်းရွှေရည်၏အသံကို အင်ကြင်း
ရွှေရည် ကြားလိုက်ရသဖြင့် အားရှိသွားရသည်။

ဝင်းရွှေရည်အခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်လာပြီး အလန့်တကြား အော်ဟစ်လိုက်မိသည်။

“အမလေး ... မေမေ ဘယ်လိုတွေဖြစ်နေကြတာလဲ”

အင်ကြင်းရွှေရည် ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်တွေ ပြောပြရသည်။ ယောက်မတော်၏ ကျေးဇူးမဲ့စကားတွေ၊ ရန်တွေ့သံတွေမှ အစ ဆေးခန်းပို့ပြီး ပြန်လာသည့်အလယ်၊ နောက် ... ယခု မေမေ ဆွဲကြီးချဖို့ ကြံစည်သည်အဆုံး။

ဝင်းရွှေရည် သူ့ရင်ဘတ်သူထု၊ သူ့ခေါင်းသူထုပြီး ရင်ထု မနာ ပေါက်ကွဲပိုလိုနေသဖြင့် မေမေ ... သမီးကြီးကို ပြန်ဆွဲရပြန်သည်။

“မေမေ ... ရက်စက်လိုက်တာ၊ အဲဒါ မေမေရက်စက်တာ၊ သမီးတွေ၊ မြေးတွေကို လူ့လောကထဲပစ်ခတ်ထားခဲ့မိလို့လား။ မေမေရှိရင် သမီးတို့ ဘယ်လိုဒုက္ခမျိုးနဲ့ရင်ဆိုင်ရ၊ ရင်ဆိုင်ရရင်ဆိုင်ရဲပါတယ် မေမေရဲ့။ မေမေ ဘယ်လိုကြံစည်လိုက်တာလဲ အဲဒီလောက်တောင် သမီးတို့ကို မုန်းနေရင်၊ မငဲ့ညှာချင်ရင်လည်း တစ်အိမ်လုံး အဆိပ်သောက်ကြမယ်မေမေ၊ မေမေ မြေးလူမယ်လေးတွေပါ ... အဆိပ်တိုက်လိုက်မယ်”

“အို ... သမီးတို့ရယ် ... မေမေမှားပါတယ်”

မေမေမှားသွားတယ်၊ မေမေ လောကဝံကို ရင်မဆိုင်ရဲလို့ မဟုတ်ပါဘူး။ မေမေအမှားကြောင့် သမီးတို့ကို အားနာလွန်းလို့ပါ။ မေမေ ... သားအတွက်ကြည့်မိလို့ အခု အိမ်ကိုထိုးအပ်ရတော့မယ့်ဘဝ ရောက်နေပြီလေ၊ မေမေမိုက်ခဲ့လို့ ... ”

ဒေါ်အေးအေးနှင်းမှာလည်း မျက်ရည်တွေက ရေကာတာဘျိုးကျသည့်နှယ်။ အင်ကြင်းရွှေရည် သူတို့သားအမိ၏ စကား ခိုင်းမှာဝင်ပြီး ပြောနိုင်အားမရှိသေး။ မေမေ အိပ်ခန်းကြမ်းပြင်မှာသာ အပုံလိုက် ထိုင်ချနေမိသည်။

“အဲဒါတွေ ထည့်မစဉ်းစားပါနဲ့တော့ မေမေ၊ သမီးတို့ သမေ့ကို အပြစ်မပြောဘူး။ မေမေ ... ကိုယ့်သားကို ကူညီခဲ့တာပဲ၊ သူတို့ဘက်က မသိတတ်လို့ ပျက်ကွက်တာ၊ လူမဆန်တာတွေကို ထည့်မစဉ်းစားကြနဲ့တော့၊ သူ့အကြောင်းနဲ့သူ သွားလိမ့်မယ်၊ ကဲ ... သမီးတို့ကို ပြောပါဦးမေမေ ... မေမေနောက်ဦးလို့ပဲ လောကကြီးကို အရှုံးပေးနေဦးမှာလား၊ မကြံကောင်းမစီရာ မေမေရယ်”

“နောက် ... မေမေ ဘယ်တော့မှမလုပ်တော့ပါဘူးကွယ်၊ နဲ့သားအမိတွေ ဘဝကို ဒေါင်ကျကျ၊ ပြားကျကျ အားမာန် အပြည့်နဲ့ ရင်ဆိုင်ကြမယ်”

မေမေ ရွှင်လန်းတက်ကြွစွာနှင့် ကတိပေးလျှင် ဝင်းရွှေရည်နှင့်အင်ကြင်းရွှေရည်တို့ အားရှိရပါသည်။

“မေမေဟာ ... သမီးတို့ရဲ့ခေါင်းဆောင်ပါ။ သမီးတို့ရဲ့ နှလုံးသည်းပွတ်ပါ။ အလုပ်တွေ ဘယ်လောက်ပဲပင်ပန်း၊ ပင်ပန်းမေမေ့မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး မေမေ့လက်နဲ့ ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးတဲ့ မေတ္တာထမင်း၊ ဟင်းလေးတွေ စားလိုက်ရရင် နောက်တစ်နေ့ အတွက် ခွန်အားတွေ ပြန်ပြည့်လာပါတယ် မေမေ၊ အဲဒါကို မေမေ အမြဲသတိရနေပါနော်”

“အေးပါကွယ် ... အေးပါ မေမေ မပျော့ညံ့တော့ပါဘူး။ ငါ့သမီးတွေ၊ ငါ့မြေးတွေနဲ့ အေးအတူပူအမျှ မေမေ့မေတ္တာရိပ်ကို ဖြန့်ဝေပေးနေမှာပါ ... ”

မေမေ့ကို နှစ်ယောက်အတူ ဝိုင်းဖက်ရင်း သားအမိ(၃)ယောက် ဝမ်းသာ၊ ဝမ်းနည်း မျက်ရည်တွေ ကျနေမိကြပေမယ့် ရင်ထဲမှာ ကိုယ်စီစည်းလုံးညီညွတ်၊ ချစ်ခင်နေမိကြသည်။

နောက်တစ်ပတ် ... အင်ကြင်းရွှေရည် အလုပ်နားရက်အထိ အခြေအနေတွေ အေးချမ်းသာယာနေခဲ့သည်။

သားအမိတွေအားလုံး သားသတ်သမားကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ရင်ဆိုင်တော့မည့်အသွင်။

“ဒီနေ့ ဒေါ်ရီရီစိုး လာမယ်ထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ် ... မေမေ၊ ဒါပေမယ့် ... မမတို့လမ်းထဲက အိမ်ကလေးက နောက်တစ်ပတ်ကြာမှ အိမ်ငှားဆင်းမယ်တဲ့၊ ဒေါ်ရီရီစိုးကို တစ်ပတ်လောက်စောင့်ပါလို့ တောင်းပန်ရတော့မှာပဲ”

“ရပါမလား သမီးရယ် _ မေမေ့စိတ်တွေ လေးလှတယ်”

“လေးမနေပါနဲ့ မေမေရယ် ... သူ့ကိုငွေသိန်း(၆၀)ထဲနဲ့ အိမ်ထိုးအပ်မှာပဲ၊ တစ်ပတ်လောက်တော့ သူ့ခွင့်ပြုသင့်တာပေါ့”

“အေးလေ ... တစ်ပတ်လောက်တော့ တောင်းပန်ပြီး နေရမှာပဲ”

သားအမိတွေ စကားပြောနေကြဆဲ ဒေါ်ရီရီစိုးနှင့် သူ ခင်ပွန်းတို့ ရောက်လာခဲ့ကြသည်။

သူ့ခင်ပွန်းမှာ လူမိုက်ရုပ်နှင့်။ တလောကလုံးကို စိန်ခေါ် နေသည့် ရုပ်မျိုးပိုင်ရှင်။ လိုက်လည်းလိုက်ဖက်လှပေသည်။ ဇနီး က ငွေတိုးချေးပြီး ခင်ပွန်းက လူမိုက်ရုပ်နှင့် ကြွေးတောင်း ခြောက်လှန့်။

“ကြွပါရှင် ... ကြွပါ ... အတော်ပဲ ကျွန်မတို့လည်း မျှော်နေကြတာပါ”

“အဖိုစကားတွေ ပြောမနေနဲ့၊ ခင်ပျားတို့ကို ရက်ချိန်းပေး ထားတဲ့ကြားက ခုထိ ဘာပစ္စည်းမှလည်း မသိမ်းကြသေးပါလား။ ဘာလဲ ... ရဲစခန်းတိုင်မှ ဖယ်မှာလား။ တရားရုံးတိုင်မှ ဖယ် ပေးမှာလား”

ဒေါ်ရီရီစိုး၏ယောက်ျား အော်ကျယ်ဟစ်ကျယ်နှင့် စကား ပြောနေလျှင် အင်ကြင်းရွှေရည် မခံချင်စိတ်ဖြစ်မိသည်။ မေမေ ကတော့ မျက်ရည်ကျချင်နေပေပြီ။

“ဖယ်ပေးမှာပါ ... ဒါပေမယ့် ကျွန်မတို့ ငှားနေမယ့်အိမ်

က နောက်တစ်ပတ်ကြာမှ အိမ်ငှားဖယ်ပေးမှာမို့ ဒီအိမ်မှာ တစ် ပတ်တော့ နေခွင့်ပြုပါ ... ”

“အို ... မလိုချင်ဘူး။ အစကတည်းက ပြောပြီးသားပဲ။ ငါကအလုပ်လုပ်ရင် ပြတ်မှကြိုက်တယ်။ အိမ်ပဲ ရှားလွန်းလို့၊ ဘယ်အိမ်ငှားနေနေပေါ့။ နင်တို့ဖယ်ပေးချင်တိုင်း ဆင်ခြေတက် နေတာ”

“ဦးလေး ... စကားပြောတာ နည်းနည်းလည်း ကိုယ်ချင်း စာတရားထားပါဦး။ ကျွန်မတို့က ငွေထုပ်ပိုက်ပြီး အိမ်ရှာနိုင်တဲ့ လူတန်းစားမှမဟုတ်ဘဲ၊ ပြီးတော့ ... မမစက်ချုပ်ဆိုင်နဲ့နီးတဲ့ အိမ်ကိုရှာရတာ၊ ဒါမှ အလုပ်လည်း အဆင်ပြေမှာပေါ့”

“ဟေ့ ... ငါတို့လုပ်စားလာတာ ကြာလှပြီ၊ ဒီလိုသာ စာနာသနားစိတ်တွေထားနေရင် ငါတို့ငတ်သေတာကြာလှပေါ့။ ဒီနေ့ အပြီးပြောင်းပေး၊ ညနေကျ ... အိမ်လာပြီး တံခါးပိတ် မယ်၊ ဒါပဲ ... သွားမယ် ... ရီ၊ မင်းက သနားတတ်တယ်။ ဒီဟာမတွေက မလွယ်ဘူး။ ပျော့ပျော့နဲ့ နံတဲ့ ကြောင်ချေး တွေ”

ဒေါ်ရီရီစိုး လက်ကိုဆွဲပြီး ဦးမင်းဒင်ကြီး ခြေသံပြင်းပြင်း နှင့်ထွက်သွားခဲ့လျှင် အင်ကြင်းရွှေရည်တို့သားအမိ ရင်ထဲမှာ

ဒေါသ၊ သောကံတွေ တနံနံနှင့် ကျန်ခဲ့ရသည်။

ဒီနေ့အပြီး ပြောင်းပေးရမယ် ... တဲ့။

ဘယ်လိုလုပ်ကြပါ့မလဲ။ လူကြီးသူမတွေ ပြောသည့်ပြေး
စရာလည်းမြေမရှိ။ ပေးစရာလည်း ငွေမရှိဆိုတာလို ဖြစ်နေရပေ
ပြီ။

သည်တုန်းမှာ အင်ကြင်းရွှေရည် လွန်ခဲ့သည့်တစ်ပတ်က
ကိုယ်ဝန်အငှား ဆောင်ရမည့်အလုပ်ကို ဖျတ်ခနဲ သတိရသွား
မိသည်။

အခြေအနေတွေကတော့ တကယ့်ကိုကျဉ်းထဲ ကျပ်ထဲပဲ။
အိမ်ခြေ၊ ယာခြေမဲ့ရသည့်ဘဝသည် မည်မျှဆိုးဝါးကြောင်း
လည်း သူမအသိ။

တူနှင့်တူမလေး၏ မျက်နှာကိုလည်း ပြေးမြင်ယောင်မိ
လိုက်သေးသည်။

အားလုံးအဆင်ပြေဖို့ ဖေဖေဆောက်ပေးခဲ့တဲ့ ဒီအိမ်လေး
ကို ငါပြန်ရွေးနိုင်အောင် လုပ်ရမယ်။

ရင်ထဲမှာ ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့်အတူ စိတ်ကို ခုံးခုံးချလိုက်
သည်အခါ အင်ကြင်းရွှေရည်၏မျက်နှာလေး တည်တင်းသွားရ
သည်။

ခနောက် ... ဝဠုန်နန်းထဲမှာ မျက်ရည်များနှင့် ကြိရာမရ
ဖြစ်နေသည့် မေမေ့ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး အင်ကြင်း
ရွှေရည် အပြင်ထွက်ဖို့ ပြင်လိုက်သည်။

“မေမေ ... သမီး လမ်းထိပ်ခဏသွားပြီး ဖုန်းဆက်ဦး
မယ်”

“အေးကွယ် ... သမီး မဟုတ်တာတွေ လျှောက်မလုပ်
နဲ့နော်”

“မလုပ်ပါဘူး ... မေမေ သူငယ်ချင်းဆီဖုန်းဆက်ကြည့်
မလို့ပါ။ အခြေအနေလေးများ ထူးခြားမလားလို့”

ပိုက်ဆံအိတ်ကိုဆွဲပြီး ... သူမ လမ်းထိပ်ဖုန်းဆက်သည့်
နေရာသို့ ထွက်ခဲ့၏။ ထို့နောက် ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှ သူဌေးပေး
ထားသည့်ဟန်းဖုန်းနံပါတ် ကဒ်ပြားကို ထုတ်ကြည့်လိုက်သည်။

ရင်တွေကတော့ တဒိုင်းဒိုင်း ဆူညံတုန်ယင်လျက်။ သည်
အလုပ်ကို သူမ လုံးဝမလုပ်ချင်ပေမယ့် မိသားစုအဆင်ပြေရေး
အတွက် လုပ်ဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်ပေပြီ။

အင်း ... ဒါတောင် သူဌေးက ငါ့ကိုရွေးပါ့မလား။ တစ်
ပတ်တောင်ကြာသွားပြီဆိုတော့ ရှေ့နေကြီးက လူရှာလို့တွေ့
သွားလေပြီလား။

ရင်ထဲမှာ စိုးရိမ်ပူပန်သွားရပြန်သည်။ သူမ သူဌေးထံ ဖုန်းလှမ်းခေါ်လိုက်၏။ လက်တွေ့ တဆတ်ဆတ်တုန်နေပြီး လူ တစ်ကိုယ်လုံး ဆောက်တည်ရာမရတော့တာလည်း ဘာကြောင့် မသိ။

“ဟဲ့လို ... ညီရဲမာန်ပါ ...”

သူဌေး၏ ဩဇာနှင့်ပြည့်ဝသည့်အသံကို ကြားလိုက်ရ သည့်အခါ အင်ကြင်းခမျာ ဖုန်းခွက်ပင် လွတ်ကျလှလှ။ သူမ စိတ်ကိုတင်းပြီး စကားပြောရတော့ စကားသံတွေက တုန်တုန် ရိရိ။

“ကျွန်မ ... အင်ကြင်းရွှေရည်ပါရှင် ...”

“အင်ကြင်းရွှေရည် ဘယ်သူပါလိမ့် ...”

သူဌေးမမှတ်မိလျှင် အင်ကြင်း ... မျက်ရည်ကျလှအောင် ပင်စိတ်ဆင်းရဲသွားရ၏။ ဟုတ်တာပေါ့။ သူက တကယ့်ဂရိတ် ကြီးပဲ။ ငါ့ကို ဘယ်အရေးလုပ်ပြီး မှတ်မိပဲလဲ။

“လွန်ခဲ့တဲ့တစ်ပတ်က သူဌေးအိမ်ကို မန်နေဂျာလွှတ်လို့ ကျွန်မ လာခဲ့ဖူးပါတယ်”

“ဪ ... ဟုတ်ပြီ၊ ကဲ ... ဆို ဘာအကြောင်းရှိလို့ လဲ”

ဆင်ကြီးက ဆိတ်ကလေးကို ကျီစားနေတာတော့မဟုတ် နှိုင်း။ သူ ... တကယ့်ကို အလေးမထားတာကိုသိရလျှင် အင် ကြင်းရွှေရည် အားငယ်မိသွားသည်။ စကားပင် ဆက်ပြောချင် စိတ်မရှိတော့။ သို့သော် ... မေမေနှင့်တူ၊ တူမလေးများ၏မျက် နှာက ပေါ်လာခဲ့ပြန်သည်။ သူမ စိတ်ကိုတင်းရ၏။

“ဟို ... အဲဒီနေ့က သူဌေးပြောနေတဲ့ အငှားကိုယ်ဝန် ဆောင်မယ့်မိန်းကလေး ဘွေ့ပါပြီလားရှင်”

“အင်း ... ရှေ့နေကြီး တင်ပြလာတာတော့ စုစုပေါင်း ခွယောက်တောင်၊ စိစစ်နေတုန်းပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီကိစ္စဟာ ကိုယ်တို့မျိုးဆက်အတွက် တော်တော်အရေးပါတဲ့ကိစ္စလေ၊ လွယ် လွယ်နဲ့ မဆုံးဖြတ်ဘူး ...”

အင်ကြင်း ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိတော့။ သူမထင်သလို မလွယ်ပါလား။ ရှေ့နေကြီး တင်ပြထားသည့် ခွယောက်နှင့် ယှဉ်ပြိုင်ပြီး အရွေးခံရတော့မည့်ပုံစံ။

သူမဘက်မှ အသံထွက်နိုင်တော့ဘဲ ဖုန်းခွက်ကိုင်ကာ ငိုငိုနေစဉ် တစ်ဖက်မှ အသံထွက်လာခဲ့သည်။

“ဘာပြောစရာရှိသေးလဲ ... ကိုယ်ဖုန်းချလိုက်ရတော့ မလား”

“နေ ... နေပါဦးရှင် ... ကျွန်မလည်း အဲဒီအလုပ်ကို စိတ်ဝင်စားလို့ပါ။ ကျွန်မမှာ သူငွေလိုချင်တဲ့ အရည်အချင်းတွေ နဲ့ပြည့်စုံမယ်လို့ ထင်တာပဲ”

တစ်ဖက်မှ တုံ့ပြန်သံချက်ချင်း မကြားရ။ အင်ကြင်း ဖိုးရိမ်နေမိ၏။

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒီနေ့ ... နေ့လယ် ၁၂နာရီမှာ လူတွေ အင်တာဗျူးရှိတယ်၊ မင်းရဲ့ကိုယ်ရေးဆိုင်ရာ အချက်အလက်တွေကို လျှောက်လွှာယူခဲ့ပါ။ ဝင်ရောက်ယှဉ်ပြိုင်နိုင်မိတယ်”

“ဘယ်နေရာမှာပါလဲရှင်”

“ကိုယ့်အိမ်မှာပါပဲ၊ ရဲဒေဝီစံအိမ်ညော်ခန်းမှာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်မကို ပါဝင်ခွင့်ပြုပါရှင်”

“ကောင်းပြီ ... မင်းကံကောင်းပါစေ ဝွတ်လပ်”

တစ်ဖက်မှ ဖုန်းချသွားသည်နှင့် အင်ကြင်းရွှေရည် လက်ပတ်နာရီလေးကိုကြည့်လိုက်သည်။ အို ... ၁၁နာရီ။ ယခုကတည်းက ပြင်ဆင်မှ နေ့လယ် ၁၂နာရီကို မိမှာပေါ့။

ယခုတော့ သည်အလုပ်ဟာ သူမအတွက် သေရေး၊ ရှင်ရေးတမျှ အရေးကြီးသွားပေပြီ။

အလုပ်လျှောက်တုန်းက လက်ခံယူထားသည့် ကိုယ်ရေးရာဇဝင်လျှောက်လွှာကိုယူပြီး ... သူမ နေ့လယ် ၁၂နာရီအထိ အငှားကားနှင့် သွားရောက်ရပေတော့မည်သာ။

ရဲဒေဝီစံအိမ်၏ ခမ်းနားလှသော ဧည့်ခန်းထဲမှာ စုစုပေါင်း မိန်းကလေး(၆)ယောက်။ ပြည့်ပြည့်စုံစုံပြောရလျှင် မိန်းမပျိုလေး (၆)ယောက်ပါ။

အင်ကြင်းကတော့ ယခုမှ လျှောက်လွှာနှင့်အတူလာရ သည့် မိန်းကလေး။

သူမမှလွဲ၍ ကျန်မိန်းကလေး(၅)ယောက်လုံး ရဲရဲတင်း တင်း။ အင်းလေ ... အပျိုလေးတန်မဲ့ သည်အလုပ်ကို လက်ခံ သည်ဆိုမှတော့ ရဲလို့ပေါ့။

သူမမှာသာဘယ်လိုမှမလွှဲသာ။ မရှောင်သာသည့်အတွက် အရဲစွန့်ပြီး၊ ရှေ့မျက်နှာနောက်ထားပြီး ရောက်လာခဲ့ရတာ။

သူဌေးနှင့်ရှေ့နေကြီးက အတွင်းခန်းတစ်ခုမှာနေပြီး မိန်း ကလေးများကို တစ်ယောက်ချင်း ခေါ်ယူစစ်ဆေးကြသည်။

လူတွေ့စစ်ဆေးခြင်းပေါ့။ ချောမောလှပသည့် မိန်းကလေး များ၏အသွင်က ဘာမဆို ရင်ဆိုင်ရဲသည့်ဟန်အပြည့်နှင့်။

တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ခေါ်ယူစစ်ဆေးပြီး နောက် ဆုံးကျမှ အင်ကြင်းရွှေရည်အလှည့်ကျရောက်ခဲ့သည်။

တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်သော ကိုယ်နှင့်အင်ကြင်းရွှေရည် တိုယ့်လျှောက်လွှာကိုယ်ကိုင်ပြီး ထသွားတော့ ကျန်မိန်းကလေး များက ဝိုင်းရယ်ကြသည်။

“သတ္တိကတော့ အပြည့်ပဲ”

“ဗန္ဓုလသွေးပါတယ် ... နည်းနည်းလောက်”

အင်ကြင်းရွှေရည် အခန်းထဲဝင်သွားတော့ ဦးညီရဲမာန်နှင့် ရှေ့နေကြီးကို တွေ့ရသည်။ ရှေ့နေကြီးက လက်လှမ်းသဖြင့် သူမ ကိုယ့်ကိုယ်ရေး အချက်အလက်လျှောက်လွှာကို ပေးလိုက် သျှင် ဦးညီရဲမာန်က လှမ်းဖြတ်ယူလိုက်သည်။

နောက် ... ဖတ်ကြည့်လိုက်ပြီး သူမကို ခပ်တည်တည်ပင် ဖူးစိုက်ကြည့်နေ၏။

အို ... ဒုက္ခပါပဲ။ သူမ ... တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်နေ ဘာ မြင်ပြီး စိတ်ပျက်သွားတော့မှာပဲ။

“ဒီဘက်က ရွေးချယ်ပြီးရင် ကိုယ်ဝန်စောင့်ရှောက်မှုခံတဲ့

အခါ ထားတဲ့နေရာမှာ နေနိုင်ပါ့မလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... နေပါ့မယ်”

“ဘယ်မှာထားမယ်ဆိုတာ မင်းသိလို့လား”

“မသိပါဘူးရှင်၊ ဒီမြို့ထဲမှာပဲ မဟုတ်ဘူးလား”

“မဟုတ်ဘူး ... နိုင်ငံခြားမှာထားမှာ ... ”

“ရှင် ... ”

“လက်မခံနိုင်ဘူးပေါ့ ... ဟုတ်လား။ ဟို(၅)ယောက်က တော့ နိုင်ငံခြားသွားရမယ်ဆိုလို့ ပျော်သွားလိုက်တာ မပုံးနိုင်၊ မဖိနိုင်ဘဲ”

အင်ကြင်းရွှေရည် ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိပါ။ ညာပြီးလည်း မပြောချင်။ သူဌေးဟာ တော်တော်အာချဲ့ပါလား။ ကိုယ်ဝန်ဆောင်တာပဲ။ မြန်မာပြည်ထဲတွင် ဆောင်ပါလား။

“ကဲ ... ကဲ ... ပြင်ဦးလွင်လောက်ဆိုရင်ရော၊ အဲဒီမှာ ကိုယ့်မိတ်ဆွေ ဆရာဝန်တွေရှိတယ်၊ သူငယ်ချင်းတွေရှိတယ်၊ ကိုယ်က ပြင်ဦးလွင်သားလေ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ရပါတယ် ... ”

“ဒီအလုပ်ကို မင်းဘာအတွက် လုပ်ချင်ရတာလဲ၊ ငွေရချင် ရုံသက်သက်ပဲလား”

သည်တစ်ခါလည်း အင်ကြင်း ဘယ်လိုဖြေရမှန်းမသိ။ ထာကယ်လည်း ငွေလိုချင်လို့ပဲ မဟုတ်လား။ အမေးက ရက်စက်သဖြင့် သူမမျက်ရည်ဝဲသွားရသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင် ... ငွေလိုလို့ပါ”

“ကောင်းပြီ ... မင်းဘယ်လောက်လိုချင်သလဲ၊ ပထမ (၅)ယောက်ကတော့ သူတို့လိုချင်တဲ့ ငွေပမာဏကို ပြောကြတယ်လေ၊ မင်းလည်း ပြောကြည့်ပေါ့”

ဘုရားရေ ... ပထမ မိန်းမတွေက ဘယ်လောက်တောင်းကြသလဲ။ ပုံစံကြည့်ရတာ သူဌေးက ဈေးအနည်းဆုံးပေးရသူကို ငှားမည်ထင်သည်။

အတွေးနှင့်အင်ကြင်းရွှေရည် ရင်ထဲမှာမျက်ရည်သီးသွားရသည်။ သို့ပေမယ့် ... သူမ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် တင်းရ၏။

ငါ ... အလုပ်လာလုပ်တာ မေမေနဲ့ တူလေ။ တူမလေးတွေအတွက် မဟုတ်လား။

“ကျွန်မ ... ၁၃၈ သိန်း လိုချင်ပါတယ်ရှင်”

“ဟေ ... ”

ရှေ့နေကြီးရော၊ သူဌေးပါ အံ့ဩသွားကြလျှင် သူမ ထိတ်လန့်ရပါသည်။ ငါတောင်းတာများလို့လား။ ပထမလူတွေက

ဘယ်လောက်ပဲ တောင်းလိုလဲ၊ ရှေ့နေက ...

“မင်းဥစ္စာ အဆန်းပါလား။ သိန်းတစ်ရာဖြင့် သိန်းတစ်ရာ သိန်းနှစ်ရာဖြင့် သိန်းနှစ်ရာ မတောင်းဘဲ ထူးထူးခြားခြား ၁၃၈ သိန်းလို့ပဲ၊ ကိုယ်တောင်းတဲ့ငွေကိုရော များတယ်လို့ မထင်ဘူးလား။ ပထမလူတွေက သိန်း(၅၀)၊ (၆၀)လောက်ပဲ တောင်းကြတာ”

ရှေ့နေကြီး၏စကားကို သူဌေးက လက်ကာပြပြီး သူမဘက်သို့ လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ပြောပါဦး ... ၁၃၈သိန်း တောင်းတဲ့ကိစ္စ”

သူကရှင်းချက်တောင်းသဖြင့် အင်ကြင်းရွှေရည် အမှန်အတိုင်းပင် ပြောလိုက်ဖို့ စိတ်ကူးသည်။ တိုတိုရှင်းရှင်း လိုရင်းပေါ့။

“မေမေက ကျွန်မအစ်ကိုကြီး နိုင်ငံခြားထွက်ဖို့အတွက် လိုတဲ့ငွေ သိန်း(၆၀)ကို အိမ်ပေါင်ပေးလိုက်ပါတယ်။ အခု အတိုးနဲ့အရင်းပေါင်း ၁၃၈သိန်းကျနေပါပြီ။ မပေးနိုင်တဲ့အတွက် ငွေရှင်က ကျွန်မတို့မိသားစုကို နှင်ချနေပါပြီရှင် ... ”

ပြောရင်းမှပင် စိတ်ကိုတင်းပေမယ့် အင်ကြင်း အသံလေး နှစ်ဝင်သွားရသည်။ မငိုချင်တော့ဘူး။ ကိုယ်တကယ်ဝမ်းနည်းလို့

မျက်ရည်ကျပေမယ့်မျက်ရည်ခံထိုးတယ်လို့အထင်မခံချင်တော့ဘူး။

သူမ၏ဖြေရှင်းချက်ကို ကြားရသည့်အခါ သူဌေးရော ရှေ့နေကြီးပါ သဘောပေါက်နားလည်သွားကြသည်။ ဦးညီရဲဟန် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေစဉ် ရှေ့နေကြီးက မေးခွန်းတွေ ဆက်လက်မေးနေခဲ့သည်။

“မင်းတို့မှာ မိသားစု ဘယ်နှစ်ယောက်ရှိတာလဲ”

“မေမေရယ် ... အစ်မရယ်၊ တူနဲ့တူမလေးရယ်၊ ကျွန်မနဲ့ဆိုတော့ ငါးယောက်ပေါ့”

“မင်းအစ်မက ယောက်ျားနဲ့ကွဲနေတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး ... ဆုံးသွားတာပါ”

“အမေ့လေး၊ ဘာလေး မကျန်ခဲ့ဘူးလား”

“ရွှေတို့၊ ရွှေစလေးတွေရှိပေမယ့် ဘကျပ်သားလောက်ပါ။ မဖြစ်လောက်ပါဘူး”

အခန်းထဲမှာ တိတ်ဆိတ်သွားကြပြန်သည်။ သူဌေးက သူမကို ဆက်မေးပြန်၏။

“ငွေရှင်က ဘယ်နေ့နောက်ဆုံးထားပြီး နှင်သလဲ”

“ဒီနေ့ညနေပါ။ ညနေကျရင် ကျွန်မတို့ ဆင်းပြေးရတော့မှာ ... ”

“ဘယ်ကိုပြေးမှာလဲ၊ ပြေးစရာနေရာရှိလား”

ဒီလောက်ထိ နှိုက်နှိုက်ချွတ်မေးလာခဲ့လျှင် အင်ကြင်းရွှေရည် နေရာမှ ထပြေးမိတော့သည်။ မပြေးလျှင် သူမ ငိုမိတော့မည်မဟုတ်ပါလား။

ညှော်ခန်းကို ဖြတ်ပြေးပြီး ရဲဒေဝီစံအိမ်၏ ခြံထဲသို့ရောက်သည့်အခါ သူဌေးအိမ်ပိပိ ရောမဝင်းတံခါးကြီးက ပိတ်လျှက်သား။

ဝင်းတံခါးနားမှာပင် သူမ မျက်ရည်ကျနေမိရသည်။ ညှော်ခန်းထဲမှ မိန်းမချော (၅)ယောက်ကတော့ သူမကို ဘယ်လိုထင်သည်မသိ။

ပါးစပ်များပွင့်လျက် ငေးကြည့်ကျန်ခဲ့လေမည်လား။ အင်ကြင်းရွှေရည် ဝင်းတံခါးနားမှာရပ်နေလေဆဲ အိမ်ထဲမှ ကားတစ်စီးထွက်လာခဲ့သည်။

ကားမောင်းသည့် ဒရိုင်ဘာမှာ အသက်လေးဆယ်ခန့်။

“တက်ပါ ... သူဌေးက အိမ်လိုက်ပို့ခိုင်းပါတယ်”

“နေပါစေရှင် ... ကျွန်မဘာသာ ပြန်ပါ့မယ်”

“သူဌေးက ငွေအိတ်ပါပေးလိုက်ပါတယ်”

“ရှင် _ ဒါ _ ဒါဆို ကျွန်မကို ဒီအလုပ်ခန့်လိုက်ပြီပေါ့”

“တက်ပါ ... ”

နောက်ဆုံး အင်ကြင်းရွှေရည် သူဌေး၏ ခဲရောင်လင့်ခရုဘာကားကြီးပေါ်သို့ တက်လိုက်ရသည်။

ကားထဲမှာ အလုပ်ခန့်စာနှင့် ငွေအိတ်ကိုတွေ့လိုက်ရသဖြင့် လောလောဆည် အင်ကြင်းရွှေရည် ပျော်ရွှင်သွားရပါမိတော့သည်။

ညနေကျလျှင် ဒေါ်နီနီစိုးကို ငွေထုပ်နှင့်ပစ်ပေါက်ပြီး ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ပြန်ပိုင်ပေတော့မည်။

“သမီးစကားတွေ ယုတ္တိမရှိဘူး၊ ဒါဖြင့် အဲဒီသူဌေးအမေ
ဘို့ သမီးတစ်သက်လုံး သွားပြုစုနေရမှာလား၊ တစ်နယ်တကျေး
မှာ ကိုယ့်သမီးလေးကို စိတ်မချနိုင်ပါဘူးကွယ်”

“စိတ်ချပါ မေမေရယ် ... သူဌေးအမေကို သွားပြုစုရ
အယ်ဆိုပေမယ့် ... သူသေသွားတော့လည်း ပြန်လာရမှာပေါ့၊
ဘစ်လ ဂုဏ်နိုးဆိုတာ နည်းသလား မေမေရယ်၊ ဒီငွေတွေက
အကျိုးအကြောင်းပြောပြီး ယူခဲ့တာပါ၊ နောက် ... သမီးလစာ
အရတော့ဘူးပေါ့၊ လစာထဲက ဖြတ်သွားမှာလေ၊ ဂု နှစ်လောက်
ခြွတ်ရင် ကျေသွားမှာပါ”

“ဒါပေမယ့် ... အိမ်ရွေးဖို့ငွေလိုတယ် မဟုတ်လား
မေမေရယ်၊ အခု ... သမီးတို့ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ပြန်ပိုင်သွားပြီ
လေ၊ ဒေါ်ရီရီစိုးကြီးကို အနိုင်နဲ့ပိုင်းလိုက်ရတာ အရသာရှိလိုက်
ဘာ၊ သမီးအလုပ်လုပ်ရတာ စိတ်မဆင်းရဲပါဘူး မေမေ၊ မေမေ
ဘို့နဲ့ခွဲနေရလည်း ခဏပေါ့၊ သူများတွေ နိုင်ငံခြားတောင်သွား
အလုပ်လုပ်ကြရတာပဲ၊ သမီး ... ခဏခဏ ပြန်လာမှာပေါ့၊
မေမေတို့ဆီ ပုန်းဆက်မှာပေါ့၊ မေမေနဲ့မတို့မိသားစု အဆင်
မပြေသွားတာကိုပဲ သမီးစိတ်ချမ်းသာလှပါပြီ”

သားအမိနှစ်ယောက် မေမေအိပ်ခန်းထဲမှာ စကားအချေ

“သမီး ... ဒီငွေတွေ ဘယ်ကရတာလဲ၊ ပုန်ပုန်ပြောစမ်း
ပါ ... မေမေ ရင်တွေပူလို့ပါ”

“ယုံပါ မေမေရယ်၊ သမီးအလုပ်တစ်ခု လက်ခံလာလို့
ပါ၊ အဲဒီအလုပ်ကရတာ ... ”

“ဘာအလုပ်မို့လဲ သမီးရယ် ... ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လား
ကွယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆို၊ မေမေကလည်း အလုပ်ကပြင်ဦးလွင်
မှာ သွားလုပ်ရမှာ၊ သူဌေးရဲ့အမေကို သွားပြုစုပေးရမှာ ... ”

“ပြုစု ... ပြုစုရပါစေဦး သမီးရယ်၊ ဒီလောက်တောင်
ငွေပေးရသတဲ့လား”

“သူတို့က သူဌေးတွေပဲ မေမေရယ်၊ အညစ်အကြေးတွေ
ပါ မရွံ့မရှာ ပြုစုရမှာဆိုတော့ ... ”

အတင်တွေ ဆွေးနွေးနေရစဉ် ကလေးနှစ်ယောက်ကို သိပ်ပြီး အနားသို့ရောက်လာသည့် မမဝင်းရွှေရည်ကလည်း စိုးရိမ်တကြီး နှင့်။

“ညီမလေးရယ် ... နင့်အလုပ်က ဘာမို့လို့ ငွေတွေ ဒီ လောက်တောင်ရတာလဲဟင်၊ ငါတို့အိမ်ဆုံးရတာ ဝမ်းမနည်းပါ ဘူး။ နန်းကို ဆုံးရှုံးရမှာပဲ ကြောက်ပါတယ်၊ ဟို ... နင်က ချောချောပေးဆိုတော့ ... ပိုက်ဆံရှိတဲ့ သူဌေးကြီးတွေကများ”

မမစကားမဆက်ရက်ပဲမယ် မျက်ရည်က အဆက်မပြတ် ကလာလေ၏။

“ဟာ ... မဟုတ်တာ မမကလည်း အင်ကြင်း ဒီလောက် ပိုက်ပါမလား။ ခုအလုပ်က ရိုးရိုးသားသားပါ။ သမ္မာအာဇီဝအလုပ် ပါ။ သူဌေးရဲ့အမေ လူမမာ၊ ပြုစုစောင့်ရှောက်ရမှာပါ။ အညစ် အကြေးတွေပါ သုတ်သင်သန့်ရှင်း မှာဆိုတော့ တစ်လကို ၂သိန်း၊ ၃သိန်းလောက်ပေးမယ်တဲ့။ လောကဆည်ကိုယ်လိုသလောက် ငွေကို အကျိုးအကြောင်းပြောပြီး မှာခဲ့တာပါ။ နောက် ... လစာထဲက ဖြတ်သွားမှာပေါ့ ... ”

“အဲဒီငွေကျေအောင် လုပ်ရမှာပေါ့ ဟတ်လား။ အကြာ ကြီးပဲ ... အဲဒီမှာ သွားနေရမှာပေါ့နော်”

“အင်းပေါ့ မမရယ် ... ၂နှစ်၊ ၃နှစ်တော့ နေရမှာပေါ့။ ဒီထက်မြန်ချင်လည်း မြန်မှာပေါ့။ သူများတွေ နိုင်ငံရပ်ခြားတောင် အလုပ်သွားလုပ်နေကြရတာပဲဟယ်၊ ခုဆို ... မမတို့မှာ နေစရာ အတွက် စိတ်မပူရတော့ဘူး။ ကိုယ့်ပေးပေးထားခဲ့တဲ့ အိမ်လေးမှာ စိတ်ချမ်းသာ၊ လက်ချမ်းသာနေနိုင်ကြပြီလေ။ အင်ကြင်း အလုပ် သွားလုပ်ရမှာ စိတ်ဖြောင့်တာပေါ့”

“မဟုတ်သေးပါဘူး ညီမရယ်၊ ဒီလောက်အဝေးကြီး သွား ဧရာလိုသလား။ ဒီမှာပဲ အလုပ်လုပ်ပါလား။ အဲဒီသူဌေးကရော သူနာပြုတွေ၊ ဘာတွေမငှားဘဲ၊ သူ့ဒေသကလူကိုမငှားဘဲ ဘာဖြစ် တဲ့ နင့်ကိုမှ ငှားရတာလဲ”

ဝင်းရွှေရည် ဘဝင်မကျဖြစ်နေသလို မေမေလည်း မယုံ ကြည်သည့်အသွင်။

“လွယ်လွယ်ရတယ်မထင်ပါနဲ့နော်၊ ညီမတို့ ဇီယောက် အောင် ယှဉ်အရွေးခံရတာပါ။ သူတို့မေးတဲ့မေးခွန်းတွေကို ကျေ ခပ်အောင်ဖြေနိုင်လို့ ညီမကိုရွေးတာပါ။ လွယ်လွယ်ရခဲ့တယ် မထင်ပါနဲ့။ သူနာပြုတွေကို မငှားတာက ဟိုကအညစ်အကြေး တွေ ရွံချင်ရွံ့မှာပေါ့”

“အမယ် ... သူနာပြုတွေက မရွံ့တတ်ပါဘူးနော်”

“အိမ်မှာ ညအိပ်ညနေအဖော်အလှော် သဘောမျိုး
နေချေင်တာလည်း ပါမှာပေါ့။ ကဲ ... မေမေနဲ့မမက သမီး
အားပေးဘဲ၊ ဖုလိပ်စစ်၊ ရဲစစ် စစ်နေတော့ သမီးဘယ်လိုလုပ်
ပြီး စိတ်ချမ်းသာရမှာတဲ့လဲ”

“အေးပါ _ ငါတို့က ကိုယ့်သမီးလေး _ မိသားစုအတွက်
မဟုတ်တဲ့အလုပ်တွေ လုပ်နေမှာစိုးလို့ ... စိုးရိမ်လို့ပါ”

“မဟုတ်တဲ့အလုပ်ဆိုတာ ဘာကိုပြောတာလဲ၊ မကောင်း
တဲ့အလုပ်လား”

“အို ... မဟုတ်ပါဘူး။ ဟို ... သူဌေးတွေရဲ့အငယ်
အနှောင်းဖြစ်သွားမှာစိုးလို့ပါ”

“စိတ်ချ ... ဘယ်တော့မှ မဖြစ်စေရဘူး။ သမီးကယ်
ပေးတယ်။ သမီး ... ကောင်းရောင်းကောင်းဝယ် အလုပ်သွား
လုပ်မှာပါ ... ”

သားအမိတွေ စိုးရိမ်သောကတွေနှင့် ပြည့်နှက်နေကြသည်
မို့ ကောင်းကောင်းပင် အိပ်မပျော်ခဲ့ပါ။

မနက်ဖြန်ဆို သူမ ပြင်ဦးလွင်သို့ သွားရတော့မည် မဟုတ်
ပါလား။ ရှေ့နေနှင့်ချုပ်ဆိုခဲ့ရသည့် စာချုပ်ကို အင်ကြင်းရွှေရည်
မြင်ယောင်မိပြန်သည်။

ရေးထားသည့်အချက်အလက်တွေကတော့ သူတို့ရဲ့မျိုး
ဆက်ကို ကိုယ်ဝန်ဆောင်ပေးရမည်။ နောက် ... ကလေးမီးဖွား
ပြီး ကလေးကိုထားခဲ့ရမည်။ သို့ပေမယ့် လိုအပ်သလို အဆင်
ပြေအောင် ကူညီရမည်ဆိုပါက ... ဆက်လက်ကူညီရမည်တဲ့။
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူမက ၁၃၈သိန်းတောင်ယူပြီး အိမ်ရွှေးမိ
သုံးစွဲခဲ့မိပြီမို့ သူတို့အဆင်ပြေအောင် ကူညီရ လုပ်ဆောင်ပေးရ
တော့မည်သာ။

သေးပါ။ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နှင့်ပင် ခရီးထွက်နေရသည်။

အငှားကိုယ်ဝန်ကို ဟိုကျမှဆောင်ရမည်ထင်သည်။ ပြင်ဦးလွင်မှာလည်း ဆေးခန်းကြီးတွေ၊ ဆေးရုံကြီးတွေရှိတာပဲ ဟုတ်ပါလား။

မကျင်ကျင်ရီမှာ အသက်လေးဆယ်ခန့်ရှိပြီး အသားညိုညို ... ဗလတောင့်တောင့်နှင့်။ သူနာပြုဆရာမထက် စစ်သမီးလုပ်ဖို့ ကောင်းသူ။ ရုပ်ကတော့ ရွက်ကြမ်းရေကျို။

နှစ်ယောက်သား အစားအသောက်အပြည့်အစုံနှင့် နှစ်ထွက်နေရတာ ပျော်ရွှင်စဖွယ်။

မကျင်ကျင်ရီက အင်ကြင်းကို မဲ့ကာ၊ ရွဲဟနှင့် အတင်းပြောနေခဲ့သည်။

“တို့ပါ ... တစ်ခါတည်း လေယာဉ်ခေါ်သွားရင် ပြီးရော၊ သူဌေးတွေများ အဆင့်အတန်းကိုးဟယ်၊ တစ်ခရီးတည်း သွားရမှာများ ... ”

“ဪ ... မမရီရယ် ... သူဌေးက သဘောကောင်းပေမယ့် သူဌေးကတော်က နဂါးနည်းခွဲခြားချင်တယ်လေ၊ အင်ကြင်းတော့ ခုလိုကားနဲ့သွားတာကို ပိုကြိုက်တယ်၊ ခရီးလမ်း

သူဌေးနှင့်သူဌေးကတော်က ရန်ကုန်မှ မန္တလေးသို့ လေယာဉ်နှင့်သွားပြီး ပြင်ဦးလွင်သို့ ကိုယ်ပိုင်ကားနှင့်ဆက်တက်ကြသည်။

အင်ကြင်းရွှေရည်နှင့် သူမကိုစောင့်ရှောက်မည် နာမ်မကျင်ကျင်ရီကတော့ ရန်ကုန်ပြင်ဦးလွင် အိတ်စပက်ကားကြီးနှင့် လိုက်ကြရသည်။

ခရီးကဝေးပေမယ့် အင်ကြင်းရွှေရည်မှာ ကျန်းမာရေးကောင်းသူမို့ သည်ခရီးကို မညည်းညူပါ။ ပြီး ... တစ်ခါမှ မရောက်ဘူးသေးသည့် ခရီးမို့ သူမမှာ အပျော်ခရီးထွက်ရသည် နှယ် ... ပျော်တောင်ပျော်နေပါသေးသည်။

ယခုအချိန်ထိတော့ ဘာတာဝန်မှ သူမ မထမ်းဆောင်ရ

မြင်ရတာပေါ့၊ လေယာဉ်နဲ့ဆို ဘာမှမြင်လိုက်ရမှာ မဟုတ်ဘူးလေ”

“အဲလိုတွေးတော့လည်း စိတ်ချမ်းသာရတာပေါ့လေ၊ အင်ကြင်းစိတ်ဓာတ်ကို မမကြိုက်တယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မညည်းညူဘူး။ လူတွေကို အပြစ်မမြင်တတ်ဘူး”

“အဲဒါ မကောင်းဘူးလား မမရီရယ် ... အင်ကြင်းတော့လေ ဘဝကအကျိုးပေးအရ ဒီလိုသူများကိစ္စ ဆောင်ရွက်ပေးရတဲ့အဖြစ်မျိုး နောင်ဘယ်တော့မှ မဖြစ်ရပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းမိပါတယ်”

“ဪကွယ် ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စေတနာအကောင်းဆုံးနဲ့ လုပ်ဆောင်ပေးရင် အချည်းနှီးမဖြစ်ပါဘူးကွယ်”

စကားတွေပြောကြ၊ အစားတွေစားကြရင်းနှင့်ပင် နောက်တစ်နေ့မနက်မှာ သူမတို့ ပြင်ဦးလွင်သို့ ရောက်ရှိသွားခဲ့ကြလေသည်။

ပြင်ဦးလွင်ရှိ ဦးညီရဲမာန်တို့၏တိုက်မှာ နှစ်ထပ်တိုက်လှ သူတစ်လုံးပင်။

ရဲဒေဝီစံအိမ်လောက် မခမ်းနားပေမယ့် လှပသည် ဘိုက်အိမ်တစ်လုံးပါပင်။

ခြံတွင်းမှာလည်း ပန်းပင်၊ သီးပင်၊ စားပင်တွေနှင့်။ မြို့ဆံမှာမဟုတ်ဘဲ ဆင်ခြေဖုံးနည်းနည်းကျသည်ကြောင့် အေးချမ်းပြီး တိတ်ဆိတ်လှပေသည်။ အနားယူဖို့ ကောင်းသည့်နေရာတစ်ခုပါပင်။

အိမ်မှာအစေအပါးအဖြစ် ခြံစောင့်ဦးလေးကြီး လင်မယား လောလောဆည်ရှိသည်။

ဒေါ်ကျောဒေဝီမှာ ရန်ကုန်သူပီပီ ဆောင်းဝင်စပြုလာသည့် ဝယ်ဥတုကို အေးလှသည်ဆိုပြီး ညည်းညူလျှက်ရှိနေသည်။

ဒေါ်ကျော့ဒေဝီဟာ တကယ်လည်း သူဌေးသမီးတစ်ဦးပေမို့ လိမ်
ပြာအတောင်ပံခတ်လျှင်ပင် မေ့မူးလဲကျမတတ် နုဖတ်လှပေ
သည်။

နာ့စ် ဒေါ်ကျင်ကျင်ရီမှာ လောလောဆည် အင်ကြင်းရွှေ
ရည်ကို ပြုစုစရာမလိုဘဲ ဒေါ်ကျော့ဒေဝီကိုသာ ပြုစုနေရသည်။
နှစ်ထပ်တိုက်မှာ အပေါ်ထပ်တွင် ဦးညီရဲမာန်နှင့်ဒေါ်ကျော့
ဒေဝီတို့နေကြပြီး အောက်ထပ်တွင် အင်ကြင်းရွှေရည်နှင့်ဒေါ်ကျင်
ကျင်ရီတို့ နေကြသည်။

ခြံစောင့်ဦးလေးကြီး ဇနီးမောင်နှံကတော့ တိုက်ဘေး
အိမ်ကလေးတွင်နေ၏။

ဖြူဖြူပါးပါး သွယ်သွယ်လျလျနှင့် သင်္ဃေခက်လေးထိ
နုနုလှပသည် ဒေါ်ကျော့ဒေဝီသည် အရုပ်ကလေးတစ်ရုပ်ထိ
ချောမွေ့လှပသဖြင့် အင်ကြင်းရွှေရည် ငေးမောကြည့်နေမိသလို

ဒေါ်ကျော့ဒေဝီကလည်း မြင့်မြင့်ထွားထွားနှင့် နိုင်ငံခြား
သူလေးလို ချောမောလှပ၊ သန်စွမ်းသည့် အင်ကြင်းရွှေရည်
တိတ်တဆိတ် အကဲခတ်နေမိသည်သာ။

မောင်ရွေးတာလာ။ ရှေ့နေကြီး ရွေးပေးတာလာ။
ဒီကောင်မလေးဟာ မျက်နှာလေးကလည်း အေးချမ်း

င်တယ်။ လှလိုက်တာကလည်း မျက်လုံးတောက်တောက်ရွဲရွဲ
လေးတွေ၊ နှာတံလှလှ၊ မျက်တောင်ကျော့ကျော့၊ နှုတ်ခမ်းစိုစို
ခဲခဲလေးကအစ နှင်းဆီပွားလေးလိုပဲ။

မောင်များ ဒီကောင်မလေးကို သဘောကျနေမလား။
သို့သော် ... ဦးညီရဲမာန်ဟာ သူမမှလွဲပြီး ဘာကိုမှ ဂရု
မစိုက်တာ၊ ဘာကိုမှ စိတ်မဝင်စားတာ သူမ ... သိပါသည်။
မောင်ဟာသူမနှင့်တက္ကသိုလ်မှာထဲကချစ်ခဲ့ကြပြီးလက်ထပ်
ခဲ့သူ။

နှစ်ဖက်မိဘများ၏ ကူညီပံ့ပိုးမှုများနှင့် လောလောဆည်
မိဖွားရေးလောကမှာ သရဖူဆောင်းနေသူပါ။

ယခုလည်း ချူချာနုနုလှသည့် သူမကိုသာ အိမ်တံကြည့်
ကြည့် ယုယကြင်နာနေခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

“ဒေဝီရေ ... မောင့်သူငယ်ချင်း ဒေါက်တာဟန်ရီနဲ့
ဒေါက်တာစိုးလွင်ကို လှမ်းအကြောင်းကြားထားတယ်၊ ဒေါက်တာ
ဟန်ရီက သားဖွားနဲ့မီးယပ်အထူးကုလေး မောင်တို့တိုင်ပင်ထား
တဲ့အတိုင်း သူ့ကိုဆွေးနွေးပြီးပြီ”

“နေစမ်းပါဦး မောင်ရယ် ... ဒေဝီက ဒီကိုနွေဘက်မှာပဲ
ဘာဖူးတာ၊ ခုလို ... ဆောင်းဦးရာသီမှ မလာဘူးဘဲ၊ နေလို

မကောင်းပါဘူးရှင်၊ မောင့်ကိစ္စတွေ နောက်မှလုပ်စမ်းပါ”

အနွေးထည်အထပ်ထပ်နှင့် ကျောဒေဝီကိုမြင်မှ ညီရဲမာန် ဟိုကောင်မလေးမှာ အနွေးထည်များများပါလေပါစဟု တွေးမိ လိုက်၏။

သို့သော် ... ဒေဝီမကြိုက်မှာစိုးလို့ မပြောဖြစ်ပေ။

“မောင်က အချိန်သိပ်မရဘူး ဒေဝီရဲ့၊ ဒေါက်တာဟန်ရိနဲ့ ဆွေးနွေးလိုက်တော့ ... မောင်နဲ့ဒေဝီရဲ့ သန္ဓေကိုပြင်ပမှာ အောင်စေပြီးမှ ဟိုကောင်မလေးကို ကိုယ်ဝန်ဆောင်ခိုင်းမှာ၊ ဒေဝီက ချားအိမ်မကောင်းတော့ ... ကိုယ်ဝန်မလွယ်နိုင်ဘူး ဝေ”

“ဒေဝီ သိပါတယ်၊ တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်လောက်နားပြီးမှ အဲဒီကိစ္စတွေ ဆောင်ရွက်စမ်းပါ မောင်ရယ် ... နော် ... နော်”

“အေးလေ ... ဒါဆိုလည်း ဒေဝီကို နှစ်ရက်အနားပေး မယ်၊ ပြီးရင် ... ဒေါက်တာရဲ့ဆေးခန်းမှာ ဒီကိစ္စတွေ ဆောင် ရွက်ရမယ်”

“ကောင်းပါပြီ မောင်ရယ် ... လောလောဆည် ဒေဝီ အရမ်းချမ်းနေလို့ မီးဖိုမှာ မီးထည့်ပါဦး ... ”

ဒေဝီ အချမ်းပြေဖို့ အခန်းထဲမှာ သမီးထည့်ပေးနေရင်း ဟိုကောင်မလေး ... ချမ်းနေမလားဟု ... ဘာမဆိုင်၊ ညာ မဆိုင် သူ သတိရနေမိခဲ့သည်။

အချမ်းလုံမည်ထင်သည်။ မွေ့ရာနှင့်စောင်ကလည်း ခပ်
သပ်သပ်။

သည်အိမ်ဟာ အမြဲနေသည့်အိမ်မဟုတ်လို့ မပြည့်စုံတာ

အိမ်ရှင်တွေပြန်သွားရင်တော့ စောင်လေး၊ ဘာလေး
တစ်ခုမည်ထင်သည်။

အင်ကြင်းဟာ ငွေတွေယူသုံးပြီးပြီမို့ ငွေထပ်မရတော့ဘူး
ထင်သည်။ နေ့လယ်က ဆွယ်တာဆိုင်တွေ၊ စတိုးဆိုင်တွေမှာ
ဆွယ်တာအမျိုးမျိုးကိုမြင်ခဲ့ရပေမယ့် သူမ မဝယ်ခဲ့နိုင်။

စောင်ထဲမှာ လူစင်စစ်က ပုစွန်တုပ်ကလေးဖြစ်အောင်
အားတောင်းနေရင်း အင်ကြင်းရွှေရည် နှမ်းလွန်းသည့်ဒဏ်ကို
ခံနိုင်တော့။ ရင်ထဲကကို စိမ့်အောနေသဖြင့် အခန်းထဲမှာ
သူ့ကျင့်ခန်းခပ်ကြမ်းကြမ်း လုပ်နေမိသည်။ သွေးပူပြီးခံနိုင်ရည်
အောင်ပါ။

သည်စဉ် ... သူ့အခန်းဝသို့ သူဌေးရောက်လာပြီး သူမ
မျက်မှောင်ကျကြည့်နေသဖြင့် အင်ကြင်းရွှေရည် လှေကျင့်
လုပ်နေတာ ရပ်လိုက်သည်။

“ညကြီးမင်းကြီး ဘာလုပ်နေတာလဲ”

အင်ကြင်းရွှေရည် ပြင်ဦးလွင်ဆောင်း၏ အအေးဒဏ်ကို
ကောင်းကောင်းခံနေရသည်။

ရန်ကုန်မှာ မချမ်းသည်မို့ တစ်ခါမှ ဆွယ်တာတွေ၊ ဘာ
တွေမရှိခဲ့သည့် သူမမှာ ဖလန်နယ်လက်ရှည်လောက်၊ ဖျင်ကုတ်
အင်္ကျီလောက်သာ ရှိခဲ့သည်။

ပြီး ... အောက်ထပ်မှာ မီးလင်းဖိုလည်းမရှိ၊ စောင်တွေ
မွေ့ရာတွေတော့ ရှိပါသည်။

အောက်ထပ်မှာ သူမတစ်ခန်း၊ ဒေါ်ကျင်ကျင်ရီက တစ်
ခန်း။

ကျန်းမာရေးကောင်းသူမို့ အချမ်းဒဏ်ကိုခံနိုင်သော်လည်း
ချမ်းတော့ချမ်းနေတာပါပင်။ တက်ဆို ဆွယ်တာကြမ်းထူထူ ဝတ်

“ကျွန်မ ... အရမ်းချမ်းလို့ပါ ... ”

“ရော့ ... ဒီမှာ ငါ့သားမွေးအင်္ကျီယူထားလိုက်”

သူဌေးက သူဝတ်ထားသည့်အင်္ကျီတစ်ထပ်ကို ချွတ်ပစ်ပေးခဲ့လျှင် အင်ကြင်းရွှေရည် ပြေးကောက်ရသည်။ သူတောင်းစားကို ပေးသလို ပေးပေး။ ဘယ်လိုပုံနှင့်ပေးပေး နွေးဖို့က အဓိက မဟုတ်လား။

သားမွေးလောင်းကုတ်ကြီးက အရှည်ကြီးမို့ အင်ကြင်းရွှေရည် အားရဝမ်းသာဝတ်လိုက်သည်။ တော်တော်နွေးသွားတာပဲ။ ဒါကြီးဟာ တော်တော်အဖိုးတန်မှာပဲ။ တန်တန် မတန်တန် လောလောဆည် အချမ်းလုံသွားပြီမို့ သူမ အိပ်ရာဝင်လို့ ရသွားခဲ့ပေသည်။

ဒေါက်တာဟန်ရီနှင့် ညီရဲမာန်တို့ ခေါင်းခြောက်နေရသည်။ ကျောဒေဝီမှာ သားအိမ်မကောင်းသဖြင့် သူမဆီမှ သားမျိုးဥမရနိုင်တာတော့ သူတို့ကြိုတင်တွက်ဆပြီးသားပါပင်။

သို့ပေမယ့် ကလေးရလာသည့်အခါ ကျောဒေဝီစိတ်ထဲက နှလုံးကလေးမဟုတ်ဘူးရယ်လို့ သံယောဇဉ်မရှိမှာစိုးသဖြင့် ညီရဲမာန်နှင့်ဒေါက်တာဟန်ရီတို့ သူမကို လှည့်စားရခြင်းဖြစ်သည်။

သို့သော် ပြဿနာက သူတို့ထင်သလို သည်တစ်ချက်တွင် မကတော့ပေ။ မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့ရှိလာရသည်က ညီရဲမာန်၏ သားမျိုးစေ့သည် ပြင်ပမှာ ကြာကြာအသက်မရှင်နိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။

သူတို့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ခေါင်းခြောက်နေရသည်။ သူတို့စဉ်ထားသည်က ညီရဲမာန်၏ သားမျိုးစေ့ကို ဆေး

ပညာအကူအညီနှင့် အင်ကြင်းရွှေရည်ထဲမှာ သန္ဓေတည်စေရန်ဖြစ်သည်။

ဒါကြောင့်လည်း ကိုယ့်မျိုးဆက် မညံ့ဖျင်းစေရန် ဂယ်ဝန်ဆောင်မည့်သူကို အပြစ်အနာအဆာကင်းမည့် အပျိုစင်ပျားရွေးချယ်ထားခြင်း မဟုတ်ပါလား။

ချောမောလှပသော၊ ကျန်းမာရေးကောင်းသော၊ ဉာဏ်ရည်ထက်မြတ်သော မိန်းကလေးကိုလည်း သူတို့ရှုထားပေ။

သို့သော် ... သန္ဓေရရှိစေဖို့အတွက် ဆေးပညာနည်းနဲ့ သုံးလို့မရဘဲ ဇနီးမောင်နှံတွေလိုနေမှရမည့် အမျိုးအနေဖြူလာသောအခါ ...

ညီရဲမာန် သက်ပြင်းအထပ်ထပ်ချရသည်။ ငယ်စာချိုထဲမှာလည်း သည်အချက်မပါ။ ခဲလေသမျှ သဲရေကျည်လိုနဲ့ သူတို့ဇနီးမောင်နှံ၏အမွေပစ္စည်းများသည် ပျက်ကောင်းတီးရမှာလား။

အမွေပစ္စည်းတွေက ထားပါဦး။ ကိုယ်ဟာပုဒွေး၊ သာဝင်တစ်ယောက်မို့ လှူဒါန်းပစ်လို့ရသည်ပဲထားပါဦး။

ကမ္ဘာလောကကြီးထဲ ကိုယ့်မျိုးဆက်လေးတစ်ကက်တစ်လေတောင် မကျန်ခဲ့ဘူးဆိုသည့်အဖြစ်ကတော့ တားကို

ရင်ထဲမှာ နာကြည်းစရာ။ ဘဝင်မကျစရာ။

သူ့အခက်အခဲကို ဒေါက်တာဟန်ရီက အကြံပေးဆွေးနွေးကြည့်သည်။

“သုယ်ချင်းရာ ... မစ်ကောင်မလေးကို ဆွေးနွေးကြည့်ပါလား။ ကိုယ်ဝန်ဆောင်ခအဖြစ် မင်းပေးထားရတဲ့ငွေတွေလည်း မနည်းဘူးနော်၊ ဒါမှမဟုတ် ... သူ့လက်မခံနိုင်ရင်လည်း တခြား မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ရှာလိုက်၊ ကိုယ်အကူအညီပေးနိုင်ပါတယ်”

ညီရဲမာန် ခေါင်းကိုလေးတွဲစွာ ခါယမ်းမိသည်။ ငွေကြေးက အရေးမကြီး။ သူ့ရင်ထဲမှာ သူ့မျိုးဆက်ကို ဒီကောင်မလေးနှင့်ပင် ထူထောင်ချင်သည့်စိတ်ကလည်း ဘယ်အချိန်ကတည်းက စွဲမြဲအဖြစ်တွယ်သွားသည်မသိ။ ဒေါက်တာဟန်ရီ ဆက်လက် အကြံပေးပြန်သည်။

“ဒါဆို ... သူ့ကို ငါဆရာဝန်တစ်ယောက်အနေနဲ့ ဆွေးနွေးလိုက်မယ်၊ မင်းအားနာနေတယ်၊ မျက်နှာပူနေတယ် မဟုတ်လား”

ညီရဲမာန် ခေါင်းခါမိပြန်သည်။ သည်ကိစ္စမျိုးဟာ အကျင့်တရိတ္တကောင်းမွန်သည့် အပျိုစင်လေးတစ်ယောက်အတွက်

ယောင်ပြီး စိုးရိမ်သောကတွေ ရောက်လာမိ၏။

“ပဋိသန္ဓေရဖို့ဆိုတာ ပြောသလောက်တော့ မလွယ်ဘူး နော်” တဲ့။

သူတို့မှာ မျိုးဆက်ရဖို့ ကံမှပါ ... ပါ့မလား။ ဘုရားသိ ကြားမလို့ တစ်ကြိမ်တည်းနှင့် ကိုယ်ဝန်တည်ပါစေ။

ငါ့နယ် ... ခက်ခဲလိုက်တာ။ အငှားကိုယ်ဝန်ဆောင်မည့် သူဟာ ကိုယ့်မိန်းမ မဟုတ်သည်မို့ သူပြဿနာကမသေး။

အင်ကြင်းရွှေရည်၏မျက်နှာဖူးဖူးလှလှ၊ သန့်သန့်စင်စင် လေးကိုမြင်ယောင်ပြီး ညီရဲမာန် အားတွေနာလိုက်တာ ပြောမပြ တတ်အောင်ပါပင်။

ဪ ... ငါ့ဇာတ်ကလည်း အင်အင်လွယ်ပြီး အရှိုက်ခက် လှပါလားလေ။

ညီရဲမာန် ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် အားကုန်တင်းရပါသည်။ စမိ မှတော့ ဆုံးအောင်လျှောက်ရမည်ပေါ့လေ။ တစ်နေ့လုံး အားတင်း ပေမယ့် အားကတက်မလား။ သည်နေ့ ညဦးပိုင်းမှာတော့ ကိုယ့် စိတ်ကိုယ် မိုင်ကုန်တင်းရင်း သူ ... အင်ကြင်းရွှေရည်ကို ဆွေးနွေးရတော့မည်။

အင်ကြင်းရွှေရည်နှင့်သူဟာ မျက်နှာချင်စင် ကောင်း ကောင်းမဆိုင်ရဘူးသည်မို့ ရင်းနှီးမှုက ဖြစ်ထွန်းမလာသေးပေ။

လူရွေးတုန်းက တစ်ခါ။

သူမလိုအပ်သည့်ငွေ ၁၃၈ သိန်းကိုတောင်းပြီး ဝမ်းနည်း ကြကွဲနေသည် သူမကို ညီရဲမာန် ကြင်နာသနားခဲ့ဖူးသည်။

ကြောင့်လည်း သူမကိုရွေးချယ်မိတာပေါ့။

နောက် ... ကိုယ့်မှာ ကျောဒေဝီဆိုသည် ချစ်ဇနီးရှိပြီး

ငြိမ့် အခြားသူဌေးပေါက်စတွေလို အငယ်အနှောင်းတွေ၊ အပျော်
တွေလည်း သူ ... စိတ်ပင်မကူးခဲ့ပါ။

ယခုကိစ္စကလည်း သူတို့မျိုးဆက်ပြတ်မှာစိုးလို့ အကြိမ်
ကြိမ်အခါခါ စဉ်းစားပြီးမှ ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည့်ကိစ္စ။

တစ်ခုတော့ရှိသည်။ မုသားမပါ လင်္ကာမချောဆိုသလို
ကျောဒေဝီထံမှ ဘယ်လိုနည်းနှင့်မှမျိုးဥမရနိုင်သည်ကိုရသယောင်
လှည့်စားခဲ့ရ၏။

ဒါမှ ... မွေးလာသည့် ရလာသည့်ကလေးအပေါ် ကျော
ဒေဝီ သံယောဇဉ်တွယ်နိုင်မည် မဟုတ်ပါလား။

ကျောဒေဝီသိထားတာက သူတို့နှစ်ယောက်၏ သန္ဓေခဲ
လေးကို ပြင်ပမှာ မျိုးအောင်ပြီးသည်နှင့် အင်ကြင်းရွှေရည်ထံ
မှာ ပဋိသန္ဓေကြီးထွားစေရန် စီမံဆောင်ရွက်မည်ဟူသော။

ညီရဲမာန်သက်ပြင်းအထပ်ထပ်ချရသည်။ သူဟာ ကျော
ဒေဝီအပေါ်မှာ အထပ်ထပ်ညှာနေရတော့မှာပါလား။ အဘယ်
မိန်းမကရော ကိုယ့်ယောက်ျား သူတစ်ပါးနှင့် ငြိစွန်းတာ သည်း
ခံနိုင်မှာတဲ့လဲ။

အင်းလေ ... ဒါ ... ငြိစွန်းတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။
လုပ်ငန်းသဘောအရ ပဋိသန္ဓေရှိအောင် ဆောင်ရွက်ရတာပဲ။

ညည်းလမ်းသာ ကွာခြားတာပါ။

ပြဿနာက ပိုမိုနက်နဲလာသည်မို့ လျှို့ဝှက်စွာလှုပ်ရှားရ
ညည်းမှန်းလည်း ညီရဲမာန်သဘောပေါက်ထားရသည်။ ယုတ်စွ
အဆုံး နှစ်ဒေါ်ကျင်ကျင်ရီနှင့် ခြံစောင့်ထင်မယားပင် သိလို့
မဖြစ်။

ဒေဝီသိလျှင် မိုးမီးလောင်နိုင်သည်မဟုတ်ပါလား။ သည်
ဘိစ္စကို ကာယကံရှင်တွေမှအပ မည်သူမှသိလို့မဖြစ်။ သူတို့ကို
ဆေးပညာနည်းနှင့်ကိုယ်ဝန်ဆောင်စေသည်ဟုပဲ အသိပေးထား
ရပေမည်။

ညီရဲမာန် ကိုယ့်အခန်းထဲမှာ တီဗွီကြည့်နေရာမှ ပူလောင်
သောကရောက်နေရသည့်စိတ်နှင့်ပင် ကိုယ့်ဟန်ဖုန်းနှင့်အင်ကြင်း
ရွှေရည် ဟန်းဖုန်းကို ဆက်သွယ်လိုက်သည်။

သူ အင်ကြင်းနှင့်ဆက်သွယ်ရ လွယ်ကူစေရန် ဟန်းဖုန်း
တစ်လုံး ဝယ်ပေးထားသည်မှာ နှစ်တော်သာရှိသေး၏။ ယခုတော့
အဆင်ပြေသွားချေပြီ။

“အင်ကြင်းရွှေရည် ... ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ... သူဌေး ... ”

သူအခန်းထဲဝင်နေတယ်၊ အိပ်ရောပေါ့၊ ဇနာရီကျော်ပြီ

လေး ပြီးတော့ ... ဒီနေ့ ပိုချမ်းတယ်မဟုတ်လား။ အိပ်ရာ
ကွေးနေမှာပေါ့။

“ဆွေးနွေးစရာရှိလို့ ကိုယ့်အခန်း ခဏလောက်တက်လာ
ခဲ့မလား ... ဒါမှမဟုတ် ... ကိုယ် အောက်ဆင်းလာခဲ့ရမလား”

“ဆွေးနွေးစရာကိစ္စက အရမ်းအရေးကြီးသလား”

“ကြီးတယ် ... ကိုယ်တို့လုပ်ငန်းအတွက် အရေးကြီးတာ
ပေါ့။ ဘယ်သူမှ မသိစေချင်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ကျွန်မ ... အပေါ်တက်ခဲ့ပါ့မယ်”

“မင်းရဲ့အခန်းကို ... အပြင်က လော့(စ်)ချခဲ့လိုက်ပါ”

“ရှင် ... ”

“ကိုယ်ပြောတဲ့အတိုင်း ဆောင်ရွက်ပါ။ အရေးကြီးလို့ နိဗ္ဗာန်
ရတာပါ”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်”

သူ့ဆန်စား ရဲရတော့မည်မို့ ဝေဝေဝေအတွေးများနှင့် အင်
ကြင်းရွှေရည်အပေါ်ထပ်သို့ ကြောက်ရွံ့စွာတက်သွားရသည်။
သူဌေးဟာ မဟုတ်တာတော့ မလုပ်လောက်ပါဘူးလေ။

အင်ကြင်းရွှေရည် အပေါ်ထပ်သို့ မရွံ့မရဲနှင့်တက်လာခဲ့
ဝရန်တာမှာ ဦးညိုရဲမာန်ကို ငေးမောလျှက်တွေ့လိုက်ရ
သည်။

ဆောင်းညမို့ နှင်းတွေ ဝေနေသည်မှာ လူလုံးပင် ပျောက်
တတ်။

“ကျွန်မ ရောက်ပါပြီရှင် ... ”

“လာပါ ... ထိုင်ပါ ... အင်ကြင်းရွှေရည် ... ”

သူဌေးခေါ်သဖြင့် အပေါ်ထပ်ညှော်ခန်းမှာ သူမထိုင်ရသည်။
သူ့အင်ကြင်းရွှေရည်ကို သူဌေးပေးသည့်အကောင်းစား သားမွေးအင်ကြီး
ကို ဝတ်လျက်သာ။

ညှော်ခန်းထဲမှာထိုင်နေကြပေမယ့် သူဌေး၏စိတ်က အခြား

ကမ္ဘာသို့လွင့်ပါးနေသည့်နှယ်။ သူ့ပျက်နာကလည်း မှိုင်းမှုန်ဝေသိလျက်။

အချိန်အတန်ကြာသည်အထိ သူဌေး သူမကိုမကြည့်ဘဲ မှန်ပြတင်းဆီသို့ငေးကြည့်နေသည်ကြောင့် သူဌေးဘာကြည့်နေသလဲဟု အင်ကြင်းရွှေရည်ပါ လိုက်ကြည့်မိ၏။

ဘာမှလည်း ထူးထူးခြားခြားမတွေ့ရ။

နှင်းတွေ အဆက်မပြတ်ကျနေသည့်အပြင် လောက၏ မည်းမှောင်မှောင်မြင်ကွင်းကိုသာ မြင်ရသည်။

ပုံစံကြည့်ရတာ သူဌေးအပြောရခက်နေသည်ပဲဖြစ်ရမည်။ ဘာဖြစ်လို့ပါလိမ့်။ အင်ကြင်းရွှေရည် ပြဿနာကို လုံးဝခန့်မှန်းလို့မရ။

မိနစ်နှစ်ဆယ်လောက်အထိ စကားမပြောဘဲ ငေးမောသက်ပြင်းချနေသည့်အခါ အင်ကြင်းရွှေရည် နေရာမှရှိကျိုးစွာ ထရပ်လိုက်ပါသည်။ ဇနာရီ ခွဲတော့မည်။ ချမ်းလည်းချမ်းလှပီပြီ။

“ကျွန်မကို ပြောစရာမရှိရင်လည်း ပြန်ပါရစေရှင်၊ ကျွန်မအရမ်းချမ်းလာလို့ပါ ... ”

သူမ၏အသံကိုကြားမှ သူဌေး၏အသွင်က ဆတ်ခနဲတုန်

လှုပ်သွားခဲ့သည်။

“နေပါဦး ... ကလေးမ၊ ငါ့မှာပြောစရာရှိပါတယ်။ အဖြစ်အပျက်က အခြေအနေလွဲမှားသွားလို့ မင်းကိုပြောမထွက်ဘူး။ ငါ့အပေါ် အထင်လွဲမှားမှာလည်းစိုးတယ်။ ငါ့ကိုအခွင့်အရေးယူတယ်။ မင်းအပေါ် အမြတ်ထုတ်တယ်လို့လည်း အထင်ခံရမှာစိုးပါတယ် ... ”

“ရှင် ... ”

အပျိုစင်လေးပေမယ့် ဘွဲ့ရထားသည့်ခေတ်၏ သမီးပျိုမို့ သူဌေး၏စကားဟာ ဘယ်ကိုရောက်သွားမှန်း သူမ သိသလိုလိုရှိသွားသည်။

ဘုရားရေ ... ဘယ်လိုတွေဖြစ်ကုန်တာလဲ။ သူတို့ငှားတုန်းက ပြင်ပမှာသန္ဓေအောင်စေပြီးမှ ငါ့မိုက်ထဲ ထည့်ပေးကြမှာဆို၊ ဒီကိစ္စတွေ မပါပါဘူး။

ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာနှင့် အင်ကြင်းရွှေရည် သူဌေးကို ကြည့်နေလိုက်ပုံက သားသတ်သမားကိုကြည့်သည်။ နွားမဒန်းမလေး၏အသွင်။ ညီရဲမာန် ရင်နာရပါသည်။ သူ့အတွက်ရောကိုယ့်အတွက်ရော။

ကိုယ်ကလည်း တကယ့်မိန်းမ လိုက်စားသူ။ မိန်းမခရေစီ

မဟုတ်။ ကိုယ့်ချစ်သူ၊ ကိုယ့်ဇနီးမယားနှင့်ပင် ကြည်နူးနှစ်သိမ့် တတ်သူပါ။

သည်ကိစ္စကြီးကို ရပ်တန်းလိုက်ရလျှင် ကောင်းမည်လား။ သည်အခါ သူရင်တွေ နာကျင်လာရပြန်သည်။

မျိုးဆက်ကတော့ ရကိုရ ... ရမည်။ သည်ကောင်မလေး လက်မခံနိုင်လျှင် နောက်တစ်ယောက်ရှာသင့်ရှာရုံပဲပေါ့။ သို့သော် အင်းလေ ... ပြဿနာဆိုတာ ပြေလည်အောင်ရှင်းရမှာ ပါပဲ။

ညီရဲမာန် စိတ်ကိုတင်းပြီး အင်ကြင်းရွှေရည်ကို နားလည် အောင်ရှင်းပြရပြန်သည်။

“မင်းကို ဒီစကားတွေ ပြောပြရမှာ ငါအားနာပါတယ်။ ဒေါက်တာဟန်ရီက သူပြောပြမယ်ဆိုတော့လည်း မင်းကိုငါ သနားတယ်လေ။ တစ်ခု မင်းကို တောင်းပန်ချင်တာက ငါရှင်းပြ တာကို သေသေချာချာနားထောင်ပေးပါ။ ငါ့အပေါ်လည်း အထင် မလွဲပါနဲ့၊ ငါယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်ပါ။ ကလိမ်ကကျစ် လုပ်ရတာ မဟုတ်ပါဘူး”

သူမ အထင်လွဲမှာစိုးသဖြင့် စိတ်မကောင်းသည့်မျက်နှာ နှင့်ညီညီရဲမာန် စကားပလ္လင်တွေ ဤမျှခံနေလျှင် အင်ကြင်းရွှေ

ရည် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူဟာ တကယ့်လူကြီးလူကောင်းတစ် ယောက်မဟုတ်ပါလား။ သူ့အကျင့်စာရိတ္တနှင့်သိက္ခာ၊ သမာဓိကို သူမသိပါသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ... ပြောကြည့်ပါရှင်၊ ကျွန်မ နားလည်အောင် ကြိုးစားပါ့မယ်”

“ကောင်းပြီ ... နားထောင်၊ ငါတို့ရည်ရွယ်ထားသလို အခြေအနေတွေက ဖြစ်မလာဘူး။ ငါ့ရဲ့ဗီဇမျိုးစေ့က ပြင်ပလေ့နဲ့ ဆီတွေ့တဲ့အခါ ပျက်စီးသွားတယ်”

အင်ကြင်းရွှေရည်မှ နားထောင်ရင်း မျက်နှာလေးနီရဲလာ ငြိုး မျက်ရည်များစီးကျလာတော့သည်။ အခြေအနေတွေ ဘယ် ညီဖြစ်ကုန်တော့မယ်မှန်း သူမ ရိပ်မိလိုက်ပေပြီ။

သူဌေးကိုအားနာပေမယ့် သူမ ကိုယ့်ပါးစပ်ကိုယ်လက်ဝါး နှင့်အုပ်ပြီး ငိုရှိုက်မိသည်။ ခန္ဓာကိုယ်လေးကလည်း ယိမ်းယိုင် နှစ်လှုပ်လျှက်။

ညီရဲမာန် ခေါင်းကို စိတ်ထိခိုက်စွာနှင့် ယမ်းခါနေမိသည်။ သည်လောက်ဝမ်းနည်းနေသည့် ကောင်မလေးကို သူဘယ်လို ကြပ်ပြီးဆွေးနွေးရက်တော့မှာလဲ။

“ကဲ ... တိတ်ပါတော့ အင်ကြင်းရွှေရည်၊ ငါပိုက်ဆံပေးထားရတယ်ဆိုပြီး အတင်းအနိုင်ကျင့်မယ်လို့ မစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ မင်းလက်မခံရင် ငါနောက်ထပ် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရှာပါ့မယ်၊ ငါ့ဘဝကလည်း ငါ့မျိုးဆက်ကို ရက်ရမှဖြစ်မယ်လေ၊ မင်းကိုငါ အပြစ်မပြောပါဘူး၊ မင်းလက်မခံနိုင်ရင်လည်း ရပါတယ်၊ သွားနိုင်ပါပြီ ... ”

ဆောက်တည်ရာမရအောင် ငိုကျွေးနေမိပေမယ့် ... အင်ကြင်းရွှေရည် ဆတ်ခနဲ အသိတစ်ချက်ဝင်လာခဲ့သည်။ သူဌေးက ခွင့်လွှတ်ပေမယ့် ငါဘာမှလုပ်မပေးဘဲ သူတို့ပိုက်ဆံကို အလကား ယူသုံးသလို ဖြစ်နေမှာပေါ့။

ကိုယ့်အခက်အခဲတုန်းက စာချုပ်ပင်မချုပ်ရသေးခင် ပက်ခနဲငွေထုပ်ကြီးပေးလိုက်သည့် သူဌေး၏ စိတ်သဘောကောင်းမွန်မှုကို သူမ မြင်ယောင်လိုက်မိသည်။

ငါဟာ ... အပျိုလေးတန်ဖဲ့ သူတို့ကိုယ်ဝန်ကြီးကိုတောင် ဆောင်ပေးဖို့ စိတ်ကူးခဲ့တာပဲ။

ကလေးတစ်ယောက်မွေးပေးလိုက်ရရင် ငါ့ရဲ့အပျိုရုတ်ရည်၊ အပျိုရည် အပျိုသွေးတွေ အားလုံး ဆုံးရှုံးသွားရမှာပဲလေ။ ငါ့ကွဲဖြစ်ပြီး ရွံ့ကိုကြောက်နေသလို ဖြစ်နေရပါလား။

သူတစ်ပါးရဲ့ အခကြေးငွေကိုယူထားပြီး ဘာအလုပ်မှ လုပ်မပေးရရင် ငါတာဝန်ဘယ်ကျေတော့မလဲ။ ငါ့ဘဝက မထူးတော့ပါဘူး။

မျက်ရည်များကို လက်ဝါးနုနုလေးနှစ်ဖက်နှင့် သူမ ပြောင်စင်အောင်သုတ်ပစ်ရင်း ဦးညီရဲမာန်ကိုမကြည့်ဘဲ စတင်ဆွေးနွေးရပါသည်။

လာမယ့်ဘေး ပြေးတွေ့ရမှာပဲလေ။

“ကျွန်မ ... သူဌေးရဲ့ပိုက်ဆံကို အလကားညာယူသလို မဖြစ်ချင်ပါဘူး။ ကျွန်မရဲ့တာဝန်ကို ကျေပွန်အောင်ထမ်းဆောင်ပေးချင်ပါတယ်။ သူဌေးရဲ့အခက်အခဲကိုအဆင်ပြေအောင် ကျွန်မ ကူညီပါ့မယ် ... ဒါပေမယ့် ... ”

စကားရှေ့မဆက်ဘဲ အင်ကြင်းရွှေရည် ရပ်လိုက်လျှင် ညီရဲမာန် ဝမ်းသာတုန်လှုပ်မိပါသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူက ဒီကောင်မလေးရဲ့ အရည်အသွေး စိတ်သဘောထားဖြူစင်နူးညံ့မှုတို့ကို နှစ်သက်သည်မဟုတ်ပါလား။

“ငွေရေးကြေးရေး ပြောမလို့လား။ ကိုယ်ကလည်း မင်းကို ငွေထပ်ပေးဖို့ စဉ်းစားပြီးသားပါ။ နောက်ထပ် ... ဘယ်လောက် လိုသလဲ ပြောပါ။ အားမနာပါနဲ့”

ညီရဲမာန် သူ့အထင်နှင့်သူ စွတ်တင်လိုက်လျှင် အင်ကြင်း
ရွှေရည် သူ့ရင်ဘတ်လေးသူဖိပြီး ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာ ငိုရှိုက်ပါ
တော့သည်။

ဟာ ... ငါထင်တာမှားသွားပြန်ပြီထင်တယ်။ ဒီကောင်
မလေးဟာ ငွေမက်သူမှမဟုတ်ဘဲ။

သူ့မိသားစုအဆင်ပြေရေး အတွက် ဒီအလုပ်ကိုလုပ်ရှာ
တာပါ။

ညီရဲမာန် အင်ကြင်းရွှေရည် ချိုးချိုးကျမတတ် ငိုကြွေး
နေတာမြင်ရလျှင် ခြေမကိုင်မိ၊ လက်မကိုင်မိ။ ဘာလုပ်ပေးရမှန်း
မသိ။

ဘာဆက်ပြောရမှန်းလည်းမသိ။

သူမဟာ ကိုယ့်ချစ်သူ၊ ကိုယ့်ဇနီးမယား မဟုတ်တာမို့
ဘယ်လိုချော့ရမှန်းမသိ။ ရင်ထဲမှာ သနားကြင်နာမှုကတော့ ဖြစ်
ထွန်းရပါပြီ။

“ဆောရီး ... ကိုယ် စကားမှားသွားပြန်ပြီထင်တယ်၊
တိတ်ပါကွာ၊ ခေါင်းတွေကိုက်ကုန်လိမ့်မယ်၊ မင်းအလိုရှိတာသာ
ပြောပါ”

ကောင်မလေး ငိုရှိုက်နေသည်ကို သူ့စိတ်ရှည်စွာ ထိုင်

ကြည့်နေရပြန်သည်။ အတန်ကြာမှ သူမ စိတ်ကိုတင်းပြီး မျက်
ရည်တွေ သုတ်လိုက်သည်။ အံ့ကလေးကို တင်းတင်းကြိတ်
လျှက်။

“ကျွန်မကို ငွေစကား၊ ကြေးစကား နောက်ထပ်မပြော
ပါနဲ့တော့ သူဌေး၊ ရင်နာလွန်းလို့ပါ။ ကျွန်မ မိန်းမကောင်းတစ်
ယောက်ပါ။ အပျိုစင်တစ်ယောက်ပါ။ ပြည့်တန်ဆာမဟုတ်ပါဘူး။
မိန်းမပျက်တစ်ယောက်မဟုတ်ပါဘူး”

“ဟာ ... ကိုယ်ဒီသဘောနဲ့ ပြောတာမဟုတ်ရပါဘူး
ကွာ၊ ဒါပေမယ့်လေ _ ကိုယ်တို့က အလုပ်လုပ်နေကြတာမဟုတ်
လား၊ အလုပ်တစ်ခုလုပ်ရင် တန်ရာတန်ကြေးတော့ ပေးရမှာပေါ့”

အင်ကြင်းရွှေရည် သူမ၏နှင်းဆီဖူးလို ရဲရဲစိုစို နှုတ်ခမ်း
လေးကို ကြေကွဲစွာမဲ့ကျသွားခဲ့လျှင် ညီရဲမာန် ရင်ထဲနှင့်ရပြန်ပါ
၏။

ခက်လိုက်တာ ကောင်မလေးရယ် ...

“ကျွန်မ ... ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တန်ကြေးမဖြတ်ပါဘူး၊
ကိုယ့်မိသားစုအတွက် ထွက်ပေါက်ပေးလိုတဲ့ စေတနာကြောင့်
၁၃၈သိန်းနဲ့ ဒီအလုပ်ကို လက်ခံခဲ့မိတာပါ။ ငွေရလို့မူသက်သက်
ကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး။ အိမ်ကိစ္စသာရှိမလာဘူးဆိုရင် ငွေတွေ

ဘယ်လောက်ပေးပေး ကျွန်မ ဒီအလုပ်မျိုးကို စိတ်မကူးပါဘူး
ရှင်”

သူကလေး၏ သဘောထားအမှန်ကို ကြားသိရသည့်အခါ
ညီရဲမာန် အင်ကြင်းရွှေရည်ကို ပိုလို့တောင် နှစ်သက်ရသည်။
သူ့မျိုးဆက်ရဲ့သွေးထဲမှာ ဒီလိုဖြောင့်မှန်တဲ့အရည်အသွေး
တွေလိုအပ်သည်။

“ကျွန်မဆိုလိုတဲ့ ဒါပေမယ့်က ... ”

အင်ကြင်းရွှေရည် ခေတ္တအားယူလိုက်သေးသည်။ ငြိမ့်
ဒိုးဒိုးဒေါက်ဒေါက် ပြောချပစ်လိုက်၏။

“အပျက် ... အပျက်နဲ့ နှာခေါင်းသွေးထွက်ဆိုသလို
ကျွန်မ သူဌေးရဲ့ အငယ်အနှောင်းဘဝကို အရောက်မခံနိုင်ဘူးလို့
ဆိုလိုတာပါ”

“ဟာကွာ ... အပြောရက်စက်လိုက်တာ၊ ကိုယ်ဟာ
တဏှာရှူးပုံပေါက်နေလို့လား။ အင်ကြင်းရွှေရည်ရယ်၊ ကိုယ့်
ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာ၊ စာရိတ္တတွေလည်း မင်းနဲ့တွေ့မှ ရေစုန်မျှောရ
ပါပြီ၊ ကိုယ်သာ ဒါတွေဝါသနာပါမယ်ဆိုရင် မိန်းကလေးတွေ
ရိုက်သတ်လို့တောင် မကုန်ပါဘူး”

သူဌေးစိတ်ထိခိုက်သွားပုံရလျှင် အင်ကြင်းရွှေရည် ကိုယ့်

စကားကိုယ်ဖြေလျော့ရင်း ထပ်မံအတည်ပြုပါ၏။

“သူဌေးကိုစော်ကားသလိုဖြစ်သွားရင်တောင်းပန်ပါတယ်၊
ဒါပေမယ့် ကျွန်မ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မြင့်မြတ်စွာရှင်သန်ချင်ပါ
တယ်ရှင်၊ ဘဝကို ရိုးရိုးသားသားပဲ ဖြတ်သန်းချင်ပါတယ်၊ ငွေ
ကြောင့် ကိုယ့်ဘဝကို ရေစုန်မျှောရတဲ့အဖြစ်မျိုး ဘယ်တော့မှ
မရောက်ချင်ဘူး။ မချမ်းသာချင်နေပါစေရှင်၊ ကမ္ဘာမြေကြီးပေါ်မှာ
အပြစ်ကင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ဘဝကိုပဲ ကျွန်မ မက်မော
တွယ်တာပါတယ်၊ ကျွန်မ အစိုးရိမ်ကြီးသွားတယ်”

သူကလေး၏ စိတ်သဘောထားတွေကတော့ သေသေချာ
ချာသိရလေ၊ နှစ်သက်ဖွယ်ကောင်းလေပါပဲ။

သည်အလုပ်ကို သူတို့အင်တာဗျူးခေါ်တုန်းက မိန်းက
လေး ငါးယောက်နှင့်တော့ ခံယူချက်တွေ တခြားစီ။

ဟိုမိန်းကလေးတွေကတော့ ငွေမက်ပြီး ... ဖြစ်နိုင်လျှင်
သူ့ကိုတောင် ဖြားယောင်းသွေးဆောင်မည့်သူတွေ။

ညှော်ခန်းထဲမှာ နှစ်ယောက်သာ။ ငြိမ်သက်စွာထိုင်နေမိ
ကြစဉ် တိုင်ကပ်နာရီမှ ၁၀နာရီထိုးသံ ကြားလိုက်ရလျှင် လန့်
သွားမိကြ၏။

နှစ်ယောက်သား စကားစပြောဖို့ ခက်နေကြပေမယ့် ကိုယ်

ကယောက်ျား၊ ပြီး ... အတွေ့အကြုံရှိသူမို့ ညီရဲမာန် သူမကို ဦးဆောင်ရပါသည်။

“ကဲ ... မင်းသဘောတူတယ်ဆိုရင်လည်း ဒီည ကိုယ်နဲ့ နေလိုက်ပါ။ မင်းကိုအများကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ အင်ကြင်း ရွှေရည်၊ မင်းက ငွေရေး၊ ကြေးရေးမပြောပေမယ့် မင်းရဲ့စိတ် ထားကို လေးစားလို့ ကိုယ် ဆုချရပါဦးမယ်”

အရှက်တွေနှင့် နီရဲရုံမက ပြာနှမ်းနေသည့်ကောင်မလေး က တစ်ကိုယ်လုံးတုန်ယင်နေရာမှ သူ့ကိုတစ်ခုတောင်းဆိုလိုက် ပြန်သည်။

“ကျွန်မ ... ကျွန်မကို အိပ်ဆေးလေးနှစ်ပြားလောက် တော့ တိုက်ပါရှင်၊ ကျွန်မ ... ဘာမှ မသိချင်ဘူး၊ ဝေဒနာတွေ မခံစားချင်ဘူး၊ ကျွန်မ အိပ်ပျော်နေမှဖြစ်မယ်၊ အို ... ကျွန်မ ငရဲမကြီးချင်ဘူး၊ သူဌေးမှာ ဇနီးရှိတဲ့အတွက် ကျွန်မ ငရဲကြီး နေဦးမှာလား”

သည်လောက် ရိုးသားဖြူစင်သည့် ကောင်မလေးအပေါ် ရင်ထဲနှင့်အောင်ပင် ညီရဲမာန် ကြင်နာသနားရပါသည်။

“ငရဲမကြီးပါဘူး ကလေးရယ်၊ ဒါ ... ကိုယ်တို့အလုပ် သဘောအရပဲလေ၊ လိုအပ်လို့ ဆောင်ရွက်ကြတာပဲ”

“ဟင့်အင်း ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မကို အိပ်ဆေးနှစ် ပြားလောက် တိုက်ပါ ... ”

မျက်ရည်တွေနှင့် ကောင်မလေးကို သူ့အပြစ်မတင်ရက် တော့ဘဲ သူမတောင်းဆိုသည့်အတိုင်း ဥပဒေလွတ် အိပ်ဆေး တိုက်ဖို့ပြင်ရသည်။

အိပ်ဆေးအဆင်သင့်မရှိလို့ အားဆေးကို အိပ်ဆေးဆိုပြီး ညာတိုက်လိုက်တာများ ကောင်မလေးသိရင်လေ။

သူရင်ခွင်ထဲမှာ မောပန်းစွာ အိပ်ပျော်သွားသည့် ကောင်
မလေးကိုကြည့်ပြီး ညီရဲမာန် ရင်ထဲ ... စူးခနဲနေအောင်ပင်
ကြင်နာသနားမိရသည်။

ဘုရားရေ ... ငါ့စိတ်တွေ ဟုတ်သေးရဲ့လား။ အလုပ်
သဘောဆိုပြီး ငါအရမ်းကို ရင်တွေလှုပ်ရှားနေရပါလား။

ဒါ ... ငါ့ရဲ့ချစ်ဇနီး ကျောဒေဝီကို သစ္စာဖောက်ခြင်း
များလား။

ညီရဲမာန် ခေါင်းကိုတွင်တွင်ခါနေမိသည်။ ငါ ... ကျော
ဒေဝီကို ဘယ်တော့မှ သစ္စာမဖောက်ဘူး။ ဒါဟာ အလုပ်သဘော
အရပဲဖြစ်ရမယ်။ ငါ့ရဲ့မျိုးဆက်အတွက် ငါအလုပ်လုပ်နေတာ။

သို့သော် ... စာနာသနားတတ်သည့် သူ့နှလုံးသားက
ဘဒိတ်ဒိတ်တိုးခုန်လျက်။

ငါဟာ အပျိုစင်လေးတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝကို ငွေခွဲပေါက်
ပြီး ဖျက်ဆီးမိတာလား။

နှစ်ဦးနှစ်ဖက် သဘောတူတယ်ဆိုပေမယ့် သူ့ခမျာ ဒုက္ခ
တွေ့လို့ ဒုက္ခကို မတွန်းလှန်နိုင်လို့ ဒီအလုပ်ကိုလုပ်ရရှာတာ။
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ရဲ့အပျိုရည်၊ အပျိုသွေးကို ငါအားပါး
စာရသောက်သုံးမိလိုက်ပြီ။ ငါ့မှာ တာဝန်ရှိသွားပြီ။

ဒီလိုပဲ ကလေးတစ်ယောက်မွေးခိုင်းပြီး ... ငါ့မျက်နှာလွှဲ
ခဲပစ်လုပ်လို့ တရားပါဦးမလား။

နိုင်ငံရပ်ခြားတွေမှာ အငှားကိုယ်ဝန်ဆောင်ကြတယ်ဆိုတာ
ဘတော့ သူ့နိုင်ငံနဲ့သူပဲ။

အခု ... ငါက စတန့်ထွင်ပြီး တကယ့်အပျိုစင်လေးကိုမှ
နီးတစ်ယောက်လို အသုံးချပြီး ကိုယ်ဝန်ဆောင်ခိုင်းစေခဲ့တယ်။

ငါ ... မတရားဘူး။ ငါလုံးဝမတရားဘူး။ အင်ကြင်းက
ဒြဲစင်သူလေးမို့ ၁၃၈သိန်းနဲ့ ရပိုင်ခွင့်တွေ ဆက်မတောင်းပေ
မယ့် ...

ဘဝအညွန့်ကျိုးသွားရရှာတဲ့သူကလေးအတွက် ငါ့မှာ
တာဝန်ရှိတယ်။

သူကလေးဟာ ငါ့ရဲ့တိတ်တဆိတ် သတို့သမီးလေးပါပဲ။

ပရမ်းပတာနဲ့ ငါ့ရင်ကို လှုပ်ရှားစေနိုင်လွန်းတဲ့ ကကြီးပျောက်
နေတဲ့ သတို့သမီးလေးပဲ။

ဒါပေမဲ့ ငါ့မှာ ချစ်ဇနီးဒေဝီရှိနေတဲ့အတွက် ငါ့စိတ်လှုပ်
ရှားမှု၊ ငါ့နှလုံးသားကို ထိန်းချုပ်တံခါးပိတ်ထားရမယ်။ သူက
လေးကလည်း တောင်းဆိုပိတ်ပင်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား။

အပျက် ... အပျက်နဲ့ နှာခေါင်းသွေးထွက်ဆိုသလို
ကျွန်မ သူဌေးရဲ့အငယ်အနှောင်းဘဝကို အရောက်မခံနိုင်ပါဘူး
တဲ့။

ငွေကြောင့် ကိုယ့်ဘဝကို ရေစုန်မျှောရတဲ့အဖြစ်မျိုး ဘယ်
တော့မှမရောက်ချင်ဘူးဆိုသည့် ကောင်မလေးအတွက် သူ့အချစ်
တွေကို သိမ်းဆည်းရပေမည်။

အလို ... ဒေဝီရှိရဲ့သားနှင့် အင်ကြင်းရွှေရည်ကို သူ့ချစ်
နိုင်သေးသတဲ့လား။

ကိုယ့်နှလုံးသားဟာ ဒဿဂီရိလို မျက်နှာများလာပြီလား။
ရင်ထဲမှာ ကြေကွဲဆို့နှစ်နေရတာ ဒေဝီအတွက်လား။ အင်
ကြင်းရွှေရည်ဆိုသည် မျက်နှာငယ်မလေးအတွက်လား။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ လောလောဆည်တော့ သူနှင့်အင်ကြင်း
ရဲ့အချစ်ညလေး မကုန်ဆုံးသေးသည်မို့ အိပ်ပျော်နေသည်

ကောင်မလေးကို သူ ... ညင်သာယုယုစွာပင် ထွေးပွေ့ထားမိ
... မျက်နှာလေးအနံ့ ကြင်နာမြတ်နိုး သနားခြင်းများဖြင့်
မွှေးကြူမိတော့သည်။

ယခုတော့ အင်ကြင်းရွှေရည် ပြင်ဦးလွင်မှာ နေသားကျ နေပေပြီ။ ကိုယ်ဝန်တောင် ၄ လရှိပြီ ဖြစ်၏။ အင်း... နောက် ထပ် ၅လ၊ ၆လလောက် နေရဦးမှာပဲ။

သူမ ... မေမေနှင့်မေထံသို့လည်း တစ်ပတ်တစ်ခါ ဖုန်းဆက်ရသည်။ ဦးညိုရဲမာန်နှင့်ဒေါ်ကျော့ဒေဝီထံသို့တော့ သူမ ဖုန်းမဆက်။ ဟိုဘက်မှဆက်လျှင်သာ မေးသမျှ မြေကြားလိုက် သည်။

တကယ်ဆို ... သည်ပြင်ဦးလွင်မှာ ဒေါက်တာဟန်ရီထံ ဗိုက်အပ်ထားသည် မဟုတ်ပါလား။ တစ်ပတ်တစ်ခါ သူလာစစ် ဆေးပေးနေသည်နှင့်ပင် လုံလောက်ပါသည်။ သူမအနီးမှာ နှစ် ဒေါ်ကျင်ကျင်ရီလည်း အမြဲရှိနေသည် မဟုတ်ပါလား။

အင်ကြင်းရွှေရည် ပြင်ဦးလွင်မှာ အစပိုင်းသာလည်ပတ် ထားပြီး ယခုကျ အပြင်မထွက်တော့ပါချေ။

ခြံထဲမှာပဲ လမ်းလျှောက်သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူမအဖြစ် တို့ မည်သူမျှ မမြင်စေချင်ပါ။ မေမေနှင့်မေမကို လိမ်ညှာထားရ တာတောင် လွန်လှပါပြီ။

အိမ်မှာ ခြံစောင့်ဦးလေးကြီးက သီးပင်၊ စားပင်များကို ခြံအိမ်ကိုစောင့်ရှောက်ပြီး သူ့ဇနီးက ထမင်းဟင်း ချက်ပြုတ် ထားသည်။

သည်အိမ်၏အခန်းသော့များကို သူ့ဌေးက သူမကိုအပ်ခဲ့ သဖြင့် အင်ကြင်းရွှေရည် အံ့ဩရပါသည်။ နောက်မှ ... အေး ငါက လောလောသည် ဒီမှာနေတာမို့ အပ်ခဲ့တာပဲဟု တွေးယူလိုက်သည်။

သူမ ကိုယ်ဝန်က ၄လရှိပေပြီ။ ဆောင်းဦးကရောက်ခဲ့ သည်မို့ ယခုအခါ နွေဦးသို့ပင် ရောက်ရှိလာခဲ့၏။ ပြင်ဦးလွင်မှာ လိုကောင်းသည့် ရာသီများပါပဲ။

ဒေါက်တာဟန်ရီက တစ်နေ့ကို တစ်နာရီလောက်လမ်း ကျောက်ပါဆိုလို့ သူမ ခြံထဲမှာပဲ မနက်တိုင်း ညနေတိုင်းလမ်း ကျောက်ရပါသည်။

သူမကို ခုန်ကုန်မှလှမ်းပြီး ညွှန်ကြားချက်တွေအမျိုးမျိုး ပေးတတ်သည့် သူဌေးကို အင်ကြင်း သတိရမိနေပြန်သည်။

မနက်ခင်းအတွက် လမ်းလျှောက်ပြီးပြီမို့ အင်ကြင်းရွှေရည် စိန်ပန်းပြာပင်အောက်မှာ ပတ်ဝိုင်းထားသည့်ခုံတွင် ညင်သာစွာဝင်ထိုင်မိ၏။

သည်အခါ သူမအတွက် နံနက်စာကို ဦးလေးအိုက်ခမ်း၏ဖနီး အရိုးနန်းအဲက ယူလာခဲ့သည်။

ဒေါက်တာဟန်စိုနှင့် ဦးညီရဲမာန်တို့ စနစ်တကျကျွေးမွေးသည့်အစားအစာများကိုပဲ သူမစားသောက်ရပါ၏။

သည်နေ့ နံနက်စာကတော့ နွားနို့ပူတစ်ခွက်။ နောက်ကြက်ဥမကျက်တကျက်ပြုတ်နှစ်လုံး။ ကိတ်မုန့် သေးသေးတစ်လုံးနှင့် ဝက်အူချောင်းကြော်တွေ။

“ဒါတွေ အင်ကြင်းအကုန်စားရမှာလား။ သေရောပေါ့ အရိုးနန်းရယ် ...”

သူမက အစားအသောက်နည်းရသည်ကြားထဲ ကိုယ်ဝန်ကြောင့် ယခုတလော သိပ်ပြီးမစားချင်၊ မသောက်ချင်ဖြစ်နေရသည်။

မေမေသာ အနားမှာရှိရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ။ ယခုတော့

သူမမှာ ငုံးဆူ လူမသိဘဝနှင့် တနယ်မကျေးမှာ အားငယ်နေရတာလည်းပါသည်။

“စားလိုက်ပါ သမီးရယ် ... နှစ်ဖျစ်ပြီး စားလိုက်နော်၊ သမီးကလိမ္မာတယ်၊ တော်ကြာ့ ဆရာလေးက သမီးအစားအသောက်တွေကုန်ရဲ့လားလို့ လှမ်းမေးဦးမယ်”

“တော်သလိုဖြေလိုက်ပေါ့ အရိုးနန်းရယ်၊ သူဌေးကိုလွန်မိတယ်၊ ဒီလောက်အလုပ်တွေ ရှုပ်နေတဲ့ကြားထဲက တစ်နေ့ကို အနည်းဆုံး နှစ်ခါလောက် ဖုန်းဆက်ရသေးတယ်”

“သူ့ရင်သွေးအတွက် ပူလို့ဖြစ်မှာပေါ့ကွယ်၊ ဆရာကတော်တ မကျန်းမာဘူးလေ၊ မနည်းစိပ်ထားကြရတာ”

အားလုံးသိသည်မှာ အင်ကြင်းရဲ့ကိုယ်ဝန်ဟာ သူဌေးလင်မယား၏သန္ဓေလို့ပင် မဟုတ်ပါလား။

အင်ကြင်း ... ဘာမှ ဆင်ခြေမပေးတော့ဘဲ နွားနို့နှင့် ကြက်ဥတွေကို ဆေးသောက်သလို အရင်နှစ်ဖျစ်စားလိုက်သည်။ ကိတ်မုန့်နှင့်ဝက်အူချောင်းကို လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားလိုက်ပြီး ...

“အင်ကြင်းလမ်းလျှောက်ရင်းနဲ့ မိုက်ချောင်တော့ စားလိုက်မယ် ... စိတ်ချ”

“လွှင့်မပစ်နဲ့နော် သမီး၊ တော်ကြာ ဆရာလေးက အရိုးနန်းကိုလှမ်းဆူနေလိမ့်မယ်၊ ဪ... ဒီမှာ ကိုယ်ဝန်ဆောင်အားဆေးသောက်လိုက်ပါဦး ... ”

ဆေးနှင့်ရေကို အသင့်ပေးလာသဖြင့် အင်ကြင်းသောက်ရပြန်ပါသည်။

“ကဲ ... ကဲ အရိုးနန်း ဈေးသွားလိုက်ဦးမယ်၊ သမီး သက်သောင့်သက်သာနေနော်၊ အိပ်ရာထဲမှာ လှဲချင်လည်းလှဲနေ”

“ဟုတ် ... စိတ်ဖြောင့်ဖြောင့်သွားပါ အရိုးနန်း၊ ဆရာမရော ... ပြန်မလာသေးဘူးလား”

ဆရာမ မနက်ကတည်းက ဈေးဘက်ထွက်သွားသည်မို့ အင်ကြင်းရွှေ့ရည် မေးလိုက်၏။

“ပြန်မလာသေးဘူးကွဲ့၊ သူလည်း အပြဲအိမ်တွင်းအောင်းနေရတော့ တစ်ခါတစ်လေ ဈေးဝယ်ထွက်တာပေါ့ကွယ်၊ သမီးလည်း အပြင်လမ်းမကြီးဘက် လမ်းလျှောက်ထွက်သင့်တယ်”

“တော်ပါပြီ အရိုးနန်းရယ် ... ခြံထဲလျှောက်လည် ပြီးတာပါပဲ”

အရိုးနန်း ဈေးဝယ်ထွက်သွားစဉ် အင်ကြင်း အိပ်ရာထဲ

သို့ပြန်ဝင်ကာ လဲလျောင်းနေမိသည်။

သည်အိမ်မှာ စာကြည့်ခန်းနှင့်စာအုပ်ဗိရိလည်းရှိသည်မို့ အင်ကြင်း စာတွေအများကြီး ဖတ်ခွင့်ရပါသည်။

ဘာအလုပ်မှမလုပ်ရဘဲ ကိုယ်ဝန်ကိုစောင့်ရှောက်ရင်း အကောင်းကောင်းစား၊ ကောင်းကောင်းဝတ်၊ ကောင်းကောင်းနေသည်မို့ အင်ကြင်းမှာ နုဖတ်ပြီး ဝင်းပနေခဲ့သည်။

အသားလေးများက စပယ်ပွင့်လို မွှေးပျံ့ဖြူစင်နေသလို မျက်လုံးလေးများက ... ခါတိုင်းထက်ပိုပြီး ရွှန်းလဲ့ရိဝေနေခဲ့သည်။

မျက်နှာကျလှလှလေးနှင့် နှာတံ၊ နှုတ်ခမ်းရဲရဲလေးများကလည်း ပြင်ဦးလွင်မှာပွင့်သည့် အလှဆုံး ပန်းပွင့်လေးနယ်။

“တဖြည်းဖြည်း ... ပိုပိုလှလာတယ် သမီးရယ်၊ မိန်းမလေးမွှေးမှာမို့လားပဲနော်၊ သမီးလေးမွှေးမယ့်မိခင်ဟာ နုဖတ်ပေးနေတာပဲတဲ့၊ သားမွှေးမယ့်လူကတော့ ... ရုပ်ကြမ်းတယ်”

အရိုးနန်းကတော့ ကိုယ့်ငါးချဉ် ကိုယ်ချဉ်နေခဲ့သည်။ အတောင်ကျိုးသွားတဲ့ ငှက်ကလေးတစ်ကောင်ဟာ ဘဝ

ဘယ်လိုပျံသန်းလို့ရမှာလဲ။ ဘယ်လောက်ထိပျံသန်းလို့ရမှာ

တဲ့လဲ အရိုးနန်းရယ်။

ဒါကတော့ အင်ကြင်းရွှေရည် ရင်ထဲမှ ပြောနေမိသည် စကားဖြစ်သည်။

ယခုလည်း ... အင်ကြင်းရွှေရည် အိပ်ရာထဲမှာလှဲနေမိ စဉ် သူမအနားမှ ဟန်းဖုန်းမြည်လာခဲ့သည်။ လှမ်းကြည့်လိုက် တော့ သူဌေးထံမှဖုန်း။

လွန်ကိုလွန်တယ်။ မနက်တစ်ခါ၊ ညတစ်ခါ ဆက်ဆက် ခိုင်လွန်းတယ်။

သူဇနီးက မငြိုငြင်ဘူးလားမသိ။

“ပြောပါရှင်”

“အင်ကြင်း ... နေကောင်းရဲ့လား ... ”

“ကျွန်မရဲ့ကျန်းမာရေးအခြေအနေကိုသိချင်ရင်ဒေါက်တာ ဟန်ရီဆီ ဖုန်းဆက်မေးတာက ပိုကောင်းမယ်ထင်တယ်”

“သူ့ဆီလည်း မေးတာပဲလေ၊ ကာယကံရှင်ရဲ့အဖြေကို လည်း ကြားချင်တာပေါ့”

“ကျွန်မ နေကောင်းပါတယ် ... သူဌေးရဲ့ရင်သွေးလေး ကောင်းမွန်စွာ မွေးဖွားပေးနိုင်မှာပါ။ ဒါပဲမဟုတ်လား၊ ကျွန်မ ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်”

တကယ်လည်း အင်ကြင်းရွှေရည် စိုးရိမ်လှပါသည်။ သူမ အပေါ် သူဌေးကတော် ငြိုငြင်မှာစိုးသည်။ ဒီလောက်ဖုန်းဆက် နေရင် သူဌေးကတော် အထင်လွဲမှာပေါ့။ သူမ အထင်လွဲမခံ နိုင်ပါ။

ကိုယ့်ကြောင့် သူတစ်ပါး၏အိမ်ထောင်ရေး နည်းနည်းမှ ဆယ်ဒိုက်စေချင်။

သို့သော် ... လူမ ဖုန်းမပိတ်ခင် သူဌေးအသံက ချွေးယားဖားယား။

“နေပါဦး အင်ကြင်း၊ ကလေးအတွက် စိတ်ပူရုံတင်မက မင်းအတွက်လည်း စိတ်ပူလို့ပါ။ ဒေါ်နန်းအဲ ပြောတော့ မင်း ဘာလော မစားချင်၊ မသောက်ချင်ဖြစ်နေတယ်ဆို”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ဒီလိုပဲ ကိုယ်ဝန်ဆောင်တွေ ဖြစ်တတ် တယ်၊ မိဘနဲ့ဝေးနေရတော့၊ တစ်ခါတစ်ခါ အားငယ်လို့နေ နာပေါ့လေ”

“ဟင် ... မင်း ... အားငယ်တယ် ဟုတ်လား၊ ကိုယ် အလုပ်သမားနှစ်ယောက်လောက် ထပ်ခန့်ပေးမယ်နော်”

“အို ... မလိုပါဘူးရှင်၊ ကျွန်မ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ နေ ကောင်းသွားမှာပါ။ ဒါထက် သူဌေးကို ကျွန်မ တစ်ခုသတိပေး

ချင်ပါတယ်”

“ပြောလေ”

“ဪ ... ဒီလောက်ဖုန်းတွေဆက်နေတော့ သူဌေးကတော် သဝန်တို့မှာ၊ အထင်လွဲမှာစိုးလို့ပါ။ ကျွန်မအတွက် စိတ်မပူပါနဲ့ရှင်၊ ကျွန်မက ကျန်းမာရေးကောင်းပါတယ်၊ အချိန်တန်ရင် ကလေးတစ်ယောက် မွေးဖွားပေးလာမှာပါ”

“ဖုန်းမဆက်ဘဲတော့ ဘယ်နေနိုင်မလဲကွယ်၊ မင်းအသံကိုနားထောင်ပြီး ကျန်းမာလား၊ မကျန်းမာလား ခန့်မှန်းချင်လို့ပါ။ ဒေဝီကလည်း နားလည်မှုရှိပါတယ်၊ ကိုယ်တို့ရဲ့မျိုးဆက်သစ်အတွက်ပဲလေ၊ ဪ ... ဒါထက် ရှေ့လဆန်းမှာ ကိုယ်ပြင်ဦးလွင်လာမလို့”

“ဘာဖြစ်လို့လာမှာလဲ၊ ကျွန်မ ပီးဖွားမှလာပေါ့”

“လာချင်တယ်၊ မင်းကို အဲလေ ... မင်းအခြေအနေကို ကြည့်ချင်လို့ပါ။ ကိုယ်တို့မတွေ့ရတာ ငှလတောင်ရှိပြီ မဟုတ်လား၊ ရှေ့လဆန်းမှာ လာခဲ့မယ်”

ပြောပြီး တုံးတံကြီးနှင့် သူဌေးဖုန်းပိတ်သွားခဲ့ရာ အင်ကြင်းရွှေရည်အတွေးများစွာနှင့် ကျန်ခဲ့ရသည်။ သူဌေးစကားက ဘယ်လိုကြီးလဲ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူမသည်လည်း သူနှင့်အတူ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသည့် ညကိုအမြဲ ချောက်ချား ထိတ်လန့်စွာနှင့်သတိရနေခဲ့သည်မဟုတ်ပါလား။

သို့သော် ... သူမ သူဌေးကိုသတိရခြင်းနှင့်အတူ ရင်ထဲမှာ အမြဲစိတ်နာကြည်းနေခဲ့၏။

လူသားကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို နှလုံးသားမဲ့သည့် ဝက်ရှုပ်လို အရာရာငွေနှင့်ပေါက်ပြီး ခိုင်းစေခဲ့သည့်သူဌေးဟာ အကြင်နာတရားမှရှိပါလေစ။ လူစိတ်မှ ရှိပါလေစ။

တစ်ခါတစ်ခါကျတော့လည်း အကောင်းဘက်မှသူမ မြင်ပေးခဲ့ပါသည်။

ဒီအလုပ်ကို ငါ့သဘောနဲ့ငါ မရ၊ရအောင်လျှောက်ခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား။ ခုမှတောင်ပြော၊ မြောက်ပြော ပြောနေလို့ တရားမရှိမလား။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူဌေးကို သူမ မဆက်သွယ်ချင်တော့ပါ။ နှုံးလည်းမပြောချင်။

ရင်ထဲမှာမည်မျှပင် စွဲလမ်းမိပေမယ့် သူဟာ မစားကောင်းသည့်အသီးပေမို့ အင်ကြင်း သူ့ကိုအမြဲရန်လုပ်နေမိပါသည်။ သူ့ကိုစကားနာတွေထိုးပြီး၊ အမြဲခနဲချင်နေသည်။

သည်တော့လည်း သူမ မချေမငန်ပြောသမျှ အပြစ်မမြင်ဘဲ ပြောရာပြောကြောင်း ပြောရာသည်သူဌေးကို သူမ သနားမိဘာပါပင်။

သည်နေ့တစ်နေ့လုံး အင်ကြင်းရွှေရည် ထမင်းကောင်းကောင်းမစားနိုင်တော့ပါ။ ရင်ထဲမှာ ဆွေးမြည့်ကြေကွဲနေသည်။ သူမ ... အိပ်ရာထဲမှာ တခွေခွေ။

ညနေကျတော့ ဟန်မပျက် ... လမ်းလျှောက်နေပေမယ့် သူမအသွင်က နှမ်းညှိုးလှပါသည်။

နာှစ်နှင့်အရိုးနန်းတို့ ပြာယာခတ်နေကြပြီး ဒေါက်တာဟန်ရီဆီ ချက်ချင်းအကြောင်းကြားသဖြင့် ညနေမှာ ဆရာဝန်ရောက်လာခဲ့သည်။

“ခုတလော ... အင်ကြင်း တယ်ချူချာနေပါလား။ ဆီလိုနေပြီထင်တယ်”

သူမကို ကျန်းမာရေးအတွက် စစ်ဆေးပြီး ဒေါက်တာဆီ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးနှင့်ရယ်စရာတွေပြောနေပေမယ့် သူမ မရယ်နိုင်

အင်းလေ ... ယောက်ျားတွေဟာ ဒီလိုပါပဲ။ ရင်ထဲမှာ
 ဗလာပေမယ့် နှုတ်နဲ့အမူအရာနဲ့တော့ မာယာများပြတတ်ပါတယ်။
 ရှေ့လဆန်းမှာလာမည်ဆိုတာ သူဌေးတို့နှစ်ယောက်လား။
 သူမက ဘယ်လောက်ပဲ အာမခံခံ ကိုယ်ဝန်ကိုလာပြီး
 ကြည့်ကြဦးမည်ထင်ပါသည်။

အိပ်ရာထဲမှာ လဲလျောင်းနေရာမှ သူမတစ်ခါမှ မစဉ်းစား
 မိသည့်အချက်ကို အင်ကြင်းရွှေရည် ဖျတ်ခနဲ စဉ်းစားမိပြီ။ ဆတ်
 ခနဲ ထိတ်လန့်မိသွား၏။

“ဟင် ... ဒီကလေးဟာ သူတို့ရဲ့ကလေးသက်သက်
 ဘယ်မှာဟုတ်လို့လဲ၊ သူဌေးနဲ့ငါနဲ့ရတဲ့ ကလေးဖြစ်မှာပေါ့။ ဟင်
 သူတို့ဘယ်လိုလုပ်ကြတာလဲ၊ ဒါ ... ငါ့သွေးတစ်ဝက်ပါနေတဲ့
 ငါ့ကလေးပါလား။ ငါဟာ ဆင်းရဲလွန်းလို့ ကိုယ့်ကလေးကို
 ရောင်းစားတဲ့မိန်းမ ဖြစ်နေပါလား။”

တစ်ခါမှမတွေးမိသည့်အတွေးကို တွေးမိသည့်အခါ ကိုယ်
 မလိမ့်တပတ် အလုပ်ခံရပါလားဟု စဉ်းစားမိလိုက်ပြီး ထိုနေ့တစ်
 နေ့လုံး အင်ကြင်းရွှေရည် ရင်ထုမနာဖြစ်မိ၊ မျက်ရည်ကျနေမိ
 တော့သည်။

အိပ်ဆေးသောက်ထားသော်လည်း သူမအိပ်မပျော်တာ
 အကြောက်လွန်နေလို့လား မသိချေ။

ကြောင်ကြီးရဲ့လက်ထဲမှ ကြွက်ကလေးလို သူမ သူဌေးရဲ့
 ခင်ခွင်ထဲမှာ လိပ်ပြာလွင့်မတတ် ခံစားနေရသည်။

ထမင်းလုံးစာစွေအခြောက်ခံရသလို ရင်ထဲမှာအေးခနဲ၊
 ခွေးခနဲ။

သူဌေးဟာ လူတီလူးကြီးတော့မဟုတ်ပါ။ သူမအပေါ်မှာ
 ခင်သာ၊ ကြင်နာစွာ ယုယဆက်ဆံခဲ့ပါသည်။

နောက်ဆုံးတော့ သူဌေးရဲ့ချစ်ရေယာဉ်ကြောမှာ သူမမျော
 ခဲ့ရတာပါပင်။

ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် အတန်တန်ဆုံးမနေရင်းမှပင် သူမသည်
 ထည်း သူဌေးကို တိတ်တခိုးစွဲလမ်းသွားမိသလားမသိချေ။

“ကျွန်မဘဝက ... အတောင်ကျိုးငှက်တစ်ကောင်ပါ ဒေါက်တာ၊ ခမဲဘယ်တော့မှ မလိုတော့ဘူး”

“ဟင် ... အင်ကြင်း ဘာလို့အားငယ်တဲ့အတွေးတွေ ဝင်နေရတာလဲ၊ ညီရဲမာန်အကြောင်း ဒေါက်တာကောင်းကောင်း သိပါတယ်၊ သူဟာ လူသားဆန်တဲ့ စာနာတတ်တဲ့သူပါ။ အင် ကြင်းကို သူ့ကိစ္စပြီးတာနဲ့ ပစ်ထားမယ်လို့ထင်နေသလား။ သူ မင်းကိုတစ်သက်လုံး စောင့်ရှောက်သွားမှာပါ”

ဒေါက်တာဟန်ရီ၏စကားကို အင်ကြင်း ချက်ချင်း နား မလည်။ သူဆေးထိုးပေးတာခံယူပြီးမှ ဖြည်းဖြည်းချင်း ချေပရ သည်။

“ဒေါက်တာဆိုလိုတာ သူဌေးက ကျွန်မကို အငယ် အနှောင်းအဖြစ် ဆက်ထားမယ်လို့ ဆိုလိုတာလား။ ကျွန်မ ဒီလို မိန်းမစားမျိုးမဟုတ်ဘူးဆရာ၊ အားလည်းမငယ်ပါဘူး။ ဘဝကို ဒေါင်ကျကျ ပြားကျကျ ရင်ဆိုင်ရဲပါတယ်၊ ကျွန်မရင်ထဲမှာ တစ်ခါမှမတွေးမိတဲ့ အတွေးလေးတစ်ခု ဝင်သွားလို့ ကျွန်မဒီနေ့ ဝမ်းနည်းနေမိတာပါ”

“ဒေါက်တာ့ကို ပြောလေ ... ”

အနားမှာ နှုတ်ရော၊ အရိုးနန်းပါ ရှိနေသဖြင့် သူမ ခေါင်း

ခါပြလိုက်သည်။

“အဲဒါ _ တော့(ပ)စီးကရက်ဆရာ၊ ပြောလို့မဖြစ်ပါဘူး”

“ပြောမှ ဆရာ မင်းကို အကူအညီပေးနိုင်မှာပေါ့၊ အား ပေးနိုင်မှာပေါ့”

“နေပါစေတော့ ဆရာ၊ ကျွန်မအတွေးက ထိတ်လန့်စရာ ပါ၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ကျွန်မက မာပါတယ်၊ မကြာခင် ပြန်နေ ကောင်းသွားမှာပါ”

နောက်ဆုံး ဘယ်လိုမှမေးမရသဖြင့် ဒေါက်တာဟန်ရီ သူမကို ဆေးကုသပေးခဲ့ပြီး ပြန်သွားရလေသည်။

ပေမယ့် အရမ်းကို တည်ကြည်ရင့်ကျက်လာတယ်”

“သူဝမ်းနည်းနေတာလား၊ အားငယ်နေတာများလားဗျာ၊ ဒီအလုပ်ကို လုပ်တုန်းက လုပ်ပြီး ခုမှယူကျုံးမရဖြစ်နေတာမျိုးလား”

“မဟုတ်ပါဘူး ... အခြေအနေက အကောင်းဘက်ကို ဦးတည်တာပါ။ သူဖြစ်နေတာ ... တမိုင့်မိုင့်တတွေတွေတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ အခုဆို အစားအသောက်လည်းပုံမှန်စားသောက်နေပါပြီ။ ခြံပြင်ဘက်တောင်ထွက်ပြီး လမ်းလျှောက်နေသေးတယ်”

“အေးဗျာ ... ကျွန်တော် အားပေးချင်ပေမယ့် သူ့ဖုန်းမကိုင်တော့ ... ”

“ဪ ... အဲဒီကိစ္စတော့ သူပြောတယ်။ သူ့ကို သူဌေးက ခဏခဏ ဖုန်းဆက်နေတော့ သူဌေးကတော် စိတ်မကောင်းဖြစ်မှာစိုးတယ်။ သူဌေးတို့ ဇနီးမောင်နှံ အိမ်ထောင်ရေးမသာယာမှာစိုးတယ် ... တဲ့။ သူဌေး သူ့ကိုယ်ဝန်အကြောင်း သိချင်ရင် ဆရာဝန်နဲ့နာရီဆီပဲ ဖုန်းဆက်ပါတဲ့”

ညီရဲမာန် ဘာမှဆက်မပြောသာတော့ချေ။ သူ့အဖြစ်က ပုံမှန်ထက်လွန်ကဲနေသလား။ အဖြစ်အပျက်ကလည်း ပုံမှန်လမ်း

အင်ကြင်းရွှေရည် ဘာတွေဖြစ်နေသနည်း။ ညီရဲမာန် စိတ်ပူနေမိသည်။ ခုတလော ... သူမ ဖုန်းပိတ်ထားသည်မို့ ညီရဲမာန်စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။

သူမ ဖုန်းပိတ်ထားပေမယ့် ပြင်ဦးလွင်နှင့်အဆက်အသွယ်မပြတ်ပါ။ နာရီဒေါ်ကျင်ကျင်ရီ ဒေါ်အဲနန်းနှင့် ဒေါက်တာဟန်ရီတို့ထံ ဖုန်းဆက်လို့ရသည်မဟုတ်ပါလား။ နာရီထံမှ ...

“သူတစ်ခုခုကို စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာပါ။ ကျန်တာ အားလုံးကျန်းမာပါတယ်။ သူ့အသွင်က အရမ်းကိုတည်ငြိမ်လေးနက်နေတယ်”

“ဆရာမကို သူ့ဘာမှရင်မဖွင့်ဘူးလား”

“မဖွင့်ဘူးဆရာ၊ သူကလျှို့ဝှက်စွာ ခံစားတတ်လာတယ်။ ကလေးတစ်ယောက်နဲ့မတူဘူး။ အသက်နှစ်ဆယ်လောက်ရှိသေး

ကြောင်းထက်မှ လွဲချော်ကျခဲ့သည်မို့ သူ့ရင်ထဲမှာ ခံစားချက်တွေ ပြင်းထန်နေခဲ့သည်။

ခက်လိုက်တာ ကလေးရယ်။

မင်းဘာတွေ ခံစားနေရသလဲ။

ဘာတွေဝမ်းနည်းနေမိသလဲ။

သည်အခြေအနေဆိုးတွေကနေ ငါ့အမြန်ဆုံးပြောင်းလဲပေးချင်လှပါတယ်။

ဖုန်းကို ... ညင်သာစွာပိတ်လိုက်ပြီး သူ့အလုပ်စားဖွဲ့မှ ထလိုက်သည်။

ခုတလော ဒေဝီကလည်း ချူချာလှသည်။ သားအိမ်တောင် ထုတ်ပစ်ရမည့်အခြေအနေ။

သူမအတွက် ခွဲစိတ်မှုတွေ ပြုလုပ်ပေးရဦးမည်။ ချစ်ဇနီးအတွက် ပူပင်သောကများနှင့် အနီးကပ်စောင့်ရှောက်မှု၊ ဂရုစိုက်မှုတွေပေးနေရသည်ကြားမှ အင်ကြင်းရွှေ့ရည်အတွက်လည်း သူစိုးရိမ်သောကတွေ ရောက်နေမိတာ ဘာကြောင့်လဲ။

သူ့နှလုံးသားဟာ မြွေဟောက်လို လျှာနှစ်ခွကြီးလား။ လှေခုံနှစ်ဖက်ဝိုင်းနေရတာမျိုးတော့လည်း မဟုတ်ပါ။

သူ့စိတ်ထဲမှာ ကျောဒေဝီနှင့်အတူ အင်ကြင်းရွှေ့ရည်ကိုပါ

စိုးရိမ်ပူပန်နေမိပေမယ့်သူ့ဂရုစိုက်နေရတာကျောဒေဝီတစ်ယောက်ထဲပါ။

အင်ကြင်းရွှေ့ရည်ကိုတော့ ... သူ့ထရားဝင်ပူပန်ခွင့်မရှိ။ ကိုယ်ဝန်ကို အကြောင်းပြပြီးသာ ပူပင်စိုးရိမ်ရပါသည်။

ယခုလည်း အင်ကြင်းကိုလှမ်းပြီး စိုးရိမ်ပေမယ့် ကျောဒေဝီအနားမှာလည်း သူ့ရိုမှုဖြစ်ပေမည်။ လူတစ်ယောက်တည်းကို နှစ်ကိုယ်ခွဲလို့လည်းမရ။

ဒေါက်တာဟန်ရှိနှင့်နာှစ်တို့ထံသာ အကျိုးအကြောင်းဖုန်းနှင့်လှမ်းမေးရတော့သည်။

ဒေါ်ကျော့ဒေဝီ ...

သူဌေးကတော်မို့ ဒေါ်တပ်ခေါ်ရပေမယ့် အသက်သုံးဆယ်ကျော်အရွယ် ကျော့ဒေဝီသည် အလွန်နုနယ်လှပပါသေးသည်။

ကျန်းမာရေး မကောင်းလို့ လူက ခွမ်းဖတ်နေပေမယ့်လှေးသာသူမို့ ပန်းခက်လေး နေထိထားသလိုတစ်မျိုး သနားစရာကောင်းနေတာပါပင်။

အလုပ်တွေ ဘာတွေမလုပ်နိုင်တော့ဘဲ ကိုယ့်ကျန်းမာရေးအတွက် ဆေးခန်းမှန်မှန်သွားပြရတာ၊ ဆေးမှန်မှန်သောက်ရတာတွေ သူမလုပ်ရသည်။

သူမ၏မိတ်ဆွေ အိုကျီဒေါ်သိမ့်သိမ့်စံ၏ အားပေးကူညီမှု များကြောင့် ဒေါ်ကျော့ဒေဝီ စိတ်သက်သာရခဲ့တာလည်းအမှန်။

ငယ်စဉ်က ကျောင်းအတူနေခဲ့ရပြီး သူမက သာမန်ဘွဲ့ လေးတစ်ခုသာရသော်လည်း သိမ့်သိမ့်စံကတော့ ဆေးဘွဲ့လွန် ဒေါက်တာဖြစ်နေပေပြီ။

မောင်ကလည်း ခုတလော ... သူမကို ဂရုစိုက်တာ ဝတ်ကျော့တန်းကျော့ဟု ဒေဝီ ထင်မိသည်။

ကိုယ်ကရောဂါသည်မို့ ယောက်ျားနှင့်အတူမနေနိုင်သည့် အခါ တစ်ယောက်တစ်ခန်းစီ ခွဲအိပ်ရတာကအစ ဒေဝီ အားငယ် ဝမ်းနည်းရသည်။

မောင်ဟာ ... ဒေဝီကိုမချစ်တော့ပြီလား။ အချစ်လျော့ သွားပြီလား။ ဒေဝီသဘောကတော့ ရောဂါကြောင့်အတူမနေနိုင် သည်ဖြစ်စေ ချစ်ခင်ပွန်းနှင့်တစ်အိပ်ရာထဲ အတူအိပ်ချင်မိသည်။ ရိုးရိုးသားသားဖြူဖြူစင်စင်လေးပေါ့။

အဖိုးကြီး အဖွားကြီးတွေလိုပေါ့။

ယခုတော့ မောင်အရင်လိုမဟုတ်တော့။ သူပေးသည့် ဆင်ခြေကိုလည်း ကြည့်ပါဦး။

“မောင်တို့ယောက်ျားတွေဆိုတာ မိန်းမနဲ့တစ်အိပ်ရာထဲ

အတူနေရရင် စောင့်ထိန်းနိုင်ခဲ့တယ်။ ဒေဝီက အတူနေလို့မရ တဲ့ရောဂါနဲ့မဟုတ်လား ... တော်ကြာ ဒေဝီဒုက္ခရောက်နေပါ ဦးမယ်”

အပရိုက အကြင်နာလေးများတော့ ဒေဝီလိုချင်တာပါပင်။ ဇနီးမောင်နှံတွေလို နေခွင့်မရလည်း မောင့်အနမ်း၊ အပွေ့နှင့် ယုယမှုများကိုတော့ လိုချင်သေးပါသည်။

သည်နေ့ ... ဒေဝီ ဒေါ်သိမ့်သိမ့်စံ၏ဆေးခန်းသို့ သွား ရမည်။ မောင်လိုက်ပို့နေကျမို့ မောင့်ကိုသတိပေးဖို့ သူမ မောင့် အခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်လျှင် ဖုန်းပြောသံထွက်လာသဖြင့် သူမ တံခါးရွက်နှင့်ကွယ်ပြီး ကပ်နေလိုက်သည်။

မောင် ... ဘယ်သူ့ဆီဖုန်းဆက်တာလဲ။ သိချင်လို့ပါ။

“အင်ကြင်း နေလို့ကောင်းရဲ့လားကွာ၊ အင်ကြင်းအသံ တွေတစ်မျိုးဖြစ်နေတယ်။ ကိုယ်အရမ်းစိတ်ပူတာပဲ”

“ဪ ... ကိုယ်တို့မျိုးဆက်အတွက် စိတ်ပူတာလည်း ပါသလို အင်ကြင်းအတွက်လည်း စိတ်ပူပါတယ်။ ဘာတွေခံစား နေရသလဲကွာ၊ ပြောပြလေ”

“ဒေဝီနေမကောင်းဘူး။ ဒီနေ့တောင် ဆေးခန်းပို့ပေးရ ဦးမယ်။ ဆေးခန်းက ည ဂနာရီကနေ ည ၉နာရီအထိဖွင့်တယ်။

သက်သာသွားမှာပါ”

“ဒေါက်တာဟန်ရီမှန်မှန်လာစစ်ဆေးပေးတယ် မဟုတ်လား၊ အခြေအနေ အိုကေတယ်မို့လား၊ အင်း ... သားလေးမွေးပေးရင် စိန်နားကပ်ဆုချမယ်၊ သမီးမွေးရင်တော့ စိန်လက်စွပ်ပေါ့”

“အဟင်း ... ဟင်း ... ဟင်း အင်ကြင်း တော်တော် ဆိုးတာပဲ၊ ဒေဝီနဲ့ကိုယ် အတူမအိပ်ပေမယ့် ဇနီးမောင်နှံက ဇနီးမောင်နှံပဲလေ၊ ချစ်တာပေါ့၊ ကိုယ့်မိန်းမပဲ၊ သားနဲ့သမီးတစ်ယောက်လောက်ရရင် ကိုယ်တို့မိသားစုဘဝလေး တော်တော် စိုပြည်သွားမှာပါ”

ဪ ... မောင်ပြောနေတာ ပြင်ဦးလွင်ကို။ အိမ်ဖော်မလေးတွေ ပြောစကားအရ မောင်ဟာ ပြင်ဦးလွင်ကို နေ့တိုင်း ဖုန်းဆက်တယ်။ ယခု လက်တွေ့မြင်လိုက်ရပေပြီ။

ကြည့်စမ်း ... ဖုန်းပြောတာ ရင်းနှီးလိုက်တာ။ ဟိုဘက်ကလည်း သူ့လင်ကျလို့၊ ချွပ်စနေမှာပဲ။ ဒီဘက်ကလည်း အသံကိုက ပျော်ဝင်ညွတ်နူးနေတဲ့အသံ။

ဒါကြောင့် မောင် ... အရင်လိုမဟုတ်တော့တာကို။ တစ်သက်လုံးပေါင်းလာတဲ့ မိန်းမကိုတောင် ရောဂါအကြောင်း

ဥပြီး အခန်းခွဲနေတယ်။

မောင်ရက်စက်တယ်။ ဒေဝီ ပြင်ဦးလွင်မှ ကိုယ်ဝန်ဆောင်ပေးနေသည့် ကောင်မလေးကို ပြန်မြင်ကြည့်မိသည်။ ငယ်မူငယ်သွေးတွေနှင့်အင်မတန်ချော၊ အင်မတန်လှသည့်မိန်းကလေး။

ဒေဝီရင်ထဲ ဆံတစ်ပင်တင်းသည့် ဝေဒနာက ဟုန်းခနဲ တောက်လောင်လာခဲ့ပြီ။

“အဟမ်း ... အဟမ်း ... ”

ယခုထိ ပြောလို့မပြီ။ ပြီးလို့မပြီးနိုင်သည့် မောင့်ကို ဒေဝီ အသံပေးလိုက်၏။ မောင်စကားကို အမြန်ဖြတ်လိုက်သည်။

“ဒါပဲနော် ... ကျန်းမာရေးဂရုစိုက်၊ စိန်နားကပ်နဲ့စိန်သက်စွပ်၊ ဘယ်ဟာယူမလဲသာ စဉ်းစားထား၊ ဗလာမရှိဘူး ပေါက်မဲချည်းပဲ ... ဘိုင့်ဘိုင့်”

ဖုန်းပိတ်ပြီး မောင် ... ဒေဝီဘက်လှည့်ကြည့်လျှင် မီးငင်းဝင်းတောက်နေသည့် ဒေဝီကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဒေဝီ ... ဆေးခန်းသွားဖို့လား၊ မောင်အဆင်သင့်ပါ။ ဘာ ... သွားဖို့လေ”

“ဘယ်ကိုဆက်နေတာလဲ မောင် ... ”

“ဪ ... ပြင်ဦးလွင်ကိုပါ၊ ကောင်မလေး ကိုယ်ဝန်

ဆောင်နေရင်း ကြောက်ကြောက်လာတယ်ထင်ပါတယ်။ စိတ်
ဓာတ်ကုနေလို့ ဒေါက်တာဟန်ရီက အားပေးစကားပြောခိုင်းတယ်
လေ။”

“အားပေးစကားပြောတာကလည်း လွန်လှချည်လား
မောင် တစ်နေ့ကို ဘယ်နှစ်ခါဆက်နေလဲ၊ မနက်တစ်ခါ၊ ညတစ်
ခါလား။”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ တစ်နေ့တစ်ခါပါ။ ဒါတောင်”

အင်ကြင်းရွှေရည် တစ်လလောက်ဖုန်းပိတ်ထားတာကို
ပြောမည်ပြုပြီးမှ ညီရဲမာန် စကားရပ်ထားရ၏။ ဒေဝီအထင်လွဲ
မှာစိုးလို့ပါ။ ဒါကြောင့်လည်း အင်ကြင်းရွှေရည်က သူဌေးဖုန်း
ခဏခဏ မဆက်ပါနဲ့၊ သူဌေးကတော် သဝန်တိုမှာ အထင်လွဲ
မှာစိုးတယ်လို့ ပြောခြင်းမဟုတ်ပါလား။

“ဆက်ပြောလေ ... မောင်၊ ဘယ်လိုဒါတောင်လဲ”

“ဪ ... အင်ကြင်းရွှေရည်ဆီ အမြဲဆက်တာ မဟုတ်
ပါဘူး။ ဒေါက်တာဟန်ရီနဲ့ နာ့စ်ဆီအလျဉ်းသင့်သလို ဆက်တယ်
လို့ဆိုလိုတာပါ။”

သူ့စကားကို ဒေဝီယုံကြည်ပုံမရ။ နှုတ်ခမ်းလှလှလေးမဲ့
လိုက်ပြီး ...

“နေစမ်းပါဦး ... မောင်က ဘာတွေအစိုးရိမ်ကြီးနေတာ
ဆဲ ဟိုမှာလည်း ဆရာဝန်နဲ့နာ့စ်နဲ့ထားတာပဲလေ။ ဘာဖြစ်
အားနိုင်လို့လဲ၊ ကိုယ့်မိန်းမကိုယ်စိတ်ပူဖို့လည်း သတိရပါဦး။
ဒေဝီရောဂါကမှ အချိန်မရွေး သေသွားနိုင်တာရှင်၊ ကိုယ်ဝန်
ဆောင်တာက အန္တရာယ်မကြီးဘူး။ ဒါ ... အိမ်ထောင်ရှင်မိန်းမ
တိုင်း ထမ်းဆောင်နေတဲ့တာဝန်”

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ ဒေဝီရယ် ... အဲဒါကိုယ်နဲ့
မင်းရဲ့ကိုယ်ဝန်လေ၊ ကိုယ်တို့ရဲ့မျိုးဆက်၊ ဒေဝီရောဂါလည်း
ဆောင်ပူပါတယ်။ အမြဲစိုးရိမ်ပူပန်ပြီး ဆေးခန်းတွေ၊ ဆေးရုံတွေ
တိုက်ပို့ပေးနေတာ မဟုတ်လား”

“အဲဒါက တာဝန်နဲ့ဝတ္တရားအရပဲလေ၊ စေတနာပါလား
မပါလားတော့ ဒေဝီဘယ်သိနိုင်မလဲ”

လူမမာဇနီးသည်နှင့်ပြိုင်ပြီး ရန်ဖြစ်မနေချင်သည်မို့ ညီ
မာန် သူမကိုချော့မော့ပြီး ... ကားဆီသို့ခေါ်လာခဲ့သည်။

“ပြဿနာမရှာပါနဲ့မိန်းမရယ်၊ ဒေဝီကို မောင်ဘယ်
သောက်ချစ်မြတ်နိုးတယ်ဆိုတာ နတ်သိကြားတွေကို တိုင်တည်
မိတယ်”

“သိကြားတွေ၊ ထန်းလျက်တွေကို ဆွဲထည့်မနေပါနဲ့။

သွားမယ်၊ လက်ဆုပ်လက်ကိုင်ပြနိုင်လို့များကတော့ ... ဟင်း
ဒေစိုအကြောင်း သိသွားမယ်”

“စိတ်လျှော့ ... မိန်းမ စိတ်လျှော့ ... တော်ကြာ ဟိုက
ကလေးမျက်လုံးပြူးနေဦးမယ်”

လင်မယားနှစ်ယောက် သံသယတွေနှင့်ပင် ဒေါ်သိမ့်သိမ့်
စံ၏ဆေးခန်းသို့ ရောက်ရှိလာကြရသည်။

“သိမ့်ရေ ... ကိုယ့်သားအိမ်က သားမျိုးဥထုတ်နိုင်သေး
လား”

သူငယ်ချင်းတွေမို့ ဒေဝီ သိမ့်ကိုမေးမြန်းလိုက်သည်။ သူမ
မည်ထဲ မသင်္ကာ။ ဟိုကောင်မလေး ဆောင်ထားတဲ့ကိုယ်ဝန်မှာ
ဆုမရဲ့သွေးပါသည်ဆိုတာ မယုံချင်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဒေဝီရဲ့၊ ဘာလဲ ... ခုမှ ကလေးတွေ၊
ဘာတွေလိုချင်လာလို့လား။ ဟိုတုန်းကတောင် ကလေးမရခဲ့တာ
ဆိုပိုဝေးတာပေါ့၊ သားသမီးဆိုတာလည်း ကံပါမှရတာပါလေ၊
သားနည်းမနေနဲ့ဒေဝီရယ်၊ ကိုယ်ကျန်းမာဖို့ကသာ အဓိကပါ”

“မဟုတ်ဘူး သိမ့်ရဲ့ ... ကိုယ်က ကလေးမရနိုင်ပေမယ့်
သားမျိုးဥတော့ ထုတ်နိုင်တယ် မဟုတ်လား။ နိုင်ငံခြားတွေမှာ
ဖန်ပြန်သန္ဓေသားတွေ၊ ဘာတွေလုပ်လို့မရဘူးလားကွာ”

ဒေဝီစကားကြားရလျှင် ဒေါ်သိမ့်သိမ့်စံ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရသည်။ ညီရဲမာန်ကို ဆေးခန်းအပြင်မှာ စောင့်ခိုင်းပြီး ဒေဝီ အထဲမှာ လွတ်လပ်စွာ စကားပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။

“ဒေဝီလည်း သိသားနဲ့ကွာ၊ အဲဒီကိစ္စတွေက အရမ်းငွေ ကုန်မယ်၊ ပြီးတော့ ... ဒေဝီသားအိမ်က ကိုယ်ဝန်မဆောင်နိုင် ရုံတင်မဟုတ်ဘူး။ သားမျိုးဥပါ မထုတ်နိုင်တဲ့အခြေအနေဆို တော့”

“ဟင် ... ”

ဒေဝီ အညာမိခဲ့ရတာပါလား။ မောင်နှင့်သူတို့ရဲ့သားမျိုးစု များကို ပြင်ပမှာ သန္ဓေအောင်စေပြီးမှ ... ဟိုကောင်မလေးထံ ကိုယ်ဝန်ဆောင်စေသည်ဆိုတာ ညာကြတာပေါ့။

ဒါဆို ... သူမ၏သားမျိုးဥမဟုတ်ဘဲ မည်သူ့သားမျိုးစု နှင့်သန္ဓေအောင်စေကြတာလဲ။

ဒေဝီရင်ထဲ မိုက်ခနဲ ဖြစ်ရသည်။ ဒါဟာ ... လုပ်ကြံခြင်း တစ်မျိုးလား။ ညာရက်လိုက်ကြတာ။ သူမကတော့ မသိသဖြင့် မွေးလာမည့်ကလေးကို ကိုယ့်ကလေးဆိုပြီး ချစ်လိုက်ရမှာ။

ယခု _ တင်ကြိုပြီး သိထားလို့တော်သေးရဲ့။ ဒီပြဿနာကို ဒေဝီဘယ်လိုဖြေရှင်းရမလဲ။ ဦးနှောက်တွေ ဖျစ်ဖျစ်မြည်အောင်

စဉ်းစားနေရသဖြင့် သိမ့်ပြောတာတွေ ဒေဝီမကြားတော့။

လိုအပ်သည့်ဆေးကုသမှုတွေကိုသာ ခံယူရင်း သူမရင်ထဲ ဗလောင်ဆူနေခဲ့ရသည်။

“သားအိမ်ထုတ်ပစ်လိုက်ရင် ဒေဝီကျန်းမာရေး ကောင်း သွားမှာပါ။ ရှေ့လလောက်ထဲမှာ ကိုယ် ဒေဝီကို ခွဲစိတ်ပေးမယ်၊ ကျန်းမာအောင်သာနေ၊ ဘာမှအားမငယ်နဲ့ ... ဟုတ်ပြီလား”

သိမ့်၏အားပေးစကားများကိုခံယူပြီး ဒေဝီစမ်းသပ်ခန်း အပြင်သို့ထွက်ခဲ့လျှင် ညီရဲမာန် ချက်ချင်းပင် ယုယဖေးမခဲ့လေ သည်။

သို့သော် ... ဒေဝီ မောင့်ကိုမယုံတော့ပါ။ သူမအပေါ် အကြီးမားဆုံး ပြစ်ချက်ကြီး ကျူးလွန်ထားသည့်မောင့်ကို သူမ ဘယ်လိုစီရင်ရမည်ဆိုတာ ချက်ချင်းဆုံးဖြတ်လို့မရ။

ခေါင်းကိုလက်နှင့်ဖိ ထောက်ရင်း ... ဒေဝီကားပေါ်သို့ ရောက်ခဲ့ရသည်။ ညီရဲမာန်ကတော့ ပြာပြာသလဲ။ အဲဒီအမှုအရာ တွေဟာ အစစ်လား၊ အတုလား၊ ဒေဝီ ရင်ထဲမှမဲ့ပြီး ပြီးမိသည်။

“နေမကောင်းဘူးလား အချစ်ရယ်၊ မောင် ... ဒီနေ့ အလုပ်မသွားတော့ဘူးလေ”

“သွားပါ ... ရပါတယ်၊ ဒေဝီ နားလိုက်ပါ့မယ်၊ အိမ်မှာ

အလုပ်သမားတွေလည်းရှိသားပဲ”

“ဖြစ်ရဲ့လားဒေဝီရယ် ... မောင် အလုပ်သွားလို့ဖြစ်ပါ
မလား”

“ဖြစ်တယ် ... ဒေဝီကို မာလာတို့အိမ်ပို့ပေးခဲ့၊ မောင်
အပြန်ကျမှဝင်ခေါ်တော့”

ဒေဝီကို သူ့သူငယ်ချင်းတိုက်သို့ ပို့ပေးခဲ့ပြီး ညီရဲမာန်
အလုပ်သို့ ဆက်လာခဲ့ရသည်။ သူ့ရင်ထဲမှာလည်းမရှင်း။ ဒေဝီ
အသွင်တစ်မျိုးဖြစ်နေပါလား။ ဒေဝီအကြည့်တွေ တစ်မျိုးကြီးပဲ။

ဒေဝီ ဘာဖြစ်နေပါလိမ့်။ ဖုန်းဆက်တာကို သဝန်တိုနေ
တာလားမသိ။ ညီရဲမာန် နောက်ဆင်ခြင်ဖို့ စိတ်ကူးလိုက်ရသည်။

ငါ့စိတ်တွေ ပြင်ဦးမှာပါလေ။ ငါးရုံနှစ်ကောင်ဖမ်းသလို
လုပ်တယ်ဆိုတာ ယောက်ျားကောင်းတို့ရဲ့အလုပ်မဟုတ်ဘူး။

အင်ကြင်းရွှေရည်ကို မေ့ထားတော့မည်။ ဒေါက်တာဟန်ရီ
မှတစ်ဆင့်ပဲ အခြေအနေတွေကို မေးမြန်းစုံစမ်းရတော့မည်။

သူ၏အချစ်သစ်ပင်ကြီးဖြစ်သည် ကျော့ဒေဝီကျေနပ်
အောင်ပဲ သူ့နေထိုင်ပြုမှုသွားရတော့မည်။

အင်ကြင်းရွှေရည်ကို သူ ... ဥပေက္ခာပြုဖို့ စိတ်ကူးရ
သည့်အခါ ရင်ထဲမှာအတိုင်းအဆမရှိ နာကျင်လာပေမယ့် သူ

ဘဝ၏ပင်မ အချစ်သစ်ပင်ကြီးကိုသာ သူမညှိုးမခြောက်အောင်
ပို့ရစောင့်ရှောက်ရပေမည်။

“ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ ညီမ၊ အပြင်ဘက်ကတော့ ထိခိုက် မှုမရှိပါဘူး။ ရင်ထဲကတုန်ကယင်ဖြစ်သွားတယ်ထင်တယ်”

ဆုဝတ်ရည်၏အစ်ကိုမှာ သူမထက် အသက်၅နှစ်လောက် ကြီးနိုင်ပြီး ခြံလုပ်သူတစ်ဦးမို့ ကိုယ်ခန္ဓာက ကြံ့ကြံ့နိုင်နိုင်။ ရှမ်းဗမာကပြားလေးမို့ လှပုံက နုနုထွားထွား၊ မြင့်မြင့်မားမား။ နှုတ်ခမ်းမွေးစေနှင့်မို့ သူ့ကြည့်ရတာ အသက်တော်တော်ကြီးနေ သလိုထင်ရ၏။ လူကတော့ လူချောတစ်ဦးပါပင်။

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မ ... အရမ်းကြောက်သွား တယ်၊ ဒီကားဟာ ... ကျွန်မကို လုပ်ကြံတာလားလို့တောင် ထင်မိတယ်၊ ဒီလောက်လူရှင်၊ ကားရှင်းနေတဲ့လမ်းမှာ တရကြမ်း မောင်းလာတာ ကျွန်မကို သတ်ချင်လို့များလားရှင်”

“ဟာ ... မမကလည်း အတွေးခေါင်နေပြန်ပါပြီ၊ မမ လို ချောချောလှလှ၊ နုနုငယ်ငယ် ကိုယ်ဝန်ဆောင်သည်လေးကို ဘယ်လိုလူတွေက သတ်ပစ်ချင်ရမှာလဲ၊ မတော်တဆနေမှာပါ။ ဒါမှမဟုတ် ကားမောင်းတဲ့လူဟာ ... မူးနေလို့ပဲဖြစ်ရမယ်”

ဆုဝတ်ရည်နှင့်သူမမှာ ရွယ်တူလောက်ဖြစ်နိုင်ပေမယ့် သူမက ကိုယ်ဝန်ကြီးနှင့်မို့ မမခေါ်လေသလားမသိ။

“အဲဒီလိုဖြစ်ပါစေလို့ပဲ ဆုတောင်းပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မ

အင်ကြင်းရွှေရည်မှာ ယခုအခါ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းလေး နည်းနည်းပါးပါးရှိလာလေပြီ။ သူမတို့လမ်းထဲမှ ဆုဝတ်ရည်တို့ မောင်နှမနှင့်အင်ကြင်းရွှေရည် အသိမိတ်ဆွေဖြစ်ခဲ့၏။

တစ်နေ့ ... သူမတစ်ယောက်တည်း ခြံပြင်ထွက်ပြီး လမ်းလျှောက်နေတုန်း ကားတစ်စီး တရကြမ်းမောင်းလာပြီး သူမ ကို ပွတ်ဆွဲသွားသဖြင့် အင်ကြင်းရွှေရည် ထိတ်လန့်စွာ လဲကျ ကျန်ခဲ့ရ၏။

သည်အခါ ... ဈေးသွားရန်ထွက်လာသည့် ဆုဝတ်ရည် တို့မောင်နှမ၏ကား သူမအနားသို့ ထိုးဆိုက်လာပြီး မောင်နှမ နှစ်ယောက်လုံး ကားပေါ်မှဆင်းကာ သူမကို ဝိုင်းဝန်းပြုစုကြ သည်။

အိမ်မက်တွေလည်း မကောင်းဘူး၊ ကျွန်မဘဝက သူများနဲ့ မတူ”

အင်ကြင်းရွှေရည် လွှတ်ခနဲပြောမိပြီးမှ စကားကိုရပ်လိုက်သည်။ ရင်ထဲမှာတုန်ယင်ပြီး ခြေထောက်လည်း လမ်းဘေး ပလက်ဖောင်းနှင့်နိုက်မိသဖြင့် ကွဲသွားခဲ့သည်ကြောင့် အင်ကြင်းရွှေရည် ကိုယ်ဝန်ကြီးကို လက်နှင့်ဖေးမပြီး ကြီးထလိုက်ရ၏။

“ဖြည်းဖြည်း မမ ... ဖြည်းဖြည်းထ ... ညီမတို့လိုက်ပို့မယ်၊ ဪ ... မမ၊ ညီမနာမည်က ဆုဝတ်ရည်၊ အစ်ကိုနာမည်က စိုင်းထက်ပိုင်၊ မမနာမည်ကိုတော့ ခြံစောင့်ကြီး ဦးခမ်းပြောလို့ သိပြီးပါပြီ၊ မမကနာမည်လည်းလှ၊ လူလည်းအရမ်းလှတယ်၊ အင်ကြင်းရွှေရည်ဆိုတဲ့အတိုင်း ... ရွှေရည်ဝင်းနေတဲ့ အသားလေးတွေနဲ့၊ ကိုယ်ဝန်ဆောင်တွေထဲမတော့ မမလောက်လှတာတစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး”

“အား ... ကျွတ် ... ကျွတ်”

နာရသည့်ကြားထဲ ဆုဝတ်ရည်က ချီးမွမ်းခန်းတွေဖွင့်နေလျှင် အင်ကြင်းမှာပိုပြီး စိတ်ညစ်ရသည်။ ရှက်လည်းရှက်မိ၏။ ဘယ်လောက်ပင်လှလှ၊ ကိုယ်ဝန်ကြီးနှင့်မို့ ရှက်စဖွယ်။

အင်းလေ ... ဒါကိုယ်လျှောက်ခဲ့တဲ့လမ်းပဲ။ စိတ်ဆိုတာ

အပြောင်းအလဲ မမြန်ရဘူး။ သတ္တိရှိရှိနဲ့ ဘဝကိုရှေ့ဆက်ရမှာပေါ့။

“ရလား ... ညီမ အစ်ကိုပွေ့ချီခဲ့ရမလား။ ဆေးထည့်တာတော့ အိမ်မှာနာ့စွပ်ရုံတယ်နော်”

စိုင်းထက်ပိုင်တို့မောင်နှမဟာ အင်ကြင်းရွှေရည်တို့အိမ်အကြောင်းကို အားလုံးနီးပါးသိနေပေသည်။

“ရပါတယ် ... အစ်ကို၊ အင်ကြင်း ဆုဝတ်ရည်ကိုတွဲလိုက်ပါမယ်”

ကိုယ်ဝန်ကြီးတစ်ဖက်နှင့် ကွဲသွားသည့်ခြေထောက်မှသွေးစက်လက်နှင့်သူမ အတတ်နိုင်ဆုံးအားတင်းပြီး အိမ်ထဲသို့ဝင်ခဲ့ရာ နှစ်နှင့်ဦးခမ်း၏ဇနီး ဒေါ်နန်းအဲတို့ စိုးရိမ်တကြီးပြေးလာကြသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ကလေးရယ် ... ခဏလေး ခြံရှေ့ဆင်လမ်းလျှောက်၊ လေရှူနေလို့ ဆရာမ မလိုက်တာပါ”

“ကားတစ်စီးပွတ်ဆွဲသွားတာ အန်တီ၊ အင်ကြင်းကို ထုတ်ထားလို့မဖြစ်တော့ဘူး”

ဆုဝတ်ရည်ဝင်ပြီး ပြောလိုက်ရာ နာ့စွပ် ပိုပြီး မျက်လုံးပြူးသွား၏။

“ဟင် ... ဒီလောက်ရှင်းနေတဲ့လမ်းကြီးကို ကားကဝင်

တိုက်ရသလား။ ဒုက္ခပါပဲ။ အမူးသမားမောင်းတဲ့ကားများလား။”

“ကျွန်မကတော့ တမင်လုပ်ကြံတယ်လို့တောင် ထင်မိတယ်”

“အို ... ကလေးရယ် ... ဘယ်လိုလူကများ သမီးလို ကိုယ်ဝန်ဆောင်သည်လေးကို လုပ်ကြံမှာတဲ့လဲကွယ်”

အင်ကြင်းရွှေရည် စိတ်ထဲထင်နေမိပေမယ့် လူကြီးတွေ စိတ်ပူပြီး စိုးရိမ်နေကြမှာမို့ ဖွင့်မပြောတော့ပါ။

ညှော်ခန်းထဲမှာပင် နှစ်ခေါ်ကျင်ကျင်ရိုက် ဆေးထည့်ပေးပြီး ဆုဝတ်ရည်တို့ မောင်နှမက စိုးရိမ်စွာ ကြည့်နေမိကြသည်။

ဒေါ်နန်းအဲကတော့ ဆုဝတ်ရည်တို့မောင်နှမကို လှိုက်လှဲပျူငှာစွာပင် အင်ကြင်းအား အပ်နှံနေတော့သည်။

“အင်ကြင်းခမျာ တစ်ယောက်တည်းအထီးကျန်သလို ဖြစ်နေရှာတာကွယ်။ သမီးတို့မောင်နှမနဲ့ ခုလိုသိကျွမ်းခင်မင်သွားတာ အရိုးဝမ်းသာတယ်။ ဆုဝတ်ရည် ... အားရင်မင်းအစ်မဆီ လာလည်ပါကွယ်။ စောင့်လည်းစောင့်ရှောက်ကြပါနော်။ အရိုးအပ်ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ... ကျွန်တော်တို့မောင်နှမ အားတိုင်းလာ

လာကြည့်ပါမယ်။ အိမ်မှာ မုန့်လုပ်စားရင်လည်း အလည်ခေါ်ပါရစေနော်”

“အေးပါကွယ်။ အင်ကြင်းခမျာ တစ်ယောက်တည်းအထီးကျန်သလို ဖြစ်နေရရှာတာ။ ခုလို လူကောင်း၊ သူကောင်းလေးတွေနဲ့ အသိအကျွမ်းဖြစ်ခွင့်ရတာ ဆရာမ ဝမ်းသာပါတယ်”

ဆုဝတ်ရည်တို့မောင်နှမ အားလုံးကိုနှုတ်ဆက်ပြီး ဈေးသွားဖို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။

မောင်နှမနှစ်ယောက်လုံး ရင်ထဲမှာ အင်ကြင်း၏ခင်ပွန်းကို မမြင်ခဲ့ရသဖြင့် ဆန်းပြားနေသော်လည်း ယခုမှ ခင်မင်ခွင့်ရသည် ဖို့ နောက်မှစုံစမ်းဖို့ စိတ်ကူးလိုက်ကြသည်။

“ဖုန်းမဆက်လည်း ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးဆရာမရယ်၊ အင်ကြင်းတို့နေရတာ အဆင်ပြေတာပဲ မဟုတ်လား။ တစ်ခုပဲရှိတယ်၊ သူဌေးကတော် နေမကောင်းတာတို့၊ သူဌေးအလုပ်များနေတာတို့ သည်းဖြစ်နိုင်တာပဲ၊ ဒီမှာတော့ ဆရာဝန်က မှန်မှန်လာပြီး လိုအပ်တာလုပ်ပေးနေတာပဲလေ၊ အင်ကြင်းကတော့ အရိုးနန်းရယ်၊ ဆရာမရယ်၊ ဦးကြီးအိုက်ခမ်းရယ် ရှိနေရင် အဆင်ပြေနေတာ ပါပဲ၊ ဘာမှမလိုတော့ဘူး”

“အေးပါကွယ် ... အဲဒီလိုအသံပဲ ကြားချင်ပါတယ်၊ ဆရာမက အင်ကြင်း အားငယ်နေမှာစိုးတာပါ၊ ဟိုတလောက သည်း သူဌေးဖုန်းဆက်တိုင်း အင်ကြင်းက ဖုန်းမကိုင်လို့ ဆရာမပဲ အသံဖျက်ပြီး အဆင်ပြေအောင် ပြောလိုက်ရတယ်၊ ကြာရင် ညီဘက်က ရိပ်မိသွားမှာကွဲ့! အခု ... ဖုန်းမဆက်တော့တာပဲ ကျေးဇူးတင်နေရတယ်”

သုံးယောက်သား ဂျင်းသုပ်နှင့်တို့ဟူးကြော်ကိုစားရင် တီဗီကြည့်နေရတာ အေးချမ်းနေမိစဉ် ခြံထဲမှ ဦးအိုက်ခမ်း၏အသံကို နားထောင်တို့ ကြားလိုက်ကြရသည်။

“အား ... ”
“ဟယ် ... ခြံထဲမှာ ဘာဖြစ်တယ်မသိဘူး”

“ခုတလော သူဌေးဖုန်းမဆက်တာကြာပြီနော်၊ နှစ်ပတ်လောက်တောင်ရှိပြီ”

ညဦးပိုင်း မီးလင်းဖိုရှိသည့်အခန်းမှာ တီဗီစုကြည့်ရင်း နှာခံဒေါ်ကျင်ကျင်ရီက စကားစသည်။ အင်ကြင်းနှင့်ဒေါ်နန်းအဲကတော့ တီဗီဇာတ်လမ်းတွဲကိုသာ စူးစိုက်မိနေကြသည်။

ဒေါ်နန်းအဲက ညဉ့်နာရီလောက်ကျမှ သူ့အိမ်ကလေးသို့ ပြန်သည်။ ဦးခမ်းကတော့ ခြံထဲမှာ ဓားထမ်းပြီး လျှောက်ကြည့်နေမှာပေါ့။

တကယ့်တကယ်ကျတော့လည်း ခြံတွေ၊ ဝင်းတွေက လုံပြီးသားပါ၊ ခြံကိုကျော်ခွင်လာမည်ဆိုလည်း အိမ်ကလုံခြုံပြီးသား။

သို့ပေမယ့် သူ့တာဝန်အရ ညဦးပိုင်းမှာ လျှောက်ကြည့်ရသေးသည်။

ဆရာမနှင့်အရိုးနန်းတို့ ခြံထဲသို့ လျင်မြန်စွာ ဆင်းသွားကြရာ အင်ကြင်းလည်း နောက်မှကိုယ်ဝန်ကြီးနှင့် တရွေ့ရွေ့လိုက်သွားမိသည်။

ယခုအခါ သူမ၏ကိုယ်ဝန်မှာ ဖြစ်လပ် ကျော်လာပြီမို့ ထရု ထိုင်ရတာ မပေါ့ပါးတော့ပေ။ ရှေ့အပတ်ထဲမှာ အာထရာဆောင်းရိုက်ကြည့်ဖို့ပင် ဒေါက်တာဟန်ရီက စီစဉ်ထားပေပြီ။

“ဟင် ... ”

ဦးအိုက်ခမ်း၏ခေါင်းမှာ သွေးတွေရွှဲနေပြီး လူကလဲကူနေသည်မို့ အရိုးနန်းနှင့်နာစ်တို့ အိမ်ထဲသို့တွဲခေါ်လာခဲ့ကြရသည်။ အိမ်ထဲမှာ ဆေးထည့်၊ ဆေးထိုးနှင့် ကုသပေးလေမှ ဦးအိုက်ခမ်း ပြန်ပြီးသတိရလာခဲ့၏။

“ဦးလေး ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ကျွန်မတို့နေရတာ မလုံခြုံတော့ဘူးလား၊ ရဲတိုင်ရင်ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

နာစ်က စိုးရိမ်စွာမေးလျှင် ဦးအိုက်ခမ်း မျက်တောင်ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်နှင့်။

“တစ်ခါမှ ဒီလိုမဖြစ်ဖူးပါဘူးကွယ်၊ ငါ့ကိုနောက်ကနေ ရိုက်ထည့်လိုက်တာ၊ ဘယ်သူဘယ်ဝါမှန်းတောင် မမြင်လိုက်ရဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုလုပ်ရပါလိမ့်၊ ပစ္စည်းခိုးချင်လို့လား၊ လူ

သတ်ချင်လို့လား”

“ဟာ ... ဦးလေးအိုက်ခမ်းကလည်း”

ဦးအိုက်ခမ်း၏စကားကြောင့် နာစ်နှင့်အင်ကြင်းတို့ အလွန်အမင်းစိုးရိမ်မိသွားကြသည်။ အဖြစ်အပျက်တွေကိုလည်း ဘယ်လိုကောက်ချက်ဆွဲရမှန်းမသိတော့။

ဘယ်သူတွေက ဘာအတွက် ဘယ်သူ့ကိုလုပ်ကြံနေချင်ရတာလဲ၊ အဖြေကတော့ အရှင်းကြီး။

ဦးအိုက်ခမ်းနှင့်ဒေါ်နန်းအဲကတော့ မြို့ခံ။ သူတို့လို အလုပ်သမားကို ဘယ်သူမှလဲ လုပ်ကြံကြမည်မထင်။

နာစ်ကိုလည်း မည်သူမျှ လုပ်ကြံချင်မှာမဟုတ်။ သူတို့လုပ်ကြံချင်တာ အင်ကြင်းရွှေရည်ပဲ ဖြစ်နိုင်ချေများပါသည်။

ပထမ လမ်းထွက်လျှောက်တော့ ကားနှင့်တိုက်ဖို့ကြိုးစားသည်။ ယခုအခါ ခြံထဲသို့ပင် ကျူးကျော်ဝင်ရောက်လာပြီ မဟုတ်ပါလား။

စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောနိုင်တော့ဘဲနှင့် အင်ကြင်း ငေးကြောင်သွားမိသလို၊ ကျန်လူများကလည်း အင်ကြင်း၏ အသက်အန္တရာယ်အတွက် စိုးရိမ်မိသွားကြသည်။

“မကြောက်ပါနဲ့ ကလေးရယ်၊ ဒါ ... မင်းမဲ့တိုင်းပြည်မှ

မဟုတ်ဘဲ ဦးလေး ... ခါတိုင်းထက်ပိုပြီး အထူးစောင့်ရှောက် ပါ့မယ်”

အားပေးသူကလည်း ခေါင်းမှာပတ်တီးကြီးနှင့်။ မည်သူ တွေက မည်သည့်အတွက် လုပ်ကြံချင်သည်ဖြစ်စေ ကံ၊ ဉာဏ်၊ ဝိသုဒ္ဓိနှင့် အင်ကြင်း ... ကိုယ့်အသက်ကိုယ် စောင့်ရှောက်ရပေ တော့မည်။

“တံခါးတွေလုံအောင်ပိတ်ကြနော်၊ သတိမလစ်ကြနဲ့၊ နေ့ ဖြစ်ဖြစ် ညဖြစ်ဖြစ် တံခါးအမြဲပိတ်ထား၊ လုံမလည်း ခြံပြင် မထွက်နဲ့တော့”

“အို ... ကိုအိုက်ခမ်းကလည်း တော်ကြာ လုံမချည်နဲ့ သွားပါဦးမယ်၊ နေ့ဖက်ကြီးတော့ ... ”

“တော်ကြာ ... ဟိုတစ်ခါလို ကားနဲ့တိုက်နေဦးမယ်”

“သူတို့တိုက်ချင်တိုင်းရမလား၊ လုံမကလည်းတစ်ယောက် တည်းလမ်းမလျှောက်နဲ့၊ အဖော်နဲ့လျှောက် နှင်းတွေနဲ့ဆိုလည်း မလျှောက်နဲ့ ... လင်းမှလျှောက်ပေါ့”

“ခုည ... ဦးလေးနဲ့အရီးနန်းတို့ ဒီအိမ်ပေါ်မှာပဲ အိပ်ကြ နော်၊ အင်ကြင်းတို့နှစ်ယောက်တည်း အားငယ်လို့ပါ၊ အောက် ထပ်မှာ ဘယ်သူမှ မနေကြဘူးလေ၊ ဦးလေးတို့နေပေးပါလား”

“ဒီမှာ ဒီလိုတွေဖြစ်နေတဲ့အကြောင်း သူဌေးကိုအကြောင်း ကြားမှဖြစ်မယ် ... ဒေါက်တာဟန်ရီကိုလည်း အကြောင်းကြား ရမယ်”

“ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ် ... ”

ညတွင်းချင်းပင် နှစ်ဒေါ်ကျင်ကျင်ရီ သူဌေးထံဖုန်းဆက် ခြိုင့်လိုက်လျှင် အင်ကြင်း ပျာပျာသလဲပင် တားဆီးခဲ့၏။

“ဒီလောက်အသေးအဖွဲ့ကိစ္စတွေ လျှောက်ပြောမနေပါနဲ့ ဆရာမရယ်၊ သူဌေးခမျာ ဇနီးက မကျန်းမာ၊ အလုပ်ကများရ တဲ့ကြားထဲ ဒီကိုလုမ်းပြီးစိတ်ပူနေရရင် မကောင်းပါဘူး၊ နေပါစေ ရင်”

“ဒါအသေးအဖွဲ့လား အင်ကြင်းရဲ့၊ တကယ့်အန္တရာယ် တွေ၊ သူဌေးကတော့ သိချင်သိမှာ၊ ဒါ ... သူနဲ့ဆက်ခွယ်တဲ့ကိစ္စ တွေ ဖြစ်နိုင်တယ်”

“ရဲစခန်းတော့ အကြောင်းကြားထားရမယ်”

“ရဲစခန်းသွားပြီး တိုင်ထားရင်ကောင်းမယ်”

နောက်ဆုံး ရဲဌာနသို့သာ အကြောင်းကြားထားကြပြီး သူဌေးထံ မတိုင်ဖြစ်ကြတော့ပါပေ။

“ကျွန်တော်တို့ သတိထားပြီး အင်ကြင်းကိုခေါ်သွားပါ
မယ်၊ ကျွန်တော်ထင်တာကတော့ ဒါဟာတိုက်ဆိုင်မှုတွေလို့ ထင်
ပါတယ်၊ ခြံထဲခိုးဝင်တာလည်း ပစ္စည်းခိုးချင်လို့ဖြစ်နိုင်တယ်
လေ”

သူတို့စိတ်ပူမှာစိုးလို့ ဖော့ပြောလိုက်ရသော်လည်း တနည်း
နည်းနှင့် သည်ကိစ္စတွေကို သူစုံစမ်းပေးဖို့ စိုင်းထက်ပိုင် စိတ်ကူး
လိုက်ပြီးဖြစ်သည်။

“ဘာမှစိတ်မပူနဲ့နော် ဆရာမ၊ ဒီကိစ္စတွေအားလုံးကို
ကျွန်တော့်နည်း၊ ကျွန်တော့်ဟန်နဲ့ စုံစမ်းပေးပါမယ်၊ ကျွန်တော့်
မှာ အသိမိတ်ဆွေတွေရှိပါတယ်၊ ဆရာမတို့ ရဲဌာနကိုလည်း
အကြောင်းကြားထားပြီ မဟုတ်လား”

“အေးကွယ် ... ဆရာမတို့က ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊
အင်ကြင်းအတွက် စိတ်ပူကြလို့ပါ”

မောင်နှမနှစ်ယောက် အင်ကြင်းရွှေရည်ကို အလယ်မှာ
ထားပြီး လမ်းဘေးမှ လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။

ကိုယ်ဝန် လေခွဲလောက်မှာ ဗိုက်ဖုံးအင်္ကျီက ဂါဝန်ကို
တဆက်တည်းအင်္ကျီပန်းနုရောင်ဖားဖား ပုံဆန်းလေး။ ကိုယ်ဝန်
တောင် သိသိသာသာ မပေါ်လွင်စေဘဲ ခေတ်ဇာသမီးပျိုလေးလို။

သည်နေ့ ဆုဝတ်ရည်တို့အိမ်မှာ ရှမ်းခေါက်ဆွဲသုပ် လုပ်
စားသဖြင့် အင်ကြင်းကိုလာခေါ်ကြသည်။ တစ်လမ်းထဲနေကြ
သည်မို့ မောင်နှမနှစ်ယောက် လမ်းလျှောက် လာခဲ့ကြပေ
သည်။

နာရီနှင့်အရိုးနန်းက သည်မှာ ဖြစ်ပျက်နေသည့်အဖြစ်
အပျက်အားလုံးကို ရှင်းပြလိုက်၏။

“တို့လည်း ဘယ်လိုတွေးရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး
ကွယ်၊ ကားတိုက်မိမလိုဖြစ်တာက မတော်တဆလို့ ထားလိုက်ပါ
တော့၊ ညကခြံထဲဝင်ပြီး ဦးအိုက်ကို ရိုက်သွားတာကြီးကတော့
ကြောက်စရာကောင်းလှပါတယ်၊ ဆရာမတို့လည်း မစဉ်းစား
တတ်တော့ဘူး၊ တို့တွေဟာ ဧည့်သည်တွေပါ၊ ဧည့်သည်တွေမို့
ဘယ်သူနဲ့မှလည်း ရန်ဆူး၊ ရန်စ မရှိကြပါဘူး”

ဖိနပ်ကတော့ သူဌေး၏ ညွှန်ကြားချက်အရ ဖိနပ်ပါ ပန်း
ရောင်။

နတ်ဒေဝီတစ်ပါး၊ ကေရီတစ်ပါးလို လှနိုင်လွန်းသည်
ကိုယ်ဝန်ဆောင်သည်လေးကို ဆုဝတ်ရည်တို့မောင်နှမ သနား
ကြင်နာနေမိ၏။

အရိုးနန်းထံမှ သတင်းကြားပြီးသားမဟုတ်ပါလား။

“ခေတ်ကြီးက ဆန်းပြားတယ်၊ ငါတို့သူဌေးဇနီးမောင်နှံက
ကလေးမရနိုင်တော့ အင်ကြင်းလေးကိုငှားပြီး အငှားကိုယ်ဝန်
ဆောင်ခိုင်းတယ်လေ”

“ဘယ်လို _ အရိုးနန်း၊ နိုင်ငံခြားတွေမှာလို အငှားကိုယ်
ဝန်ဆောင်ခိုင်းတာမျိုးလား၊ ဒီမြန်မာပြည်မှာ အဲလိုလုပ်လို့ရလို့
လား”

“ရလို့နေမှာပေါ့ကွယ်၊ အပြင်မှာသားစပ်ပြီး ကိုယ်ဝန်
ဆောင်မယ့်သူရဲ့ ခိုက်ထဲရောက်အောင် လုပ်ပေးလိုက်ကြတာ
နေမှာပေါ့၊ ဒါကြောင့် အိုဂျီဒေါက်တာ ဒေါက်တာဟန်ရီ အမြဲ
လာနေတာ မဟုတ်လား”

“ကြကြဖန်ဖန်နော် ... အင်ကြင်းကလည်း ကိုယ့်ရုပ်
ကလေးမှ အားမနာ၊ ဒီအလုပ်ကိုလုပ်ရသတဲ့လား၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်

အပျိုတန်မဲ့ ကိုယ်ဝန်မဆောင်သင့်ပါဘူး၊ ကိုယ်ခန္ဓာအလှအပ
တွေပျက်စီးကုန်တာပေါ့”

“ဒါတော့ အရိုးလည်းမသိဘူး မောင်ပိုင်ရေ၊ သူတို့ ဘာ
သာသူတို့ အဆင်ပြေလို့နေမှာပေါ့၊ အရိုးတို့တာဝန်က ကောင်
မလေးကိုခိုင်းစောင့်ရှောက်ပေးဖို့ပဲ၊ ခုဆို ... မောင်ပိုင်တို့
မောင်နှမနဲ့ သိကျွမ်းသွားတော့ ပိုပြီးတော့ အဆင်ပြေသွားပြီ
ပေါ့၊ ကဲ ... ခေါ်သွား၊ ခေါ်သွား၊ အပြန်ကျလည်း လိုက်ဖို့ကြ
ဦးနော်”

“ပို့မှာပါ _ အပြန်ကျ အရိုးတို့ဖို့ပါ ထည့်ပေးလိုက်မယ်၊
ဒါက မေမေ ချက်နေတာ မပြီးသေးလို့ အရိုးနန်းရဲ့ အင်ကြင်း
ကိုလည်း အိမ်လည်ခေါ်ချင်လို့ပါ”

ဆုဝတ်ရည်တို့မောင်နှမသည် အလွန်ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့
ဆည့်အပြင် မိဘများနှင့်လည်း ဒေါ်နန်းအဲ သိကျွမ်းခင်မင်ပြီးမို့
ဆည့်ဖြစ်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

လမ်းဘေးဝဲယာမှ လတ်ဆတ်သော လေများကိုရှူရင်း
သာယာသောလမ်းမှာ လမ်းလျှောက်ကြတော့ အင်ကြင်း ကိုယ့်
အဖေကိုယ် မေ့နေမိ၏။

“ပြင်ဦးလွင်ဟာ တော်တော်သာယာတာပဲနော်”

“ဒါကြောင့် ... သူဌေးတွေက ဒီမြို့မှာ ခေတ်မီအောင် အိမ်ဝယ်ကြတာပေါ့ အင်ကြင်းရယ် ... ”

“မမ ... မွေးဖို့၊ ဖွားဖို့နီးပြီလား၊ မီးဖွားပြီးရင် ပြန်ရမှာပေါ့နော်”

“အင်းပေါ့ ... ဝတ်ရည်ရယ်၊ ဧည့်သည်ပဲ အချိန်တန်တော့ အိမ်ပြန်ရမှာပေါ့”

“မွေးလာတဲ့ကလေးလေးကို မမ နို့မတိုက်ရဘူးလား၊ မွေးပြီးတာနဲ့ တာဝန်ကုန်ရောလား”

ဆုဝတ်ရည်က မသိလို့မေးနေပေမယ့် အင်ကြင်းမှာအရှက်ဖျက်နာလေးက ပန်းသီးလိုရဲတွတ်နေချေပြီ။ ဒါတောင် စိုင်းထက်ပိုင်က နည်းနည်းရှေ့ရောက်နေလို့ တော်သေးသည်။ ဆုဝတ်ရည်ကလည်း တိုးတိုးမေးပေလို့။

“မသိပါဘူး ဝတ်ရည်ရယ်၊ ဒီအကြောင်းတွေ ငါမေ့ထားချင်ပါတယ်”

“မမကလည်း ... လုပ်စရာအလုပ်ရှားလို့ ဒီလိုအလုပ်ကြီးလုပ်ရတာလား၊ ဝတ်ရည်ဆို ရွှေတွေ၊ ဘယ်လောက်ပုံဖော်ပေး မလုပ်သေးဘူး”

“ဒီစကားတွေချည်းပြောရင်း ငါပြန်တော့မယ်၊ ကိုယ့်ဘဝ

နဲ့ကိုယ်ပေါ့ ဝတ်ရည်ရယ်”

ဝမ်းနည်းသံလေးက လည်ချောင်းထဲနစ်ဝင်သွားလျှင် ဆုဝတ်ရည် ကပျာကယာ တောင်းပန်သလို စိုင်းထက်ပိုင်ကလည်း ညှည့်မကို ဆူလိုက်သည်။

“ဝတ်ရည် ... ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ အင်ကြင်း စိတ်ဆင်းရဲရမယ့်စကားတွေ မပြောပါနဲ့ဟာ၊ လူဆိုတာ အကြောင်းကြောင်းရှိကြတာပဲ ... ကိုယ့်ဘဝအဆင်ပြေတိုင်း သူများကို မစာမနာမပြောပါနဲ့”

“ဆောရီးနော် မမ၊ ဝတ်ရည်က မခံနိုင်လွန်းလို့ပြောရတာပါ၊ မမကသိပ်လှတယ်မဟုတ်လား”

အိမ်ပေါက်ဝသို့ လှမ်းမြင်နေရစဉ် သူမတို့အနီးသို့ ဆိုင်ကယ်တစ်စီး တရကြမ်းမောင်းဝင်လာခဲ့သည်။ ဆိုင်ကယ်စီးဦးထုပ်စွပ်ထားသဖြင့် မျက်နှာပါ မမြင်လိုက်ရ။

အင်ကြင်းမှာ အလယ်မှလိုက်ရသဖြင့် စိုးရိမ်စရာမရှိသော်လည်း သုံးယောက်လုံး ဖရိုဖရဲ ဖြစ်သွားကြ၏။

“တောက် ... ဒီဆိုင်ကယ်ရမ်းလိုက်တာ၊ ဒါသက်သက်သပ်တာ”

စိုင်းထက်ပိုင် ဆိုင်ကယ်နံပါတ်ကို လျှင်မြန်စွာမှတ်ထား

လိုက်ပြီး သုံးယောက်သား ခြံထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြသည်။

စိုင်းထက်ပိုင်တို့မှာ ဦးညီရဲမာန်လောက် မချမ်းသာပေမည် ခြံနှင့်တိုက်နှင့် ကားနှင့်ပါပင်။

လုပ်ငန်းအဖြစ် ခြံလုပ်ငန်းကိုသာ လုပ်ကိုင်ကြသူမို့ အေးချမ်းလှပါသည်။

ညောင်ခန်းထဲမှာ ဆုဝတ်ရည်တို့၏ မေမေဒေါ်သက်ဝတ်ရည်ကို ငြိမ်းချမ်းစွာ တွေ့လိုက်ရပါသည်။ ဖခင်က ရှမ်း၊ မိခင်က မြန်မာ။ ဖခင်ကတော့ ခြံထဲသွားနေသလားမသိ။ မတွေ့ရ။

“ခြံရှေ့ရောက်မှ ဆိုင်ကယ်တစ်စီး တရကြမ်းမောင်းလာတာနဲ့ ကြုံရသေးတယ်မေမေ၊ တောက် ... သက်သက်လုပ်တာလားမသိဘူး”

စိုင်းထက်ပိုင်၏စကားကို ဒေါ်သက်ဝတ်ရည်ကတော့ ရန်မပွားအောင် ဖျောင်းဖျ၏။

“ခုခေတ်ကောင်လေးတွေက ဆိုင်ကယ်စီးကြမ်းတယ်သားရဲ့၊ ကိုယ်ကပဲ ကြည့်ရှောင်ရတယ် ... ဒါကြောင့် သားကို မေမေ ဆိုင်ကယ်ဝယ်မပေးတာပေါ့”

“မဟုတ်ဘူး မေမေရဲ့ ... သားတို့ကထားပါတော့ အင်ကြင်းခမျာ မပေါ့မပါးနဲ့၊ သူ့အိမ်ကစိတ်ချလို့သာ ထည့်လိုက်

အား တစ်ခုခုဆို ဘယ်ကောင်းမလဲ”

“ကဲပါ ... ကိုကိုရား၊ နောက်သတိထားကြစို့၊ မမရောက်ဘုန်းရောက်ခိုက် စိတ်ချမ်းသာပါစေ၊ ပြီးပြီလား မေမေ”

“ပြီးပြီ သမီး ... လာ ... လာ မေမေစောင့်နေတာနောက်တစ်ပတ်မှ ရှမ်းထမင်းချဉ် လုပ်ကျွေးဦးမယ်”

အင်ကြင်းကို တယုတယခေါ်သွားကြပြီး ထမင်းစားခန်းမှာ လေးယောက်သား ရှမ်းခေါက်ဆွဲသုပ်ကို မြိန်ရှက်စွာ စားကြသည်။

ဒေါ်သက်ဝတ်ရည်ကို ဆုဝတ်ရည်ကအင်ကြင်းအကြောင်းတွေ ပြောပြထားပြီးမို့ အားလုံးပင် သနားကရုဏာသက်နေမိကြသည်။

စစ်စုရာကျမှာစိုးလို့ သည်အကြောင်းကို စကားမစကြတော့ပေမယ့် သိချင်နေကြတာလည်းအမှန်။

စားသောက်ပြီးစီးလျှင် ညောင်ခန်းမှာ ပိုင်းဖွဲ့ကြပြန်သည်။

“ဒီနေ့မှ ဖေဖေကလည်း ခြံထဲသွားနေရသေးတယ်၊ ကိုကိုနဲ့တိုင်းသွားနေတဲ့ဥစ္စာ”

“လိမ္မော်သီး ဝယ်သူတွေလာမှာမို့ ညီမလေးရဲ့”

“ဒါဆို ကိုကိုက ဘာလို့မသွားသလဲ၊ ဖေဖေ သနားပါ

တယ်၊ ကေန္တ ... မမကို အလည်ခေါ်ထားလို့မသွားတာထင်တယ် ဟုတ်လား”

“ဒီကောင်မလေး ပြောလိုက်ရင် ရှေ့မကြည့်၊ နောက်မကြည့်နဲ့ ... ငါကနေ့တိုင်းသွားပါတယ်၊ ဖေဖေက ငွေရေး၊ ကြေးရေးမယုံလို့ သူ့ကိုယ်တိုင်သွားတာ သိပြီလား”

သားအမိတွေ ရယ်မောလိုက်ကြရသည်။ ဟုတ်သားပဲ။ ဖေဖေ ဦးစိုင်းခမ်းဆုဟာ ငွေရေးကြေးရေးနှင့်ပတ်သက်လာလျှင် စေ့စပ်သေချာလွန်းသည်။ ဈေးနည်းမှာစိုးသည်။ ဈေးစကားကို သူ့ကိုယ်တိုင်ဆိုပြီး သူ့ကိုယ်တိုင်ရောင်းရမှ။

ညှော်ခန်းထဲမှာ တို့ဟူးကြော်၊ သားရှေ့ပြေကြော်၊ ငါးမုန့်ကြော်တို့အပြင် သစ်သီးလတ်လတ်ဆတ်ဆတ်များလည်း ပါပေသည်။

“စား ... သမီး ... စား ဘာမှအားမနာနဲ့၊ အားမငယ်နဲ့၊ အန်တီ ကိုယ်ဝန်ရှိတုန်းကလည်း ဒီလိုပဲ၊ ဟိုဟာစားချင်၊ ဒီဟာစားချင်နဲ့၊ အန်တီတို့အိမ်ကို စားအိမ် သောက်အိမ်လို သဘောထားနော်၊ သမီးကလည်း ကျောင်းပြီးခါစမို့ အားနေတာနဲ့၊ အဖော်လုပ်ကြပေါ့ ... ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီ၊ အင်ကြင်းအရမ်းကျေးဇူးတင်ပါ

တယ်၊ အန်တီတို့ မိသားစုနဲ့တွေ့ရတာ အင်ကြင်းအတွက် ဘုရားမတာပါပဲရှင်”

စားသောက်ပြီးသည့်အခါ အရိုးနန်းတို့အတွက်ပါ ယူလာခဲ့ကြပြီး အင်ကြင်းကို သူတို့မောင်နှမ ပြန်ပို့လိုက်ကြသည်။

အင်ကြင်းရွှေရည် မေမေနှင့်မမတို့ထံ ညပိုင်းမှာ ဖုန်းဆက် လိုက်သည်။ သူမ အိမ်ကို တစ်ပတ်တစ်ခါ ဖုန်းမှန်မှန်ဆက်ပါ သည်။

မိဘ၏မေတ္တာ၊ စေတနာဆိုတာ ရင်ကိုအေးမြစေသည် မဟုတ်ပါလား။

“မေမေ ... မေမေ နေကောင်းရဲ့လား မမရော စက် ချုပ်ရတာ အဆင်ပြေရဲ့လား”

“မေမေ နေကောင်းတယ်သမီး။ မမလည်းအနားမှာရှိ တယ်၊ သမီးရော ... ဘယ်တော့ပြန်လာခွင့်ရမှာလဲ၊ သမီးသွား တာ (၇)လထဲရောက်နေပြီ၊ ခဏလောက်တောင် ပြန်ခွင့်မပေး ကြဘူးလားကွယ်၊ သူဌေးတွေဆိုတော့ မစာနာတတ်ကြဘူးနော်”

“တစ်နှစ်ပြည့်ရင်တော့ ပြန်ခွင့်ပေးမယ်လို့ ပြောပါတယ် မေမေ၊ သမီးကို အောက်မေ့ရင် မေတ္တာသာပို့ပေးပါ မေမေရယ်၊ သမီးလည်း အိမ်ကိုလွမ်းတာပါပဲ၊ မေမေချက်တဲ့ ထမင်းဟင်းကို အရမ်းစားချင်တယ်”

“မေမေလည်း အရမ်းကျွေးချင်တာပေါ့ သမီးရယ်၊ ဒီလို လုပ်ပါလား မေမေ ... သမီးဆီ တစ်ခါလောက်လာခဲ့မယ်လေ၊ အခုဆို နွေရာသီကျောင်းပိတ်ရက်မို့ ကလေးတွေလည်း ကျောင်း ပိတ်နေတယ်၊ သမီးကြီးတို့ သားအမိတွေထားခဲ့ပြီး မေမေ သမီး သယ်လေးဆီ လိုက်လာခဲ့မယ်လေ၊ သမီးပြုစုနေတဲ့သူဌေးမကြီးကို မမပေါ့ ကူပြီးပြုစုပေးမယ်၊ သမီးစားချင်တဲ့ ဟင်းတွေချက်ပေး မယ်လေ”

သူမ ညာထားသည့်အတိုင်း သူဌေးမကြီးကို ပြုစုပေးနေ သည့်ထင်သဖြင့် မေမေ အားတက်သရော ခွင့်တောင်းနေလျှင် အင်ကြင်း ဇောချွေးတွေပြန်ရသည်။

ဒီမှာဖြင့် ဗိုက်က (၇)လထဲ ရောက်ပြီမဟုတ်ပါလား။

“အာ ... လာလို့မရဘူးမေမေ၊ သူဌေးတွေမို့ အရမ်း ကြီးကျယ်တာ မေမေရဲ့၊ လူစိမ်းသူစိမ်း ဝင်တာထွက်တာ မကြိုက် ဘူး၊ သမီး ခနစ်ပြည့်ရင် ပြန်လာခဲ့မှာပါ မေမေရယ်၊ အဲဒီကျမှ

မေမေလက်ရာတွေ အပြတ်တီးတော့မယ်နော် ... နော်၊ မေမေ မမနဲ့စကားပြောဦးမယ်”

မေမေ့ကို သူမ ကိုယ်လွမ်းတာတွေ သိပ်မပြောရဲတော့၊ မိခင်မို့ သူမ တစ်ရာဖိုးလွမ်းလျှင် မေမေက မျက်ရည်စက်လက် နှင့်တစ်ထောင်ဖိုးလွမ်းနေ၊ သနားနေလိမ့်မည်။

အဲဒါထက် ခက်တာက မေမေလိုက်လာမှာဖိုးလိုပင်၊ တော်ကြာအလိမ်တွေပေါ်ကုန်လျှင်မေမေသွေးတိုးပြီးသေလိမ့်မည်။

“ညီမလေး” -

မမအသံလေးကြားရမှ အင်ကြင်း သတိရသွားပြီး မှာစရာ ရှိတာတွေ မှာရသည်။

“မမ ... အဆင်ပြေကြရဲ့လား၊ စားရေးသောက်ရေး ဘယ်နယ်လဲ”

“ပြေတယ် ညီမလေး ... ပြေတယ် ငါတို့အတွက် ဘာမှမပူနဲ့၊ ခုတလော စက်အရမ်းချုပ်ရတယ်၊ ကိုယ်က မိဘ လုပ်ကျွေးနေတာပဲဟယ်၊ ငါ့မှာတစ်ယောက်တည်းမနိုင်လို့ အငှား နှစ်ယောက်တောင် ခေါ်ထားရတယ်၊ စက်လည်းတစ်လုံးထပ်ဝယ် ရတယ်၊ ငါက ညှပ်ပေး၊ သူတို့ကချုပ်ပေါ့၊ ငါတို့စိတ်ပူနေတာ နှင့်ကိုပဲ၊ နင်အဆင်ပြေရဲ့လား၊ သူတို့က သူဌေးတွေဆိုတော့

အဆင့်အတန်းများ ခွဲကြသေးလားဟင်”

“မမတို့အဆင်ပြေတယ်ဆိုလို့ ညီမအရမ်းဝမ်းသာတယ်၊ ညီမလည်း အဆင်ပြေပါတယ်၊ သူဌေးတွေဆိုပေမယ့် ဒီလောက် ကြီးအဆင့်အတန်းမခွဲကြပါဘူး၊ မေမေ့ကို ညီမအတွက် စိတ်မပူ အောင်ပြောပေးနော်၊ မေမေလာလို့တော့မဖြစ်ဘူး၊ သိတယ် မလား၊ သူတို့က အရမ်းချမ်းသာတာလေ”

“အေးပါ ... အေးပါ ... မေမေ့ကို ငါလည်းဖျောင်းဖျ ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သိတယ်မလား၊ မေမေက အိပ်မက်တွေ မက်လိုက်၊ စိတ်မကောင်းလိုက်နဲ့ ... ပါးစပ်ကလည်း တဖျစ် ဖျစ်ပဲ အိပ်ရွေးဖို့ ပိုက်ဆံလိုလို့ ငါ့သမီးလေး အနစ်နာခံရတာ ဆိုပြီး တဖွဖွနဲ့”

“အဲဒါတွေ ထားလိုက်ပါ၊ ညီမက အဲလိုလုပ်ပေးခွင့်ရ တာကိုပဲ ဝမ်းသာလှပါပြီ၊ ဒါပဲနော် ... မေမေ့ကို စိတ်ချမ်းသာ အောင် ပြောပေးပါ၊ အဲ ... သားနဲ့သမီးနဲ့လည်း စကားပြောဦး မယ်”

ကလေးနှစ်ယောက်နှင့်စကားအတန်ကြာပြောပြီးမှ သူမ ဖုန်းပိတ်လိုက်လျှင် တစ်ဖက်မှ ဖုန်းဝင်လာခဲ့သည်။

သူမ နံပါတ်ကြည့်လိုက်တော့ သူဌေးထံမှဖုန်းပါ။ ဩော်

သူဖုန်းမဆက်တာတောင် လချီပြီး ကြာပါရောလား။ ယခု ဘာ ဖြစ်လို့ပါလိမ့်။

ရင်ထဲမှာ ကျင်ခနဲ နာကျင်မှုနှင့်အတူ သူမ နားထောင် လိုက်ရသည်။

“အင်ကြင်း ... ဒေဝီ ခွဲစိတ်ပြီးသွားပြီ၊ အခြေအနေ ကောင်းပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်မ ဝမ်းသာပါတယ်ရှင်”

“အဲဒါ ... သူက အနားယူတဲ့အနေနဲ့ ပြင်ဦးလွင်မှာ တစ်လ၊ နှစ်လလာနေမယ်တဲ့၊ ကိုယ်လည်းပါမှာပေါ့၊ ကိုယ်က တော့ ဝမ်းသာပါတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အင်ကြင်းလည်း ကိုယ်တို့နဲ့အတူနေရတော့ အားရှိမှာပေါ့၊ မီးဖွားတော့လည်း ကိုယ်တို့မျက်စိရှေ့မှာပဲလေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဟာကွာ ... အင်ကြင်း ဝမ်းမသာဘူးလား”

“ကျွန်မက သူဌေးရဲ့ အလုပ်သမားပါ၊ ဝမ်းသာ၊ ဝမ်း နည်းဖို့ဆိုတာ ကျွန်မနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး”

“ဟာကွာ ... ကဲ ... ကဲ ဒါပဲနော် ... အင်ကြင်းအတွက် လက်ဆောင်တွေ ဝယ်လာခဲ့မယ်”

တစ်ဖက်မှ ဖုန်းချသွားခဲ့လျှင် အင်ကြင်းရွှေရည် ကိုယ့် အိပ်ရာပေါ်သို့ ခြေပစ်၊ လက်ပစ် လဲလျောင်းမိသည်။

သူဌေးဇနီးမောင်နှံ လာနေမယ် ... တဲ့။ မပျော်ပါဘူး။ သူဌေးတွေနှင့်အတူနေရလျှင် စိတ်ကျဉ်းကြပ်မည်။ ပြီး ခံဒါကျော့ ဒေဝီဟာ သူမကို ကြည်ဖြူပါ့မလား။ မိန်းမဆိုတာ ကြံဖန်ပြီး သဝန်တိုတတ်တာပဲ။

သက်ပြင်းအထပ်ထပ်ချရင်း လာမည့်ဘေး ပြေးတွေ့ဖို့ သာ အင်ကြင်း အားတင်းရချေတော့သည်။

ညတစ်ရေးနီးလျှင် ... မီးလင်းနေသည့် အိပ်ခန်းထဲ
အင်ကြင်း မှန်ပြတင်းဆီ ကြည့်မိသည်။

“အား ... ”

“လူ ... လူ”

မှန်ပြတင်းမှာ သွားကြီးဖြူပြီး ကြည့်နေသည့် မျက်နှာကြီး
တစ်ခုကြောင့် အင်ကြင်း လန့်အော်မိတာ အသံကိုပြာနေသည်။

“ဘာလဲ ... ဘာလဲ အင်ကြင်း ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

သူမနှင့်အနီးဆုံး အခန်းမှာနေသည့် နှာစိတ်အသံကြောင့်
မှန်ပြတင်းမှ မျက်နှာကြီး ဖျတ်ခနဲ ပျောက်သွားလေသည်။

အင်ကြင်းရွှေရည်မှာ ကြောက်လွန်းလို့ ဆတ်ဆတ်တုန်
လေတော့သည်။

“လူ ... လူတစ်ယောက် ဆရာမ၊ ကျွန်မကို သတ်မလို့
ထင်တယ်၊ အင်ကြင်း ကြောက်တယ်၊ ဆရာမ ... ဒီအခန်းထဲ
မှာပဲ နေပေးပါနော်”

“အေး ... ဖြစ်တယ် ... ဖြစ်တယ်၊ အိပ်ပေးမယ် သမီး
ဘာမှစိတ်မပူနဲ့နော်၊ ဒါထက် ... ဒေါက်တာဟန်ရီ ပြောပါလား။
ဒီရက်ပိုင်းအတွက် သူဌေးနဲ့သူဌေးကတော် ဒီမှာလာပြီး အနား
ယူကြမလို့ဆို”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့၊ အဲဒီကျရင်လည်း ဆရာမနဲ့
အင်ကြင်း အောက်ထပ်မှာဆင်းနေကြမယ်နော်၊ သူတို့နဲ့ဆိုတော့
စိတ်ကျဉ်းကြပ်လို့ပါ”

“အင်းလေ ... သူဌေးက သဘောကောင်းပေမယ့်
သူဌေးကတော်ကတော့ မိန်းမပီပီ နည်းနည်းဂျီကျချင်တာကိုး။
နေပေးမယ်၊ သမီးစိတ်ချမ်းသာသလို ဆရာမ လုပ်ပေးပါ့မယ်
ကွယ်”

သူမ၏အခန်းထဲသို့ ဆရာမလာအိပ်ပေးပြီး သူမကို အား
ပေးနေသဖြင့်သာ အင်ကြင်းအကြောက်ပြေရသည်။

သည်လောက်ကြီးသည့် အိမ်ကြီးထဲမှာ နှစ်ယောက်တည်း
နေရသည်ကိုက ကျောစိမ့်စဖွယ်။

ဘယ်သူတွေကများ အင်ကြင်းကို သတ်ချင်နေကြပါလိမ့်
နော်။

ဆိုင်ကယ်နံပါတ်သိသည်နှင့် ဆိုင်ကယ် ပိုင်ရှင်ကိုရုံးမှာ
သွားပြီး စုံစမ်းကြည့်လိုက်သည်။

စိုင်းထက်ပိုင်နှင့်ရင်းနှီးသည်မို့ အခြေအနေတွေကိုလည်း
ပြောပြလိုက်၏။ သို့သော် ခက်သည်မှာ ပြင်ဦးလွင်နယ်ထဲမှ
ဆိုင်ကယ်မဟုတ်ခြင်းပါပင်။

ဆိုင်ကယ်တွေက အများအပြားမို့ နံပါတ်အတုလည်းဖြစ်
နိုင်သည်။ စိုင်းထက်ပိုင် တဆိတ် လက်လျှော့ရတော့မလို့။

သူ့လှုပ်ရှားနေတာတွေ အိမ်ကမသိပါ။ တော်ကြာ ဗိုက်
ကြီးတကားကားနှင့်တောင် ချမ်းသာမပေးဘူးဆိုပြီး ညီမက ဟား
ဦးမည်။

သူကလည်း အင်ကြင်း၏အဖြစ်ကို သနားပြီး သံယောဇဉ်

တွယ်မိခြင်းပါပေ။

သူမမမျှာ မိခင်ကို၊ မိသားစုကို ကူညီချင်လွန်းလို့ သည် ဘဝရောက်ခဲ့ရတာ မဟုတ်ပါလား။ အိမ်ရွေးပေးရန်အတွက် စွန့်စားလုပ်ကိုင်ခဲ့ရတာ မဟုတ်ပါလား။

သူမဟာ အပျိုလေးမို့ စိတ်ဝင်စားတာကတစ်ဝက်။ ရင် နာရတာက တစ်ဝက်။

တော်တော်မှိုက်သည့်ကောင်မလေးပါပဲ။ သို့သော် သူ ကလေးကို ကူညီဖေးမပေးချင်မိသည့် ကိုယ့်စိတ်ကိုလည်း စိုင်း ထက်ပိုင် အံ့ဩမဆုံးနိုင်။ ငါ ဘာဖြစ်သွားတာပါလိမ့်။

သည်နေ့လည်း ခြံထဲမှအပြန် အိမ်အတွက် သစ်သီးတွေ ခူးလာရင်း အင်ကြင်းအတွက်ပါ သူ ... လိမ္မော်သီးတွေ၊ ပန်း သီးတွေ ပိုခူးလာခဲ့သည်။

ခြင်းတစ်လုံးနှင့် သစ်သီးများကို ထည့်လာရင်း အင်ကြင်း တို့အိမ်ဘက်သို့ စိုင်းထက်ပိုင် ရောက်လာချိန်ဟာ ညနေ ၅နာရီ လောက်ရှိပေပြီ။

သူ့ကို ဦးလေးအိုက်ခမ်းက ခြံတံခါးဖွင့်ပေး၏။ ခြံထဲသို့ ဝင်လျှင်ဝင်ချင်း ခြံထဲမှာ လမ်းလျှောက်နေသည့် အင်ကြင်းကို သူချစ်စဖွယ် မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။

ဆက်ဆွဲ ဗိုက်ပုံးအင်္ကျီအပြာနုရောင်လေးနှင့် လှချင်တိုင်း လှနေသည့် အင်ကြင်းရွှေရည်၏အသွင်က ဘုံကြီးပြတ်တဲ့ နတ် မိမယ်။

သူမဟာ သူတစ်ပါး၏ဇနီးမယားဆိုရင်တော့ သူ ... အင်ကြင်းကို စိတ်နှင့်ပင် ပစ်မှားမည်မဟုတ်။ ယခုကျ သူတစ် ပါး၏အငှားကိုယ်ဝန်ကို မိသားစုအတွက် ငွေကြေးယူကာ လွယ် ထားရရှာသည့် အပျိုလေးမို့ သူ သနားကြင်နာမိရသည်။

“အင်ကြင်း ... သစ်သီးတွေ လာဖို့တာပါ”

“ဝတ်ရည်ရော ... လိုက်မလာဘူးလား”

“မေမေ နေမကောင်းလို့ သူ မီးဖိုချောင်ဝင်နေရတယ် လေ၊ မလိုက်ရတော့ဘူးပေါ့”

“အန်တီ ... တော်တော်နေမကောင်းဖြစ်နေသလား။ မနက်ကျမှ အင်ကြင်း သတင်းလာမေးမယ်နော်၊ သစ်သီးတွေ အများကြီးပဲ၊ ရောင်းစားပါ အစ်ကိုရယ် ... အင်ကြင်းကို အလကားပေးတော့ ပိုက်ဆံမရတော့ဘူးပေါ့”

အားနာပြီးလေးနှင့် အင်ကြင်းစကားဆိုရာ စိုင်းထက်ပိုင် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။ သူမဟာ ငွေမက်သလား၊ ငွေစကား ဘယ်ပြောတာပဲ။

“စေတနာနဲ့ပေးတာပဲ ငွေစကား၊ ကြေးစကားပြောရ သလား၊ အင်ကြင်းရယ်”

“ဪ ... မဟုတ်ပါဘူး အစ်ကိုရယ်၊ အစ်ကိုဖေဖေက အရမ်းစစ်စိတယ်ဆိုလို့ပါ”

“ဒီလောက်ကြီးလည်းမဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ အစ်ကိုလည်း အလုပ်တွေလုပ်နေရတာပဲ၊ ဒီလောက်တော့ ကိုယ်ခင်မင်တဲ့သူ ကိုပေးခွင့်ရှိပါတယ်၊ အင်ကြင်းစားစေချင်လို့ ယူလာတာပါ”

“ဟုတ်ပါပြီ ... အင်ကြင်း ဘာမှမပြောတော့ဘူးနော်၊ ကျေးဇူးအရမ်းတင်တယ် အစ်ကို၊ လာ ... အိမ်ထဲဝင်ပါဦး ဒီမှာ ညစာ စားသွားပါလားအစ်ကို”

“ညစာတော့ မစားတော့ဘူး၊ မေမေက သူ့လက်ရာကို မိသားစု စုံစုံစားမှကြိုက်တယ်၊ အိမ်ထဲဝင်မနေပါနဲ့တော့ကွာ၊ လမ်းထွက်လျှောက်ရအောင် ... ”

“အင်ကြင်း အပြင်ထွက်ရမှာကြောက်နေတယ်အစ်ကို၊ ညကလည်း အင်ကြင်းအခန်းကို လူကပ်သေးတယ်”

“ဟင် _ ရဲဩာနကို မတိုင်ဘူးလား အင်ကြင်း၊ ဒီလောက် အတင့်ရဲနေတာ အစ်ကိုစိတ်မချတော့ဘူး၊ ဒီလိုလုပ်ပါလား၊ အင်ကြင်းရယ် _ အစ်ကိုတို့အိမ်မှာ လာနေပါလား၊ နှစ်ပါပေါ့”

“မဖြစ်ပါဘူး အစ်ကိုရယ် ... အားနာစရာကြီး၊ ပြီး သူဌေးက သူ့အလုပ်သမားတွေကို သူ့အိမ်မှာပဲ ရှိစေချင်မှာပေါ့၊ နောက်ပြီး ... ဒီရက်ပိုင်းမှာပဲ သူဌေးဇနီးမောင်နှံ ပြင်ဦးလွင်ကို ရောက်လာ အနားယူမယ်တဲ့အစ်ကို ... ”

“ဟင် ... ”

သူဌေးကို သူမြင်ဖူးသည်မို့ စိုင်းထက်ပိုင် ရင်ထဲထင်သွား မိတာ ဘာကြောင့်မသိ၊ သူဌေးဟာ လူချောတစ်ယောက်မို့လား။

သူဌေးကတော်ကရော သဘောကောင်းပုံမပေါ်။ မာနကြီး မည့်ပုံ။ နောက်ပြီး ... အင်ကြင်းက ပိုပြီးငယ်နုချောမောသဖြင့် သဝန်တွေ၊ ဘာတွေတိုကာ အင်ကြင်းအနေရကြပ်၊ စိတ်ဆင်းရဲ ရမည်ထင်သည်။

အင်ကြင်းအတွက် သူ့စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်မို့ စိုင်း ထက်ပိုင် မျက်နှာမကောင်းဖြစ်သွားရ၏။ အင်ကြင်းကတော့ ကောင်းတွေ ဆက်ပြောနေလေသည်။

“အင်ကြင်း ... စိတ်ကျဉ်းကြပ်သွားတာပဲ အစ်ကိုရယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အခုကနေရတာ ဘယ်သူ့မျက်နှာမှ ကြည့်မနေရ ဘူးလေ၊ သူတို့ရောက်လာရင်တော့ သူတို့မျက်နှာကြည့်ပြီး အင် ကြင်းအနေကျ၊ရပြီ”

“လူများလာတာတော့ ကောင်းပါတယ် အင်ကြင်းရယ်၊ စိတ်ထဲ တအားကြီး တင်းမထားနဲ့၊ ကိုယ်က သူတို့အလုပ်ကိုလုပ် ပေးနေပေမယ့် သူတို့အခိုင်းအစေ၊ သူတို့ကျွန်မှ မဟုတ်ဘဲ၊ နေသာအောင်နေရမှာပေါ့။ အင်ကြင်းဖြစ်ချင်တာရှိရင် အစ်ကို ကိုပြော၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အစ်ကိုကိုတိုင်ပင်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ... အင်ကြင်းမှာ အစ်ကိုတို့မောင်နှမပဲ အားကိုးရှိတာပါ”

နှစ်ယောက်အတူ ဧည့်ခန်းထဲသို့ဝင်ပြီး ထိုင်ကြရင်း စကား တွေ သက်သောင့်သက်သာပြောဖြစ်ကြသည်။ သူ့အကြောင်း၊ ကိုယ့်အကြောင်း။

စိုင်းထက်ပိုင် ... ထိုင်နေရင်းမှပင် ပန်းသီးလတ်လတ် ဆတ်ဆတ်လေးများကို အခွံနွာနေ၏။ သူ့အိမ်မှ ဓားပါယူဆောင် လာခဲ့သည်မို့ အားလုံးအဆင်သင့်။

“ကိုယ်ဝန်ဆောင်သည်ဟာ ... အရည်ရွှမ်းတဲ့သစ်သီး တွေ စားပေးရတယ်၊ လိမ္မော်သီး၊ ပန်းသီး၊ သစ်တော်သီး၊ အသီးမှန်သမျှ အကုန်စားရတယ်၊ ဒါထက် ... အင်ကြင်း အာ ထရာဆောင်းရိုက်တာ အဖြေသိရပြီလား”

“ကလေးက အနေအထားတစ်မျိုးမို့ ယောက်ျားလေး

မိန်းကလေးမကွဲဘူး အစ်ကို”

“ဟင် ... အနေအထားမမှန်ဘူး ဟုတ်လား”

သူ့စိုးရိမ်တကြီးဖြစ်နေပုံမှာ သူနှင့်သက်ဆိုင်သည့် ကိုယ်ဝန် နှယ်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး အစ်ကိုရဲ့၊ ရိုးရိုးမွေးလို့မရရင် ခွဲမွေးလည်း ရတာပဲ၊ အိုဂျီကိုယ်တိုင် အပတ်တိုင်းလာစစ်ပေးနေတာပဲလေ”

“ဟင် ... ”

စိုင်းထက်ပိုင် သက်ပြင်းချလိုက်ပုံကြီးက မသက်မသာ။

“ဗိုက်မှာ ဓားရာကြီးနဲ့ဆိုတော့ ဗိုက်ဘယ်လှတော့မလဲ အင်ကြင်းရယ်”

“ဗိုက်ပဲ ... အထဲနေတာပဲ အစ်ကိုရဲ့၊ ဘယ်သူမြင်တာ မှတ်လို့”

ချစ်စဖွယ် ... နှုတ်ခမ်းလေးစုပြီး အင်ကြင်းဖြေလျှင် စိုင်းထက်ပိုင် အသည်းယားမိသည်။ ဗိုက်ကြီးနဲ့တောင် တော် တော်လှသည့်ကောင်မလေး။ ဗိုက်ဖြုတ်ပြီး သူ့စိတ်ကူးကြည့်မိ သည်။

“မြင်တာပါ ... အင်ကြင်းယောက်ျားယူတော့ ယောက်ျား ကမြင်မှာပေါ့၊ အပျိုဆိုပြီးဗိုက်မှာဓားဒဏ်ရာကြီးနဲ့ကောင်းမလား”

ကလေးဆိုးကြီးလို သူ ခပ်ဆတ်ဆတ်ပြောနေလျှင် အင်ကြင်း အံ့အားသင့်ရသည်။ အစ်ကို ... ဘာဖြစ်နေတာလဲ။

“အင်ကြင်း ယောက်ျားမယူတော့ပါဘူး အစ်ကိုရယ်၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ အပျိုဆိုပြီးလည်း ညာမယူပါဘူး။ အင်ကြင်း ကိုယ့်ဘဝကိုမိသားစုအတွက် ပေးဆပ်ခဲ့ပြီမို့ ဘယ်သူ့ကိုမှ မယူဖို့ဆုံးဖြတ်ပြီးပါပြီ”

သည်လို မျက်နှာငေးငေးလေးနှင့် ခပ်ဆွေးဆွေးပြောတော့ စိုင်းထက်ပိုင်ရင်ထဲ စူးခနဲ နင့်ရသည်။

“ဒီလိုလည်း ဘယ်ဟုတ်မလဲ အင်ကြင်းရယ်၊ တစ်ခုလပ်တွေ မုဆိုးမတွေတောင် နောက်ထပ်အိမ်ထောင်ပြုကြသေးတာပဲ၊ ကိုယ့်အချင်းချင်း နားလည်မှုရှိရင် ပြီးတာပဲလေ”

“ဟင့်အင်း အစ်ကို၊ အင်ကြင်း အိမ်ထောင်မပြုတော့ဘူး တော်ပါပြီ၊ ကိုယ့်ဘဝကိုယ်နာကြည်းလှပါပြီ ... ဒီကလေးလေးမွေးပေးပြီးရင် ... အင်ကြင်း မိသားစုဆီပြန်မယ်၊ မိသားစုနဲ့ပဲ လက်ရေတပြင်စီး လုပ်ကိုင်စားသောက်တော့မယ်၊ ကဲ ... မိုးချုပ်လာပြီ၊ အစ်ကို ပြန်တော့နော် ... သစ်သီးတွေပေးတာ အများကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်စရာမလိုပါဘူး အင်ကြင်းရယ် - အစ်ကိုက

စေတနာသန့်သန့်နဲ့ပေးတာပါ”

“ဟုတ်ပါပြီတဲ့ရှင် ... ကဲ ... အင်ကြင်း ခြံပေါက်ဝထိ လိုက်ပို့ပေးမယ်နော်”

နာရီဒေါ်ကျင်ကျင်ရီ ရေချိုးပြီး ငည့်ခန်းထဲသို့ဝင်လာ သဖြင့် စိုင်းထက်ပိုင် နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ အရိုးနန်းကတော့ ညစာပြင်နေ၏။

“ဆရာမ ပြန်ပါဦးမယ်ခင်ဗျ”

“ဟာ ... သစ်သီးတွေ ကောင်းလှချည်လား၊ တို့တော့ ဆင်ဖြူတော်မှီပြီး ကြံစုတ်ရမယ်ဟေ့ ... ကိုစိုင်းထက်ပိုင်လေး ကျန်းမာချမ်းသာပါစေ၊ မိန်းမချောချောလေးရပါစေ”

“ပေးတဲ့ဆုနဲ့ ပြည့်ပါစေဗျာ”

ရယ်ရယ်မောမောနှင့်ပင် သူပြန်သွားခဲ့လျှင် နာရီက အင်ကြင်းကို ထမင်းစားဖို့ ထမင်းစားခန်းသို့ ခေါ်ခဲ့သည်။

ထမင်းစားခန်းမှာ ထမင်းများ ဟင်းများက ပူပူနွေးနွေး နှင့်မွှေးမွှေးပျံ့ပျံ့ အရိုးနန်း၏ လက်ရာများပါပင်။

“အရိုးနန်းရေ ... ဦးလေးကိုလည်းခေါ်ပါ၊ ဒီလို စုစည်းစည်းစားရဖို့က တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်ပဲရှိတော့တာနော်၊ သူဌေးဘို့ရောက်လာရင် ဘယ်ဒီလိုနေရတော့မလဲ”

“ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ် ... ငါသွားခေါ်လိုက်ဦးမယ်”

အရိုးနန်း ခြံထဲသို့ဆင်းသွားစဉ် နှာစံက အင်ကြင်းတို့ တွေးတွေးဆဆနှင့် ပြောလိုက်သည်။

“စိုင်းထက်ပိုင် ကြည့်ရတာ အင်ကြင်းအပေါ် တော်တော် သံယောဇဉ်ကြီးတယ်နော်၊ ဩော် ... မိန်းမချောလေးတွေများ ကိုယ်ဝန်ကြီးနဲ့တောင် ပိုးမယ့်သူရှိတုန်း”

“ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး ဆရာမရယ် ... အစ်ကိုက အင်ကြင်းကို ရိုးရိုးသားသား ခင်တာပါ။ ဆုဝတ်ရည်လည်း ခင်တာပဲလေ”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ဆရာမကလည်း အကောင်းမြင်ပြီး ပြောတာပါ။ အင်ကြင်းက ကိုယ်ဝန်နဲ့ဆိုပေမယ့် အပျိုမဟုတ်လား။ ပိုင်ရှင်မရှိဘူးလေ၊ သူများကိုယ်ဝန်ကို ဆောင်ရတာဆိုတော့ စိုင်းထက်ပိုင် ... စိတ်ကူးမှာပေါ့။ ဒီကလေးမွေးပေးပြီးရင် အင်ကြင်းဘဝလွတ်လပ်သွားပြီ မဟုတ်လား”

“အင်ကြင်း ... ယောက်ျားတွေကို မစဉ်းစားတော့ပါဘူး ဆရာမရယ် ... ကိုယ့်ဘဝကို မေမေ့အတွက် ပေးခဲ့ပြီးပြီနဲ့ ဘာပြဿနာမှလည်း မတက်ချင်တော့ဘူး။ ကလေးမွေးပေးပြီးရင် မေမေ့ဆီပဲပြန်တော့မယ်”

“စိုင်းထက်ပိုင်က ပြန်မလွှတ်ရင်ရော ... ”

“လွှတ်ပါတယ် သူနဲ့အင်ကြင်း ဘာမှမဆိုင်ပါဘူးရှင်”
သည်စဉ် ဦးအိုက်ခမ်းနှင့်အရိုးနန်းတို့ ဝင်လာကြသဖြင့် သူမတို့ ၄ ဦးသား ... ထမင်းစတင်စားသောက်ကြသည်။

ဦးအိုက်ခမ်းနှင့်အရိုးနန်းက မြို့ခံမို့ ဒေါ်ကျင်ကျင်ရီ စိုင်းထက်ပိုင်တို့အကြောင်းကို စပ်စုလိုက်သည်။

“အရိုးနန်း ... စိုင်းထက်ပိုင်က ဘွဲ့ရလား။ ဘာတွေ သုပ်သလဲ၊ မိဘကတော့ အခြေအနေကောင်းတယ်နော်၊ တိုက်နဲ့ကားနဲ့၊ သစ်သီးခြံတွေနဲ့”

“စိုင်းထက်ပိုင်လည်း ဘွဲ့ရပြီးသားပါ။ အခုလောလော ဆယ်တော့ မိဘတွေရဲ့ ခြံကိုဦးစီးနေပြီး ... သူများခြံတွေက သစ်သီးတွေကိုလည်း ဝယ်ရောင်းလုပ်တယ်၊ သူပိုင်ခြံတွေ၊ ဘာတွေတောင်ဝယ်ထားနိုင်ပြီ၊ တော်ရှာပါတယ်ကွယ်၊ လူငယ်လူကောင်းလေးပါပဲ”

“အရိုးနန်းကလည်း ကိုယ့်ငါးချဉ်ကိုယ်ချဉ်နေပြန်ပါပြီ”

“ဟုတ်တယ် ... ဆရာမရဲ့၊ ငါတို့က အပိုစကားတွေ မပြောတတ်ပါဘူး”

“ကဲ ... စားကြ၊ စားကြ၊ တော်ကြာ သူဌေးတို့ရောက်

လာရင် ခုလိုအေးအေးဆေးဆေး နွေးနွေးထွေးထွေးနေရ စားရ တော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

ဦးလေး အိုက်ခမ်းနှိုးဆော်လိုက်မှ သူတို့အားလုံး လက်ရေ တစ်ပြင်စီး တက်ညီလက်ညီ စားသောက်လိုက်ကြသည်။

အိမ်မှာအားကိုးရသည့်အပြင် ... လိမ္မာသည့်သားပေမို့
ဒေါ်သင်းဝတ်ရည် သားကိုအလိုလိုက်စမြဲ။

အင်ကြင်းရွှေရည်ကို သူမလည်း ခင်ပါသည်။ အင်ကြင်း၏
ဇာတ်လမ်းက အထူးအဆန်း မဟုတ်ပါလား။

ရပ်ဝေးမြေခြားမှာ တစ်ယောက်တည်းလာနေရရှာသူ
လေး။ ကိုယ်ဝန်ကလည်း ရင့်လာပြီမို့ စေတနာသန့်သန့်နှင့်သူမတို့
သားစု ... ကူညီဖေးမဖြစ်ကြသည်။

သည်နေ့လည်း အိမ်မှာရှမ်းထမင်းချဉ်သုပ်စားသဖြင့် သား
နှင့်သမီး ... အင်ကြင်းကို သွားခေါ်ကြသည်။

ဒေါ်သင်းဝတ်ရည်အိမ်မှာ အဆင်သင့်ပြင်ထားပြီးစောင့်
နေရင်း သားတော်မောင်၏ ထူးခြားချက်တွေကို စဉ်းစားနေမိ
သည်။

ဘုရားရေ ... ငါ့သားဟာ ဒီကောင်မလေးကိုများ
စွဲလမ်းမြတ်နိုးနေလေသလား။

သည်လိုတော့လည်း မဟုတ်တန်ရာ။ သားနှင့်သမီးဟာ
အင်မတန် စိတ်ကောင်းရှိပြီး လူတစ်ဖက်သားကို ကူညီပေး
တတ်သည်မဟုတ်ပါလား။

အိမ်ထဲမှ လှမ်းမျှော်ကြည့်နေမိစဉ် သားနှင့်အင်ကြင်းရွှေ
ရည်ကို ဒေါ်သင်းဝတ်ရည် လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။ သမီးဘယ်
ဝင်ကျန်ခဲ့ပါလိမ့်။

ဖက်ဖူးရောင် ဗိုက်ဖုံးအင်္ကျီအရှည်ကြီးနှင့် အင်ကြင်းအသွင်
ကလည်း နုဖတ် လှပနေလိုက်တာ။ တော်တော်လှတဲ့ကောင်မ
လေးပါပဲ။

စိုင်းထက်ပိုင်နှင့်အင်ကြင်းတို့မှာလည်း အိမ်ထဲသို့ ဖြည်း
ညည်းစွာဝင်လာကြရင်း အင်ကြင်း ခေါင်းထဲ ဗိုက်ခနဲဖြစ်သွား
သည်။

“အို ... အို ... ”

“အင်ကြင်း ... ”

စိုးရိမ်တကြီးနှင့် စိုင်းထက်ပိုင် အင်ကြင်းကို ဖေးမထား
သည်။

“အား ... မူးလိုက်တာ အစ်ကိုရယ် ... ခဏနော်”

ညှော်ခန်းကြမ်းပြင်ပေါ်မှာပင် အပုံလိုက်ကလေး ထိုင်ချ
လိုက်ရင်း သူမ ချွေးတွေထွက်၊ နှုတ်ခမ်းဖြူဖျော့နေလျှင် စိုင်း
ထက်ပိုင် ခြေမကိုင်မိ၊ လက်မကိုင်မိ။

“မေမေ ... မေမေ လာပါဦး ... ဒီမှာ အင်ကြင်းမူးနေ
လို့”

ဒေါ်သက်ဝတ်ရည် မီးဖိုထဲမှ အပြေးထွက်လာပြီး အင်
ကြင်းကို ညှော်ခန်းထဲရှိ ဆိုဖာရှည်ပေါ်မှာ လဲလျောင်းစေသည်။

“ကိုယ်ဝန်လရင့်လာလို့ ထင်တယ်၊ ရ-လပြည့်ပြီလား
သမီး”

“ပြည့်ပြီ ... အန်တီ၊ ရ-လထဲ ဝင်ပြီ”

“အန်တီတုန်းကလည်း လရင့်လာတော့ နည်းနည်းခြေ၊
လက်တွေအနားလာတယ်၊ သမီးမှာ ပင်တိုင်ဆရာဝန်ရှိတယ်
မဟုတ်လား”

အင်ကြင်းရွှေရည် ခေါင်းပဲညိတ်ပြနိုင်တော့သည်။

“သူမုေးနေတာ မေမေရဲ့၊ နားပါစေဦး၊ အင်ကြင်းရဲ့နာစ်
ဘုံလှမ်းဖုန်းဆက်လိုက်မယ်နော် ... ညီမလေးပါ ပြန်လိုက်လာ
ဒို့ပြောလိုက်မယ်”

ဟိုဘက်အိမ်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် ဆုဝတ်ရည်နှင့်နာ့စ်ထံ
စိုင်းထက်ပိုင် ဖုန်းဆက်လိုက်၏။

နှစ်ယောက်သား အမြန်ရောက်ချလာပြီး လောလောဆည်
အောက်ထပ်မှာ အဆင်သင့်ရှိသည့် စိုင်းထက်ပိုင်၏အခန်းမှာ
သက်သောင့်သက်သာရှိအောင် ရွှေ့ထားလိုက်ရသည်။

“မမတော့ ရှမ်းထမင်းချဉ်နဲ့ဝေးပြီ၊ မူးနေတာ ဘယ်တည့်
မလဲနော်”

ဆုဝတ်ရည်က နည်းနည်းသက်သာလာသည့် အင်ကြင်း
ကိုစလျှင် သူမမှာ အပြုံးနှမ်းလေးနှင့်။

နာ့စ်ကတော့ ရယ်ရယ်မောမော။

“အင်ကြင်းအစား ကိုယ်စားမယ်လေ၊ သူသက်သောင့်
သက်သာနဲ့ အမူးပြေတဲ့အထိ ကိုယ်စောင့်ပေးနေဦးမှာမဟုတ်
လား၊ စားရက်ကြိုတော့ မုတ်ဆိတ်ပျားစွဲတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ် အင်ကြင်းအစား ဆရာမ
စားရတာပေါ့၊ အင်ကြင်းလေး ... စိတ်မကောင်းမဖြစ်နဲ့နော်၊
နေကောင်းမှ ထပ်လုပ်ကျွေးမယ်”

ဒေါ်သက်ဝတ်ရည်က အင်ကြင်းအား နှစ်သိမ့်ရင်း လူနာ
ရှင်သဖွယ် ပျာယာခပ် သည်းသည်းလှုပ်အောင် စိုးရိမ်နေသည့်

သားတော်မောင် လူပျိုသိုးအား မသိမသာ အကဲခတ်၊ သက်ပြင်း
ချနေရလေသည်။

“လာပြီ ... လာကုန်ကြပြီ”

သူဌေးနှင့်သူဌေးကတော်တို့ ကားနှစ်စီးနှင့် အခြွေအရံများ နှင့်ဝင်လာကြလျှင် အိမ်ထဲမှ နှာစ်နှင့်အင်ကြင်းရွှေရည်တို့ သွေး လန့်စွာ ချောင်းကြည့်နေမိကြသည်။

ဦးအိုက်ခမ်းနှင့်ဒေါ်နန်းအဲတို့နှစ်ယောက်မှာ ပျာနေအောင် ဆီးကြိုနေကြသဖြင့် နှာစ်နှင့်အင်ကြင်းမှာလည်း ဆီးပဲကြိုရတော့ မလို၊ ပုန်းပဲနေရတော့မလို။

ကိုယ်တွေက အလုပ်သမားဆိုပေမယ့် ဦးအိုက်ခမ်းတို့ လောက်တော့မဟုတ်ပေ။

“သွားကြိုရအောင် ဆရာမ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အင်ကြင်းတို့က အရင်ရောက်နှင့်နေတဲ့လူတွေ မဟုတ်လား”

“အင်း ... တော်ကြာ မျက်နှာမရ၊ ခြေထောက်ရ တို့ထိ

ကျွန်စာရင်း အသွင်းခံနေရဦးမယ်”

နှစ်ယောက်သား အိမ်ထဲသို့ဝင်လာနေပြီဖြစ်သည့် သူဌေး တို့အုပ်စုကို ညှော်ခန်းထဲမှ ဆီးကြိုမိကြသည်။

အင်ကြင်းက ၇-လကျော် ၈-လ ဖိုက်ကြီးနှင့်ပေမယ့် ကြည့်ရတာ အဆင်ပြေပြေ။

မျက်နှာလေးက ကိုယ်ဝန်ဆောင်သည်မို့ အစွမ်းကုန်နုဖတ် ဝင်းပနေသလို အသားအရည်ကလည်း ရွှေရည်ရွှေသွေးနှင့်။

သူမဝတ်ထားမိတာ ... ကိုယ်ဝန်ဆောင်အင်္ကျီ အဝါနု ရောင်အိအိလေး တစ်ဆက်တည်း ဂါဝန်ပုံစံမို့ သူမအသွင်က ဘိုသီဗတ်သီမနေ။

ညီမာန်၏မျက်ဝန်းတွေက အင်ကြင်းကိုမြင်လိုက်ရလျှင် သနားကရုဏာတွေ ရောင်စဉ်ဖြာသွားခဲ့သည်။

မိန်းမသားဘဝမှာ ကိုယ်ဝန်ဆောင်ရတာ မလွယ်ပါလား။ ပြီး ... ခမျာ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်မဟုတ်သည်မို့ အနီးမှာ ခင်ပွန်းသည် အားကိုးအားထား မရှိရှာ။

ဒေါ်ကျော့ဒေဝီကတော့ အင်ကြင်းကို မြင်လိုက်ရလျှင် မျက်စိမျက်နှာတွေ ပျက်ကျသွားပြီး ... ရင်ထဲမှာ မောကြပ်လာ ခဲ့သည်။

ကြည့်စမ်း ... ကိုယ်ဝန်ကြီးတကားကားနဲ့တောင် စိုပြည် လှပနေလိုက်တာ။

မောင့်မျက်လုံးတွေကလည်း သူ့ကိုသနားကြင်နာနေတယ်။ ဒီပြဿနာကို ဘယ်လိုဆက်ရှင်းရမလဲ။ ဒီကလေးမွေးလာ လို့ကိုမဖြစ်ဘူး။ ဒါ ... ငါ့မျိုးဆက်၊ ငါ့သွေးမဟုတ်ဘူး။

မောင် ... လူလည်ကျပြီး လုပ်ကြံရယူထားတဲ့ကလေး ငါနဲ့ဘာမှမဆိုင်ဘူး။

ငါလှမ်းညွှန်ကြားထားတဲ့ စိုင်းမောက်တို့အဖွဲ့ကလည်း အလကားပဲ။ အဖြစ်မရှိဘူး။

အို ... ဒီကလေးကို ငါလုံးဝ မလိုချင်ဘူး။ ဒီကလေး လုံးဝ လူ့ပြည်ကိုရောက်မလာစေရဘူး။

ငါအနီးကပ် လှုပ်ရှားရမယ်။ ဒီအကြံအစည်အတွက်ပဲ ငါရောက်လာရတာ မဟုတ်လား။

အင်ကြင်းရွှေရည်ကိုကြည့်ပြီး ဒေါ်ကျောဒေဝီ အတွေးတွေ များနေစဉ် ဦးညီရဲမာန်ကတော့ အင်ကြင်းရွှေရည်ကို နှုတ်ဆက် စကားတွေ ဆိုနေလေ၏။

အားလုံးလည်း ညေခန်းထဲမှာ ထိုင်ဖြစ်ကြပေပြီ။ သူတို့ နှင့်ပါလာသည့်အလုပ်သမားနှစ်ယောက်ကတော့ ဝန်စည်စလည်

များကို ဒေါ်နန်းအဲနှင့်အတူသယ်ကာ အပေါ်ထပ် သူ့ဌေးထို့နေ နေကျ အခန်းသို့ စာက်သွားကြသည်။

“အင်ကြင်း နေကောင်းရဲ့လား၊ မီးဖွားဖို့နီးပြီနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ”

“ဒီလိုအချိန်မှာ လူများလာတာ ကောင်းတယ်၊ အင်ကြင်း အားရှိတာပေါ့ ... ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ သူဌေး”

“ကဲ ... ကဲ သက်သောင့်သက်သာ နားနေပါ။ လမ်း တွေဘာတွေရော တစ်နေ့တစ်ခါ လျှောက်ခြစ်ရဲ့လား၊ ကိုယ်တို့ မျိုးဆက်မို့ ကျန်းကျန်းမာမာလေး မွေးဖွားလာစေချင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်မ ... ကျန်းမာပါတယ်”

ညီရဲမာန် ခွင့်ပြုလိုက်သဖြင့် အင်ကြင်းနှင့်ဆရာမတို့ ခြံ ထဲသို့ ဆင်းလာခဲ့ကြသည်။

ခြံနောက်ဘက် ရေကူးကန်ဘက်သို့ လမ်းလျှောက်လာကြ ရင်း လေကောင်းလေသန့် ရှူကြသည်။

“ခြံပြင်ထွက် လမ်းလျှောက်ရအောင် အင်ကြင်း၊ ဆရာမ ဝါတာပဲ”

“အင်ကြင်းတော့ ခြံထဲမှာပဲ လျှောက်ချင်တယ်”

“အပြင်ဘက်က ပိုပြီးလေကောင်းလေသန့်ရတာပေါ့”
လမ်းကျယ်ကျယ်တွေနှင့် စိမ်းစိုသည့်မြင်ကွင်းတွေက စိတ်
ကိုကြည်လင်စေတာမှန်သော်လည်းကိုယ့်ကိုလုပ်ကြံနေကြသလား
လို့ အင်ကြင်း စိုးရိမ်နေမိသည်။

“နေပါစေ ဆရာမရယ် ... ခြံထဲမှာလည်း ကျယ်သားထဲ
လေကောင်းလေသန့်လည်း ရပါတယ်”

“ပြီးရောလေ ... ဒါဆို ဆရာမ ထိုင်ကြည့်နေမယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အင်ကြင်း လျှောက်လိုက်ဦးမယ်”

ခြံထဲမှာလည်း လမ်းလျှောက်လို့ရပါသည်။ ဥကေလောက်
ကျယ်မည့်ခြံထဲမှာ သစ်သီးပင်၊ ပန်းအလှပင်လေးများနှင့်
အကွက်ကျလျှက် လှပကျယ်ဝန်းနေသည်။

ခြံနောက်ဘက်မှာတော့ ရေကူးကန်။ အင်ကြင်း ...
တိုက်ကိုပတ်ကာ လမ်းလျှောက်နေမိသည်။ မေလရောက်ပြီမို့
ပြည်မမှာ ပူပြင်းနေပေမယ့် ဒီမှာတော့ နေလို့ကောင်းပေသည်။

အင်ကြင်း နှုတ်မှ ... မေတ္တာသုတ်နှင့် အင်္ဂုလိမာလသုတ်
ကို ခပ်တိုးတိုးရွတ်ဆိုရင်း ဗိုက်ကလေးမကာ လိပ်ကလေးတစ်
ကောင်လို လမ်းလျှောက်နေရသည်။

ကိုယ်ဝန်လွယ်ရတာ မသက်သာပါလား။ မိဘကျေးဇူး

ဒါကြောင့်ကြီးတာပေါ့။

အား ... ငါ့ဘဝကြီးကတော့ တစ်မျိုးပါ။ ကျီးမဟုတ်၊
ကြက်မဟုတ်။ မွေးလာမယ့်ကလေးဟာ ငါ့သွေးပါပေမယ့် ငါ
ကလေးမဟုတ်ရတော့ဘူး။ မွေးပြီးတာနဲ့ ငါတို့အပြီးခွဲရမှာပဲ။

ရင်ထဲမှာနာကျင်လာသဖြင့် ထိုအတွေးကို အင်ကြင်း
မောင်းထုတ်လိုက်ရသည်။

ဒါတွေ နောက်မှ တွေးမယ်။ လောလောဆယ် ငါကျန်းမာ
အောင်နေမှဖြစ်မယ်။

အိမ်အပေါ်ထပ်တွင်လည်း ညီရဲမာန်နှင့် ကျောဒေဝီတို့
ကေားများနေကြသည်။ ကျောဒေဝီက နှစ်ယောက်အတူနေနေကျ
အခန်းကျယ်ကြီးထဲမှာ အတူနေလိုပြီး ညီရဲမာန်က အခန်းခွဲ
နေချင်လို့ပါပင်။

“မောင်က ဘာအချိုးချိုးတာလဲ၊ ဒေဝီကို လုံးဝမချစ်
တော့တဲ့သဘောလား ... ”

“ဒေဝီ ... မောင့်ကိုအထင်လွဲနေပြီ၊ ဒေဝီကျန်းမာရေး
ကိုက အနားများများယူရမယ်၊ ယောက်ျားနဲ့အတူမနေရဘူးလို့
ဒေဝီဆရာဝန် ဒေါ်သိမ့်သိမ့်စံပြောထားတယ် မဟုတ်လား။ မောင်
အသက်လောက်ချစ်လို့ ယူထားတဲ့မိန်းမပဲကွာ၊ မောင်အတူတူ

နေချင်တာပေါ့ ... ဒေဝီကျန်းမာရေးကြောင့် မောင်ခွဲနေပေးတာပါ။”

“မသိဘူး ... ဒေဝီသိတာ ဒေဝီမောင့်ရင်ခွင်ထဲမှာ နေချင်တယ်။ သေရင်လည်း မောင့်ရင်ခွင်ထဲမှာပဲ သေမယ်။”

“ဟာကွာ ... သေစကားတွေမပြောပါနဲ့။ အခုလည်း အခန်းခွဲနေပေမယ့် ဒေဝီအနားမှာ မောင်အချိန်ပြည့်ရှိနေမှာပါ။ အိပ်ချိန်ကျမှ မောင် ကိုယ့်အခန်းကိုယ်သွားသိပ်မှာပါ။”

“မသိဘူးမောင် ... ဒေဝီကို ဆင်ခြေတွေလာပေးမနေနဲ့။ မောင် ဒေဝီကိုမချစ်တော့ပါဘူး ... မောင် ဟိုကောင်မလေးကို ချစ်နေပြီ မဟုတ်လား။”

ခုတင်ပေါ်မှာ လှဲနေသည့်ဒေဝီက ပြတင်းပေါက်မှာရပ်နေသည့်သူ့ကို ငိုယိုစွပ်စွဲလာလျှင် ညီရဲမာန် အံ့ဩထိတ်လန့်သွားရသည်။

“ဒေဝီ ... ဒေဝီ ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ။ ဒီကောင်မလေးဟာ ဒေဝီမထမ်းဆောင်နိုင်တဲ့ တာဝန်ကိုထမ်းဆောင်နေတာပါ။ မောင် ... ကလေးကိုပဲ စိတ်ဝင်စားတယ်။ ကိုယ့်မျိုးဆက်ကိုပဲ စိတ်ဝင်စားတာပါ။”

“သိနိုင်ဘူးလေ ... လူကြီးကလည်း ကိုယ်ဝန်ကြီးနဲ့

ဘောင် ချောလွန်း၊ လှလွန်းတော့ မောင်များ ဒေဝီကို စိတ်ကုန်နေပြီလားလို့”

“တော်ပါတော့ အချစ်ရယ် ... မောင့်ကို စိတ်ဆင်းရဲဘောင် မပြောပါနဲ့တော့။ ဒေဝီ အဲဒီလောက်သဝန်တိုတတ်နေရင် ဘိုကောင်မလေးနဲ့ အတူနေလို့မဖြစ်ဘူး။ တော်ကြာ ... ဒေဝီကျန်းမာရေး ပိုကောင်းမလာဘဲနေလိမ့်မယ်။ အဲဒီကောင်မလေးဘို ဒေါက်တာဟန်ရဲ့အိမ်မှာဖြစ်ဖြစ် နေခိုင်းလိုက်မယ်။”

ညီရဲမာန် တကယ်ပင် အင်ကြင်းအပေါ် ပစ်ပစ်ခါခါပြောနေလျှင် ကျောဒေဝီ ပျာပျာသလဲ တားမြစ်ရသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အတူနေရမှာ ဒီကလေး မွေးမလာခင် အစ်ခုခုကြုံစည်လို့ရမှာ မဟုတ်လား။

သူမမှာ ပါလာသည့်အလုပ်သမားနှစ်ယောက်ဟာ သူမရဲ့ ငယ်ကျွန်စစ်စစ်တွေ။ မကင်းရာမကင်းကြောင်းဖြစ်ပြီး သူမသေဆိုသေ၊ ရှင်ဆိုရှင်မည့်နှစ်ယောက်။

“ကဲပါ ... မောင်ရယ်၊ ဒေဝီနားလည်ပါပြီ။ ဟိုကောင်မလေး သူ့ဘာသာ အဆင်ပြေနေတာ ဒီမှာပဲ နေပါစေတော့။ မောင့်ကိုဒေဝီ ဘာမှမပြောတော့ဘူး ... နော် ... နော်၊ မောင် ဒေဝီကိုပဲ ဦးစားပေးတယ်ဆိုတာလည်း ဒေဝီ ယုံသွားပါပြီရှင်။”

“ဦးစားပေးရမှာပေါ့ ... ဒေဝီက မောင့်မိန်းမ၊ မောင့် အချစ်ပဲ၊ ဒေဝီ ပြဿနာမရှိတာ သေချာတယ်နော်၊ မောင့် အချစ်တွေကို မစော်ကားပါနဲ့ မိန်းမရာ ... ”

“ဟုတ်ပါပြီဆို ... ကဲ ... မောင်လည်းသွားနားတော့ ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ နေမကောင်းတော့ ... တစ်ခါ တစ်ခါ တစ် ယောက်တည်းနေရတာ ကောင်းပါတယ်၊ ဒါပဲနော် ... ဒေဝီ နေကောင်းရင်တော့ အတူပြန်နေရမှာပဲ”

“ပြောနေရသေးလား မိန်းမရယ်၊ အဲဒီနေ့ကို မောင်က ပိုပြီးတော့တောင် မျှော်လင့်သေးတယ်၊ စိတ်ချ ... အခုခွဲနေရ သမျှ အဲဒီကျမှ အတိုးချပြီး ချစ်ပစ်လိုက်မယ်၊ အဲဒီကျမှ နှင်မထုတ်နဲ့ ... ”

“သွား ... မောင် ... လူဆိုး ... ”

ဒေဝီထံမှ ရယ်မောမှုနဲ့သံလေးများ ထွက်လာမှ ညီရဲမာန် ဒေဝီအခန်းမှထွက်ကာ ကိုယ့်အတွက် ပြင်ဆင်ထားသည့်အခန်း သို့ ဝင်လာခဲ့ရသည်။

အခန်းထဲမှာ သက်သောင့်သက်သာ ပုဆိုးနှင့်တီရှပ်တစ် ထည်လဲလှယ်ဝတ်ဆင်လိုက်ပြီး ... ပြတင်းမှ ခြံထဲသို့ သူ့မေ မျှော်မိလိုက်သည်။

သည်အိမ်နှင့်သည်ခြံဟာ ရှုခင်းလှလှတွေမြင်ရလို့ တမင် ခွေးချယ်ဆောက်လုပ်ထားတာပါ။ အရပ်လေးမျက်နှာမှာ ရှုခင်း တွေက စိတ်ချမ်းမြေ့စဖွယ်။

“အဲ ... ”

သူ့မျက်စိအောက် ခြံထဲမှာ တရွေ့ရွေ့လမ်းလျှောက်နေ သည့် အင်ကြင်းကိုမြင်လိုက်ရသည့်အခါ ညီရဲမာန် သက်ပြင်း ရှည်ကြီး မသက်မသာချမိသည်။

သူနှင့်တစ်ညတာ ပေါင်းဖက်ခဲ့ရသည့် အပျိုစင်လေး။ မသုတော့ ကိုယ်ဝန်ကြီးတကားကားနှင့်။ ဒါတောင် ဒေဝီသဝန် တိုရအောင် လှနေသေးတာပါပဲ။

အင်ကြင်းအတွက် တွေးမိရသည့်အခါ ညီရဲမာန်ရင်ထဲ ငှက်နှင့်အောင်ပင် နာကျင်ရပါသည်။

ငါ ... တာဝန်မဲ့လွန်းတယ်။ ဒါ ... ငါပေးတဲ့ ဒုက္ခတွေ မဟုတ်လား။ ရိုးရိုးလေးဖြစ်ဖြစ် သူမကို ကြင်နာပေးသင့်သည်။ သို့သော် ... ဖြစ်နေပုံက သူ့မှာဆူးကြားထဲက ဗူးသီးကြီး

ဒေဝီမျက်စိအောက်မှာ အင်ကြင်းကို အကြင်နာတွေပေးဖို့ သေးစွ လှုပ်တောင်မလှုပ်ရဲသည့်အဖြစ်။

လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တာတော့ လုပ်ပေးရမှာပဲလေ။ ငါ့ထံ
 ခွင့်လွှတ်ပါ ကောင်မလေးရယ်။
 ငါဟာ ... ကကြီးပျောက်နေတဲ့သူပါ။

“ဝေါ့ ... ဝေါ့ ... ဝေါ့ ... ”

ကိုယ်ဝန်ကြီးနှင့် မသက်မသာအန်နေရသည်မို့ အင်ကြင်း
 မျော့ အသက်ပင်ထွက်တော့မတတ်။ ဆရာမမှာလည်း ဒေါ်ကျော့
 ဒေါ်ဝီ နေမကောင်းဘူးဆိုလို့ ... သူမအနားရောက်နေရသည်။
 အင်ကြင်းတစ်ယောက်ထဲ ... ခေါင်းတွေမူးဝေပြီး ချွေး
 စေးတွေပြန်လျက်။ ရင်ထဲမှာ တလှုပ်လှုပ်နှင့် မောဟိုက်လိုက်
 တာလည်း အဆမတန်။

အန်လိုက်ရသဖြင့် မောပန်းနွမ်းနယ်ပြီး လူကန်းချည့်သွား
 ဝေမယ့် သူမအနားမှာ မည်သူမျှမရှိ။

မနက်စာစားပြီး ရင်ထဲမှာ မအိမလည်ဖြစ်နေသဖြင့် အင်
 ကြင်း လမ်းလျှောက်နေမိတာ ခြံထဲမှာပါ။

ခြံရှေ့မှာ မလျှောက်ရဲသဖြင့် ခြံနောက်ဘက်မှာ လမ်း
လျှောက်နေရင်းမို့ အင်ကြင်းကို မည်သူမျှ မြင်မည်မဟုတ်။

အင်းလေ ... မမြင်တာလည်းကောင်းပါတယ်။ အိမ်မှာ
ရှိသည့် အလုပ်သမားအားလုံးဟာလည်း ဒေါ်ကျော့ဒေဝီကိုသာ
သည်းသည်းလှုပ်အောင် ဂရုစိုက်နေကြရတာ ... မဟုတ်ဘဲ
လား။

မောင်းတော်ညိတ်၊ စိတ်တော်သိ ဆိုသလို။

အန်လိုပရီးသွားသည့်အခါ အင်ကြင်း ခြံနောက်ဘက်
သစ်တော်ပင်လေးများအောက်မှာပင် ခွေခွေးလေး လဲလျောင်းနေ
မိသည်။ အားပြည့်လာတော့မှပင် ... အောက်ထပ်ရှိကိုယ့်အခန်း
သို့ပြန်တော့မည်။

ယခုတော့ လူက ခေါင်းတွေမူးပြီး နုံးချည့်နေသည်။ အန်
လိုက်ရလို့ပင်ဖြစ်မည်။

ငါ ... ဘာတွေ စားမိလို့ပါလိမ့်။

ယခုအခါ ... အိမ်မှာ ထမင်းစားရတာ အကွဲကွဲအပြား
ပြား။ သူဌေးနှင့်သူဌေးကတော်က တစ်ဝိုင်းစားပြီး သူမနှင့်ဆရာ
မက တစ်ဝိုင်းစားရသည်။ အလုပ်သမားတွေက တစ်ဝိုင်း
ပြန်စဉ်းစားကြည့်တော့ သူမစားသည့် အစားအစာတွေ

ဟာ ဒေါက်တာဟန်ရီနှင့်ဆရာမတို့ စီစဉ်စေသည့် အစားအစာ
တွေပါ။

တစ်ခုပဲရှိသည်။ နေ့တိုင်း ... သူမ နွားနို့သောက်ရသည်
မဟုတ်ပါလား။

“ဘုရားရေ ... ”

နွားနို့ထဲမှာများ ... အဆိပ်ခတ်သလား။ တချို့ အဆိပ်
တွေဟာ လူကိုအော့အန်စေ၊ မူးဝေစေသည်မဟုတ်ပါလား။

အဆိပ်ပမာဏများရင်တော့ သေမှာပေါ့။ ထိုအတွေးဝင်
သည့်အခါ မြက်ပင်လေးများပေါ်မှာ မောပန်းနုံးချည့်နေရာမှ
အင်ကြင်း ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်စွာ မျက်ရည်ကျမိပါသည်။

“မေမေရေ ... ကယ်ပါဦး။ သမီးရဲ့ရန်သူတွေဟာ အိမ်

ပြင်ကနေ လုပ်ကြံလို့မရတော့ ... အိမ်ထဲက လုပ်ကြံကြတော့
မယ်ထင်တယ်၊ လူဝင်လူထွက်တွေကလည်း ရှုပ်နေတယ်၊ အင်

ကြင်းဟာ အသက်နှစ်ဆယ်သာသာ အရွယ်လေးမို့ အားငယ်
ကြောက်ရွံ့သည်အခါလည်း ရှိပါသည်။

ယခုလို ဘေးဒုက္ခ၊ အန္တရာယ်တွေနှင့် ပတ်ချာဝိုင်းနေ
သည့်အခါ ဆောက်တည်ရာမရအောင်ပင် သူမ ထိတ်လန့်မိပါ
သည်။

တစ်ယောက်တည်း သနားစဖွယ် ရှိုက်ငိုနေမိခိုက်၊ သူ့
အနားသို့ စိုးရိမ်တကြီး ခြေသံတစ်စုံအပြေး ရောက်လာခဲ့၏။

“အင်ကြင်း ... အင်ကြင်း ... ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

စိုင်းထက်ပိုင်၏ စိုးရိမ်တကြီး အသံနှင့် သူမကို ညင်သာ
စွာ ပေးမရှိုက်မှုကြောင့် အင်ကြင်း မျက်ရည်တွေပိုပြီး အဆက်
မပြတ်ကျလာမိသလို လူကလည်း ကြောက်ရွံ့မှုကြောင့် တုန်ယင်
နေတော့သည်။

“အင်ကြင်း ... အဆိပ်မိတာ ထင်တယ်၊ အော့အန်
တယ်၊ ခေါင်းမူးတယ်၊ လူကို နုံးချည့်နေတာပဲ”

သူမ လေသံခွမ်းပျော့ပျော့နှင့်ပြောပြလျှင် ပထမ လုပ်ကြံ
မှုတွေကို သိထားသူမို့ စိုင်းထက်ပိုင် အင်ကြင်းအတွက် အရမ်း
စိုးရိမ်သွားမိ၏။

“ဟာ ... ဒုက္ခပဲ၊ ကဲ ... ဟုတ် မဟုတ်သိရအောင်
အင်ကြင်းရဲ့ ဒေါက်တာဟန်ရီဆီလှမ်းပြီး ဖုန်းဆက်မယ်၊ အိမ်ထဲ
သွားကြရအောင်”

“ကျွန်မ ... မလျှောက်နိုင်တော့ဘူး၊ အင်အားတွေ
ဝါးမျှိခံလိုက်ရသလိုပဲ”

“ဒုက္ခပဲကွာ၊ ပီးဖွားခါနီးမှ ဒီလိုတွေဖြစ်ရတယ်လို့ တစ်

ခုတော့ တစ်ခုခုပဲ၊ ကဲပါ ... ဒီမြက်ခင်းပေါ်မှာ မကောင်းပါ
ဘူး၊ အင်ကြင်းကို ကိုယ်ပွေ့ချီခဲ့မယ်”

“အို ... လူမြင်လို့ ကောင်းပါ့မလား”

“ဒီအချိန်မှာ ဒါတွေဂရုမစိုက်နိုင်တော့ဘူး၊ အင်ကြင်း
အတွက်ပဲ ဂရုစိုက်ရမယ်”

စိုင်းထက်ပိုင်သည် သန့်စွမ်းသူမို့ အင်ကြင်းကို ညင်သာ
စွာပင် ပွေ့ချီလိုက်သည်။ သူ့ရင်ထဲမှာ အကြင်နာတရားများက
ခင်သိမ့်တုန်လှမှု။

သနားစရာမျက်နှာငယ်မလေး။ ကျွဲနှစ်ကောင်ခတ်တဲ့ကြား
က ပြေစာပင်ဖြစ်နေရတာလား။

သူဌေးနှင့်သူဌေးကတော်၏ ပုံစံကြည့်ရတာ သဘောထား
တွေကွဲလွဲနေသလိုလို။

အင်ကြင်းလို ... အညကြမလေးကို မည်သူတွေက
အကြောင်းမဲ့ လိုက်လံသတ်ဖြတ်နေမှာလဲ။ သူဌေးတွေ၏အလုပ်
ကို လက်ခံမိလို့သာ အန္တရာယ်တွေ၊ ဒုက္ခတွေ အလုံးလိုက်၊
အရင်းလိုက် ရောက်ရှိလာခြင်းဖြစ်မည်။

အင်ကြင်း ... ခြံထဲမှာ ဒုက္ခရောက်နေတာ မည်သူမျှ
အရေးမစိုက်၊ သတိမထားမိကြ။

သူသာ မရောက်တာ၊ မမြင်ရတာ ခုရက်လောက်ရှိပြီမို့ ရင်ထဲမှာ သတိရ တ.်းတနေမိခိုက် ... မေမေက သွေးဆေး ကောင်းကောင်းလေးရလို့ သွားပေးချေပါဆိုလို့ နေ့လယ်ခင်းကြီး ခြံထဲမှအပြန် အပြေးရောက်လာခဲ့ခြင်းသာ။

အင်ကြင်းအတွက် တစ်ခုခုစဉ်ပေးမှ ဖြစ်တော့မည်။ သူမ၏ အသက်အန္တရာယ်သည် အခြားမှ လာမည် မဟုတ်။

သူဌေးတွေမို့ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေများလွန်းလို့ ရှုပ်ထွေးမှုတွေ ဖြစ်ပေါ်ကာ ကြားထဲမှ မြေစာပင်လေး အန္တရာယ်ကျရောက်နေ ခြင်းဖြစ်ရမည်။

သည်အိမ်သားတွေကို သူတစ်ယောက်ချင်း အကဲခတ် ကြည့်ရမည်။

အင်ကြင်းကိုပွေ့ချီလာပြီး ဧည့်ခန်းမှ သူဖြတ်ဝင်လာရာ ဧည့်ခန်းထဲမှာ လူတွေကို မြင်လိုက်ရသည်။

သူဌေးကတော်နှင့်သူ့အခြွေအရံနှစ်ယောက်။ ဆရာမကို တော့ မတွေ့ရ။

အင်ကြင်းကို ပွေ့ချီလာပေမယ့် မျက်နှာတွေမှာ စိုးရိမ်မှု တွေဖြတ်သန်းမသွား။

သည်လိုဖြစ်မယ်ဆိုတာ ကြိုသိနေသည် ရုပ်တွေနှင့်။ သူကတော့ တာဝန်ရှိသည်မို့ သတင်းပေးရသည်သာ။

“အင်ကြင်း ... ခြံနောက်ဘက်မှာ အန်နေလိုပါ သူဌေး ကတော် ... ကျွန်တော် သူ့အခန်းထဲ သွားပို့ပါရစေ”

သူဌေးကတော်က မူးလို့ ရှူဆေးရှူပြီး မိန်းမနေသည့်ပုံစံနှင့် စကားတစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြော။

သူ့အခြွေအရံ နှစ်ယောက်ကတော့ သူမကို ပခုံးနှိပ်ပေး။ ကျောနှိပ်ပေးနေရာမှ သူ့ကိုစကားတွေ လှမ်းပြောကြသည်။

“ပို့ပေါ့ ... မပို့လို့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“အစားတွေ နင်းကန်စားပြီး အစာမကြေဖြစ်မှာပေါ့၊ အရမ်းအစားပုပ်တာကိုး”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် စကားတွေကို ကျောခိုင်းပြီး စိုင်း ထက်ပိုင် မီးဖိုဘက်သို့ လှမ်းအော်လိုက်သည်။

“အရီးနန်းရေ ... အရီးနန်း ဒီမှာအင်ကြင်း မူးပြီး အန် နေလို့ဗျို့။”

အင်ကြင်းကို ဂရုစိုက်မည့်သူဟာ အရီးနန်း၊ ဆရာမနှင့် ဦးအိုက်ခမ်းတို့ပင် ရှိမည်မဟုတ်ပါလား။

အင်ကြင်း၏အခန်းထဲသို့ သူတစ်ယောက်ထဲသွားပို့လျှင်

အမနာပတွေပြောကြဦးမည်မို့ သူကလေး၏ ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် စိုင်းထက်ပိုင် လူတွေကို အော်ခေါ်နေရပါသည်။

“ဟင် ... ဟုတ်လား ... လာပြီ၊ လာပြီ ... ”

သည်တော့မှ မီးဖိုဘက်မှ အရိုးနန်းနှင့်အပေါ်ထပ်မှ ဆရာမတို့ အပြေးရောက်လာကြကာ အင်ကြင်းအနားမှာ စိုးရိမ် တကြီး ပျာယာခပ်ကုန်ကြသည်။

“လာ ... လာ ... မောင်စိုင်း၊ သူ့ကိုအိပ်ရာထဲခေါ်သွား ရအောင်”

ဆရာမက ဒေါက်တာဟန်ရီထံ အမြန်ဆုံးဖုန်းဆက်ပြီး သူတို့နောက်အပြေးလိုက်လာခဲ့သည်။

စိုင်းထက်ပိုင် ... နောက်ဘက်အုပ်စုသို့ မသိမသာလှည့် ကြည့်လိုက်လျှင် ...

သူဌေးကတော်က မမှိတ်မသုန်မျက်လုံးများနှင့် ပြူးကြည့် နေပြီး၊ အခြွေအရံ နှစ်ယောက်ကတော့ နှုတ်ခမ်းများကိုမဲ့လိုက် ကြသည်ကို မြင်လိုက်ရ၏။

သေချာပါပြီ။ အန္တရာယ်ဟာ သည်အုပ်စုမှ အခြေခံမှာပါ

ပဲ။

ကေန္တတော့ ကေန္တ။

အတွင်းရေးတွေတော့ ရှိလိမ့်မည်။

ရင်ထဲမှာ လေးလံစွာနှင့်ပင်။ အင်ကြင်းကို သူအိပ်ရာပေါ် မှာ ညင်သာစွာချပေးလိုက်လျှင် အရိုးနန်းနှင့်ဆရာမက ကူပြီး ဖေးမကြသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ ... စိုင်းထက်ပိုင်ရယ်၊ ဆရာမ လည်း စိတ်ညစ်ပါတယ်၊ တစ်နေ့ _ တစ်နေ့ အင်ကြင်းအနားမှာ မနေရဘဲ သူ့အနားကိုပဲ ခေါ်ထားတယ်”

ဆရာမမှာ သူတတ်နိုင်သမျှ ပြုစုပေးရင်း ဆရာဝန်ကို စိုင်းမျှော်နေကြစဉ် ဒေါက်တာဟန်ရီ၏ကားနှင့် သူဌေး၏ကားတို့ ရှေ့ဆင့်၊ နောက်ဆင့် ပြန်ရောက်လာကြသည်။

ဒေါက်တာဟန်ရီ ... ဆေးအိတ်ဆွဲကာ အိမ်ထဲသို့ အရေးတကြီး ဝင်သွားသည်ကိုမြင်လိုက်ရလျှင် ယခုမှပြန်ရောက် လာသည့် ညီရဲမာန် ... စိတ်ပူသွားရ၏။

သည်နေ့ဟာ ဆရာဝန်လာရမည့်ရက်မဟုတ်။ အရေး ပေါ်။ ညီရဲမာန် စိတ်ပူစွာ အိမ်ထဲသို့ လျင်မြန်စွာဝင်လိုက်လျှင် ဧည့်ခန်းထဲမှ သူဌေးကတော်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

သူမအသွင်ကလည်း ယခုပင် ပျော့ခွေလဲကျတော့မည်

ပုံ။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဒေဝီ ... အိမ်မှာဘာဖြစ်ကြလို့လဲ”
 ဒေဝီက ဘာမှမပြောပေမယ့် အကူအညီလိုအပ်မည့်ပုံမျိုး
 ပြနေသည်မို့ ညီရဲမာန် ဒေဝီအနားသို့ သွားရသည်။
 သူမ၏အလုပ်သမားနှစ်ယောက်ကတော့ မဲ့ကာ၊ ရွဲကာ
 နှင့်။

“ဟိုတောသူမပေါ့ ... အစားတွေ နင်းကန်စားပြီး အန်
 လို့လေ ... ”

“မူယာမာယာကလည်း များလိုက်တာ၊ တကယ့်ကိုသေ
 တော့မယ့်ရှုပ်နဲ့ ... ”

“ဗိုက်ကြီးနဲ့တောင် သူ့အမှုတော်ကို ထမ်းရွက်မယ့်သူက
 အဆင်သင့်၊ တော်တော်စည်းရုံးရေးကောင်းမယ့်ပုံပဲ”

“စည်းရုံးရေးကောင်းတာ မဟုတ်ဘူးဟေ့၊ ရက်ရောတာ
 ရက်ရောတာ ယောက်ျားဆိုတာကလည်း အလကားရရင် ဗိုက်
 ကြီးသည်တောင် ချမ်းသာပေးမှာ မဟုတ်ဘူး”

ဒေဝီအလုပ်သမားနှစ်ယောက်ဟာ ဒေဝီမြှောက်စားလွန်း
 သည်မို့ သူ့ကိုတောင် မလေးစား။ ပြောသည့်စကားတွေကလည်း
 အမနာပ စကားတွေ။

“ဒေဝီ ... မောင် ဒေါက်တာဟန်ရီကို ဒေဝီဆီခေါ်ခဲ့

မယ်နော်၊ ခဏလေး ... နေဦး၊ ဒေဝီနေသာတယ် မဟုတ်
 လား”

ဒေဝီကို ချောခဲ့ပြီး ... ညီရဲမာန် အင်ကြင်းအခန်းသို့
 လျှင်မြန်စွာ လိုက်ခဲ့သည်။

“ဒါ ... အဆိပ်မိတဲ့ လက္ခဏာပဲ၊ အင်ကြင်းကို ဘယ်သူတွေက ရှင်းပစ်ချင်နေတာလဲ”

ဒေါက်တာဟန်ရီ ... ခုတင်ပေါ်မှာ ဖြူဖျော့ အားကုန်နေသည့် အင်ကြင်းကို စမ်းသပ်စစ်ဆေးကြည့်ပြီး မှတ်ချက်ချလျှင် ညီရဲမာန် အံ့ဩထိတ်လန့်သွားရသည်။

သို့သော် ... သူခေါင်းထဲမှာ ဒေဝီအသွင်က ထင်းခနဲလင်းခနဲ။

ဒေဝီနှင့် သူ၏ဆက်ဆံရေးဟာ မနွေးထွေးတာ ကြာပြီ မဟုတ်လား။ သူတို့နှစ်ယောက်၏ကြားမှာ တစ်စုံတစ်ခု ခံနေသလို ဖြစ်နေတာ ၃-၄ လ ရှိပါပြီ။

သူဘယ်လောက်ပင် နွေးထွေးအောင် ကြိုးစား၊ ကြိုးစား ဒေဝီအသွင်က တစ်ခါတစ်ခါ သူ့ကိုပင် မုန်းတီးရန်လိုနေသလို။

သံသယတွေအပြည့်နှင့်။ မိန်းမတစ်ယောက်၏ အချစ်နှင့် သဝန်တို့မှု သံသယတွေဟာ တစ်ဖက်သားကို လုပ်ကြံနိုင်သည်ပေါ့။

“ဟုတ်ရဲ့လား ... သူငယ်ချင်းရယ်၊ အစားမှား၊ အစားများသွားလို့လားကွာ”

သူဆင်ခြေတက်မိလျှင် ဒေါက်တာဟန်ရီက ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ခါခဲ့သည်။

“မဟုတ်ဘူး ကိုညီ၊ ဒါ ... အဆိပ်မိတာ၊ ရိုးရိုးအစားမှားရင် များရင် ... ဒီလိုလက္ခဏာ မဟုတ်ဘူး၊ အခုက အန်တယ်၊ မူးဝေတယ် ... ကြည့်ပါလား၊ အင်ကြင်းတစ်ကိုယ်လုံး ဖြူဖျော့ပြီး အားအင်တွေ ဆုတ်ယုတ်ကုန်သလိုပဲ”

ဟုတ်ပါသည်။ အိပ်ရာပေါ်မှာ ဖြူဖျော့ပြီး မျက်တွင်းလေးတွေ ချက်ချင်း ကျသွားပုံက မယုံနိုင်စရာ။

စိုင်းထက်ပိုင် ရင်နာစွာနှင့်ပင် လက်သီးကိုကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်မိသည်။ သူ့မှာ မပြောသာသည့်ဘဝ။ သို့သော် ဒီအတိုင်းလည်း လက်ပိုက်ကြည့်မနေနိုင်။

ခမ်းနားသည့်တိုက်ကြီးထဲမှာ နေကြပေမယ့် သူဌေးတွေရဲ့ နှလုံးသားဟာ ပုပ်ဟောင်နံ့စော်လှပါလား။

ညီရဲမာန် ... အင်ကြင်းကိုကြည့်ပြီး ဘာလုပ်ပေးရပါမလဲ ဟု စဉ်းစားပူပန်နေမိစဉ် ... စိုင်းထက်ပိုင်တောင်းဆိုလိုက်သည်။

“ဒီအိမ်မှာ အင်ကြင်းအတွက် လုံးဝစိတ်မချရတော့ဘူး ဦးညီရဲမာန် လိုအပ်တာက အင်ကြင်း အချိန်တန်ရင် ကလေး မွေးဖွားပေးဖို့ပဲ မဟုတ်လား။ သူ့ကိုလုံခြုံစိတ်ချရတဲ့နေရာကို ခေါ်သွားပါရစေ”

အင်ကြင်းကတော့ မည်သူ့ကိုမျှ တန်ပြန်စကားတွေမပြော နိုင်တော့ဘဲ အိပ်ရာပေါ်မှာသာ ငြိမ်သက်စွာ မှိန်းနေရ၏။

ဦးညီရဲမာန် စိုင်းထက်ပိုင်ကို အလေးအနက်မထားလို့ မရတော့ပါချေ။ သူ့ဘယ်သူလဲ။ အင်ကြင်းနဲ့ ဘာဆိုလို့ ဒီ လောက်တောင် သည်းသည်းလှုပ်နေရတာလဲ။

သို့သော် ... ညီရဲမာန်ကိုယ်တိုင်လည်း သည်အိမ်မှာ စိတ်မချတော့ပါ။ သူ ၂၄နာရီ အချိန်ပြည့် မစောင့်ရှောက်နိုင် ဘူး မဟုတ်ပါလား။

“ငါ့ညီက ဘယ်သူလဲ၊ အင်ကြင်းရဲ့ မိတ်ဆွေလား။”

“ကျွန်တော် ဒီလမ်းထဲကပါပဲ၊ အင်ကြင်းရဲ့ကောက်ကျွေ ထူးခြားတဲ့ဘဝကို ကြင်နာသနားရင်း ကျွန်တော်တို့ မိသားစု အင်ကြင်းကို စောင့်ရှောက်ကြပါတယ်”

“မိတ်ဆွေတွေပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဦးညီရဲမာန်ရဲ့အိမ်မှာ စိတ်မချရတော့တဲ့ အတွက် သူ့ကို ဟျွန်တော်တို့အိမ်မှာ ရွှေ့ပြီး ခေါ်ထားပါရစေ၊ နှစ်ပါပေါ့”

သည်စဉ် အခန်းပေါက်ဝဆီသို့ ဒေါ်ကျော့ဒေဝီတို့အဖွဲ့ ရောက်ရှိလာခဲ့ကြသည်။ ချောမောလှပသည့် ဒေဝီအသွင်က တင်းမာပြင်းထန်လျက်။

“မင်းက ဘယ်သူမို့လဲ၊ ဒါ ... ငါတို့အိမ်က အလုပ် သမားပါ။ တို့အိမ်ကို စိတ်မချရဘူးလို့ ဘာကိစ္စပြောရတာလဲ ကိုယ်ဝန်ဆောင်သည်ဆိုတာ ဒီလိုပဲ ချူချာတတ်တာပဲလေ၊ ဘာ ဖြစ်လို့ ဟိုစွပ်စွဲ၊ ဒီစွပ်စွဲ၊ ဟိုပုတ်ခတ်၊ ဒီပုတ်ခတ်လုပ်နေရတာ လဲ၊ စကားကိုကြည့်ပြောနော်၊ အသရေဖျက်မှုနဲ့ တရားစွဲလို့ရ ဘယ်”

ဒေါ်ကျော့ဒေဝီ၏ စကားကြောင့် စိုင်းထက်ပိုင် ဘာဆက် ပြောရမှန်းမသိတော့။ ဒေါ်ကျော့ဒေဝီနှင့်အဖွဲ့ ခပ်ဆောင့်ဆောင့် သွက်ရွာသွားလေမှ ညီရဲမာန် ပြဿနာ၏အဖြေကို ထုတ်ပေးလေ သည်။

“ဒါ ... ကိုယ့်ကိစ္စပါ ညီမောင်၊ အင်ကြင်းအတွက်

ကိုယ်ပဲ စီစဉ်ပေးမှာပေါ့။ ဒေါက်တာ့စကားအား အဆိပ်ခတ်တာ
သေချာရင် ဒီအိမ်ဟာ အင်ကြင်းအတွက် ကုသဖို့မသင့်တော်ဘူး
ကိုယ် အိမ်တစ်လုံးစီစဉ်လိုက်မယ်။ နာစိပ်၊ အင်ကြင်းနဲ့ပြောင်း
နေရမှာပေါ့။ သူစိမ်းအိမ်တော့ ဘယ်ထည့်နိုင်မလဲကွာ”

ညီရဲမာန်စကားကြောင့် စိုင်းထက်မိုင် အောင့်သွားလေ
မယ့် ဘာမှဆက်မပြောသာ။ သူ့အဖြစ်က ရင်ထဲမှာ စေတနာ
မေတ္တာတွေ ပြည့်လျှံပေါက်ကွဲလုနီးပါးပေမယ့် အင်ကြင်းနှင့် ဘာ
မှမဆိုင်။

အင်းလေ ... အင်ကြင်းအဆင်ပြေရင် ပြီးတာပါပဲ။ ညီ
ရဲမာန်ကတော့ အင်ကြင်းကို ကရုဏာအပြည့်နှင့် ကြင်နာစွာ
တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ဒေါက်တာဟန်ရီကို ကားနားထိလိုက်ပို့ပေး
လိုက်သည်။

ဒေါက်တာဟန်ရီ၏မျက်နှာမှာ လေးလေးနက်နက်။ ကား
နားတွင် ညီရဲမာန်ကို သတိပေး၏။

“ဒါ ... ဘယ်သူလက်ချက်လဲဆိုတာကို ညီလည်းရိမ်
မှာပါ။ အင်ကြင်းအတွက်ရော၊ ကလေးအတွက်ပါ အရေးကြီးဆုံး
အချိန်ရောက်နေပြီ”

“ကိုယ်နားလည်ပါတယ် သူငယ်ချင်းရယ်၊ အင်ကြင်းကို

ဆီးသန့်ထားပေးမှာပါ။ ကိုယ့်မျိုးဆက်ကိစ္စမှာ ဒေဝီသံသယဝင်
နေတယ်။ အန္တရာယ်ဆိုတာ သူဖန်တီးနေတာပဲနေမှာ”

“အေးလေ ... တို့အားလုံး ဂရုစိုက်ကြရမှာပေါ့။ ကဲ
အားပြီ ... ”

ဒေါက်တာဟန်ရီကား ပြန်ထွက်သွားလေမှ ညီရဲမာန်
ထဲသို့ထွက်ခဲ့သည်။ အင်ကြင်းအတွက် အမြန်ဆုံး အိမ်စီစဉ်
ပေးရမည်။

“ကဲပါ မမရယ် ... ဒီကလေးမွေးလာလည်း မတော်
ဘဲဆူတစ်ခုခုနဲ့ ကျွန်မတို့ စီစဉ်ပေးလို့ရပါတယ်၊ ဒီလောက်စိတ်
ဆင်းရဲမနေပါနဲ့နော်”

“ပြီးရော ... ဒီကိစ္စအဆင်ပြေရင် ငါကတိပေးထားတဲ့
အတိုင်း နင်တို့ကို တစ်ယောက် ၂သိန်းစီပေးမယ်”

“စိတ်ချပါ မမရယ် ... ကျွန်မတို့ တာဝန်ထားလိုက်ပါ၊
မစိတ်အေးအေးသာနေပါ”

သရဲမွေးထားသည့် မှော်ဆရာကြီးလို ကျော့ဒေဝီ သူ၏
သရဲမနှစ်ကောင်ကို ယုံကြည်စိတ်ချစွာ ကျွေးမွေးနေခဲ့သည်။

“တောက် ... နင်တို့လုပ်တာ မပီရိလို့၊ ခုတော့ တကြီး
ရောက်သွားပြီ ... ကြိုရစည်ရတာ ခက်ပြီပေါ့”

ဒေါ်ကျော့ဒေဝီ၏အခန်းထဲမှာ သူ့လူယုံတော်မသင်နှင့်
ဒေါ်ညိုညိုတို့ ခေါင်းတွေငုံနေကြရသည်။

“မပူပါနဲ့ မမရယ် ... အချိန်တွေကျန်ပါသေးတယ်”

“တစ်အိမ်တည်းနေတုန်း စီစဉ်ရတာတောင် အဆင်မပြေ
တာ၊ အခု ... ဘယ်လိုဆက်လုပ်ကြမလဲ၊ ငါကတော့ မွေးလာ
မယ့်ကလေးကို လုံးဝမလိုချင်ဘူး၊ မောင့်ကိုလည်း အရမ်းစိတ်
နာတယ်၊ ငါ့ကွယ်ရာမှာလုပ်ချင်တာတွေ လျှောက်လုပ်နေတဲ့ထူး”

“အဲဒီကောင်မလေးနဲ့တောင် ရှင်းရဲ့လား၊ သူဌေးကြည့်
တာ အဲဒီကောင်မလေးကို အရမ်းဂရုစိုက်တာပဲ”

“ရှင်က ဘာအချိုးချိုးတာလဲ၊ ဒီကောင်မနဲ့ ရှင်းမှရှင်းရဲ့ လား။ ကလေးကိစ္စကို လာအကြောင်းမပြနဲ့၊ ရှင် ဒီကလေးကို သူနဲ့ရတာမဟုတ်လား။ ရှင့်ကလေးကို ကျွန်မ လုံးဝမလိုချင်ဘူး။ လုံးဝလက်မခံဘူး။ ရှင့်ဘာသာရှင်မွေး။ ဒီလောက်ကလေးရှူး ရူးနေရင် ရှင့်ဘာသာ တာဝန်ယူ”

“ဒေဝီ ... ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲကွာ၊ မောင် တို့နှစ်ဦးသဘောတူ ဒီကောင်မလေးကို ငှားခဲ့တာလေ၊ မောင်တို့ ခဲ့မျိုးဆက် ... ”

“တော် ... တော် ရှင်လိုမဲ့တိုင်းယုံမယ့် အနံ့မမှတ်မနေ နဲ့ ဒါ ... ကျွန်မသွေးမပါဘူး။ ရှင် ... သူနဲ့ရတာမဟုတ်လား။ ပြော ... ရှင်ပြော ... ”

ညီရဲမာန် အံ့အားသင့်ရသည်။ ဒေဝီ ရမ်းတုတ်နေတာ လား။

သူ့ကို ဘယ်သူကဖော်ကောင်လုပ်လဲ။

“သူနဲ့ရတာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ မောင် ... ဒေါက်တာ ဘန်ရီအကူအညီနဲ့ ... ”

“ဘာလဲ ... ဘာတွေဆက်လိုမ့်ဦးမလဲ၊ ဒေဝီ ရှင့်ကို လုံးဝမကျေနပ်ဘူး။ ဒီကိစ္စ တစ်ခုခုလုပ်ပစ်ရမှ ကျေနပ်မယ်”

အင်ကြင်းကို ညီရဲမာန် နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် အိမ် ပြောင်းပေးခဲ့သည်။

အင်ကြင်းနှင့်အတူ ဆရာမပါပါပြီး အလုပ်သမားအဖြစ် တစ်ယောက်ယောက် ထည့်ပေးလိုပေမယ့် အင်ကြင်း မည်သူ့ကိုမ ယုံရဲတော့ပါ။

အင်ကြင်း ... အိမ်ပြောင်းသည့်ကိစ္စကို ဒေါ်ကျော့ဒေဝီ လုံးဝမကျေနပ်။ ဒီလောက်အရေးပေးရပါမည်လားဟု ညီရဲမာန် နှင့်အော်ဟစ် စကားများရသည်။

ဒေဝီ အရင်က ဒီလိုမဟုတ်။ ယခုတော့ နတ်ဆိုးပူးကန် ခံရသည့်သူလို သရဲမရဲ စီးနေလေတော့သည်။ သူမပေါက်တဲ့ သွားချေပြီ။

ညီရဲမာန် ဒေဝီကို ယုံကြည်အောင် ရှင်းချက်တွေပေးနိုင်
သူပေးနိုင်တာ ဒေဝီကျေနပ်မည့် ကတိများပါပဲ။

“မောင် ... မောင့်မျိုးဆက်ကို ရူးမတတ်လိုချင်ခဲ့တယ်
ဒေဝီ၊ အဲဒီစိတ်မှလွဲလို့ ... မောင် ဒေဝီကို ဘာမှမညာခဲ့ဘူး
ဘာမှနှစ်နာအောင် မလုပ်ခဲ့ဘူး။ အဲဒါတော့ ယုံ”

ဒေဝီ သူမ၏နှုတ်ခမ်းလှလှကို မဲ့လိုက်သည်။ ပြီးမှ ...
ခေါင်းကိုတမင်မော့ပြီး ...

“ဒါဆို ... ရှင် ဒီကောင်မဆီ မသွားပါဘူးလို့ ကျွန်မကို
ကတိပေး”

“ဟာကွာ ... ဟိုမှာ ခုပဲမွေးတော့မယ့် နေ့စရာ၊ လနေ့
ကိုယ်ဝန်ကြီးနဲ့၊ အားငယ်မှာပေါ့”

“ရှင်ပဲ ကလေးလိုချင်တာဆို၊ ကလေးမွေးပြီးရင် ရှင်ရ
မှာပဲ”

“စကားကို မကပ်ပါနဲ့ ဒေဝီရယ် ... ဒေဝီအနားမှာ
မောင်အချိန်ပြည့်ရှိနေပေးမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကိုလည်း သွားတော့
ကြည့်ပေးရမှာပေါ့”

“မလိုဘူး ... ဒေါက်တာဟန်ရီရှိတယ်၊ နာဂ်ရှိတယ်၊
ပြီးတော့ ဟိုကောင်လေး စိုင်းထက်ပိုင်ရှိတယ်၊ ရှင်လိုချင်တာ

ရှင်မျိုးဆက်မဟုတ်လား။ ကလေးမွေးလာမှပဲ ကလေးကိုသွားယူ
ပေတော့၊ ဒါပဲ ... ရှင်သွားရဲသွားကြည့်၊ ရှင်သွားလို့ကတော့
ဒေဝီနဲ့အပြတ်ပဲ၊ အလကား ... သစ္စာဖောက်”

ဒါတော့ ကျော့ဒေဝီ တရားလွန်ပါသည်။ ဘာဖြစ်လို့
မလိုက်နာနိုင်သည့် စည်းကမ်းတွေ ထုတ်ချင်ရတာလဲ။ ဥပဒေ
ဆိုတာ လိုက်နာနိုင်သည့်အချက်များကိုပဲ ထုတ်သင့်ပါသည်။
စွပ်စွဲချက်ကလည်း ပြင်းပြင်းထန်ထန်။

ညီရဲမာန် ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ဒေဝီအခန်းထဲမှ ချာခနဲ
လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။

ကိုယ်က ... ဒေဝီအပေါ် သစ္စာစောင့်သိပြီး ရာနှုန်းပြည့်
ဦးစားပေးနေပေမယ့် သူမ ... မောက်မာလွန်းသည်။ ချုပ်ချယ်
လွန်းသည်။ စွပ်စွဲရက်သည်။

ကိုယ်ဟာ သူ့ကိုမှီခိုနေရသည့် ယောက်ျားညွှံ့၊ ယောက်ျား
မျင်းလည်းမဟုတ်။ ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းဥစ္စာနှင့် ကိုယ်ပိုင်ရတနာ
ကုမ္ပဏီနှင့်။

ချစ်ဇနီးအပေါ် သစ္စာမဲ့သလိုဖြစ်ခဲ့ရတာလည်း သူမဘက်
မှ ချို့ယွင်းချက်။ မျိုးဆက်တုံးရမည့်ကိစ္စမို့ သူထပြီး အကောင်
အထည်ဖော်ရတာပါ။

တော်ပြီ။ ငါဟာ ... တစ်ပါးကျွန်မဟုတ်။ သူ့ခြေဖဝါး
အောက်မှာ ပြားပြားဝပ်နေရအောင် ငါ ... နွားမဟုတ်ဘူး
ခွေး မဟုတ်ဘူး။

ယောက်ျားမာနနှင့်ဒေါသက ဟုန်းခနဲ ကြွလာသည့်အခါ
ဒေဝီအပေါ် ညီရဲမာန် စိတ်ကုန်သွား၏။

သင်းက ငါ့ကို နဖားကြိုးထိုးထားတဲ့နွားများ မှတ်နေ
သလား။

ဆရာကြီး ရွှေဥဒေါင်းရဲ့ တစ်သက်တာမှတ်တမ်းထဲကလို
ပေါ့။ မောက်မာတဲ့မိန်းမကို ခြေသလုံးလိုက်ဖက်နေဖို့ထိ ငါ
ယောက်ျားမာနကို ချမပေးနိုင်တော့ဘူး။

ငါ့မျိုးဆက်ကို ရအောင်မွေးပြီး အင်ကြင်းကိုလည်း ထိုက်
သင့်သည့်ပေးဆပ်မှု၊ စောင့်ရှောက်မှုပေးမည်ဟု ညီရဲမာန် ဆုံး
ဖြတ်ချက်ချပိသည်။

ဒေါက်တာဟန်ရီ၏ဆေးခန်းမှာပင် အင်ကြင်းမွေးဖွားခဲ့
ပေပြီ။

အောင်မြင်လွယ်ကူစွာ မွေးဖွားခဲ့နိုင်သဖြင့် ညီရဲမာန်
ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်နေသလို စိုင်းထက်ပိုင်နှင့်ဆုဝတ်ရည်တို့
မောင်နှမလည်း ဝမ်းသာနေကြသည်။

“သား ... ငါ့သား ငါ့မျိုးဆက် မတုံးတော့ဘူး။ ငါ့ရဲ့
သွေး၊ ငါ့မျိုးဆက် ... ကမ္ဘာမြေပေါ်မှာ ဆက်လက်ရှင်သန်ရ
ပြီ”

မွေးဖွားလာသည့် သားကိုကြည့်ပြီး ညီရဲမာန်၏ကြည့်နူး
ပီတိတွေက ကြက်သီးတဖြန်းဖြန်းထအောင်၊ ရိုးတွင်းချဉ်ဆီထိ
အောင်ပင် ခံစားနေရသည်။

“သား ... ဖေဖေသားကြီးရယ်”

သန်မာထွားကျိုင်းသည့်သားကိုကြည့်ပြီး ... ညီရဲမာန်
လောကအလယ် လက်ခမောင်းခတ်နေစဉ် ... သူငယ်ချင်း
ဒေါက်တာဟန်ရိက သူ့ကိုစိုးရိမ်စွာ သတိပေးခဲ့သည်။

“ကိုညီ ... ဒေဝီကိုလိုမိလို့မရဘူးနော်၊ ဒါသူ့သွေးမပါ
မှန်း သူသိတယ်၊ ကလေးမမွေးဖွားမီကတည်းက အင်ကြင်းကို
အနှောင့်အယှက်အမျိုးမျိုးပေးပြီး သတ်ဖို့အထိ ကြံစည်ခဲ့တာ
အခုကျ ... ကလေးကမွေးပြီးသွားပြီ၊ ကလေးရဲ့အသက်အန္တရာယ်
စိုးရိမ်ရတယ်၊ ကလေးကို သူနဲ့အတူထားလို့ဖြစ်မယ်မထင်ဘူး”

ညီရဲမာန် ရင်ထဲမှာ သောကတွေနှင့် ပူလောင်သွားရ
သည်။

ဒေဝီနှင့်သူ ဒီကိစ္စအတွက် ပေါက်ကွဲပြီးပေပြီ။ သားကို
သူ ... ဒေဝီနှင့်လုံးဝစိတ်ချလို့မဖြစ်။

သူ့ရင်သွေးကို ဒေဝီတစ်နည်းနည်းနှင့် ဖျောက်ဖျက်ပစ်မှာ
သူမခံနိုင်။

ကံကောင်းလို့ရထားသည့်သားအား သူ ကိုယ့်အသက်
ထက်ပိုမိုတန်ဖိုးထားကြောင်း သစ္စာဆိုခဲ့သည်။

“အကြံပေးစမ်းပါဦး သူငယ်ချင်းရယ်၊ ငါဘာလုပ်ရမလဲ
ကွာ”

“အကောင်းဆုံးကတော့ ကလေးကို အင်ကြင်းနဲ့ထား
လိုက်ပါဦး၊ ကိုညီစိတ်ကူးသလို ကလေးကို နို့ဘူးတိုက်မွေးဖို့
လည်း စိတ်မကူးနဲ့တော့ ... အင်ကြင်းကိုပဲ ဆက်အကူအညီ
တောင်း၊ မိခင်နို့သာ ကလေးအတွက် အကောင်းဆုံးမဟုတ်
လား”

ဒေါက်တာဟန်ရိက အကြံပေးချက်ကို ညီရဲမာန် အတန်
ကြာအောင် စဉ်းစားကြည့်မိသည်။

သူမ ... အရမ်းနစ်နာသွားမှာပေါ့။

ယခုဆို ... သူမခမျာ အပျက်အပျက်နှင့် နှာခေါင်းသွေး
ထွက်ရရှာချေပြီ။

သူမဘဝက ဖိုးသူတော်ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်နေရသည့်ဘဝ။
သူနှင့်တစ်ညတာပေါင်းဖက်ပြီး သူ့ရင်သွေးကို မွေးဖွား
ပေးရုံတင်မက ယခုတစ်ဖန် သူ့ကလေးကို နို့ချိုတိုက်ကျွေး၊
ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ပေးရမည်ဆိုသောအခါ ...

သူ ... တရားပါသေးရဲ့လား။ လူဆိုတာ စာနာထောက်
ထားရမည့် သစ္စာရှိရမည်ဆိုလျှင်လည်း ...

သူ ... ဒေဝီအပေါ်ချည်း ငဲ့ညှာမနေဘဲ အင်ကြင်းကို
လည်းငဲ့ညှာတတ်ရပေမည်။ ဒါမှ သူတရားမျှတမည်။ ယောက်ျား

ဝိသမည်။

ဒီတော့ သူဘာလုပ်ရမလဲ။ ညီရဲမာန် ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ တကယ့်တကယ်ကျတော့ သည်ကိစ္စဟာ အတော့်ကို မလွယ်။ ဒေဝီကမလွယ်သလို အင်ကြင်းကလည်း လွယ်သည် မိန်းကလေးမဟုတ်။

ညီရဲမာန် ... သားကိုကြည့်ပြီး သက်ပြင်းချနေမိရင်း လူနာခုတင်ပေါ်မှာ နွမ်းလျှော့ အနားယူနေရှာသည့် အင်ကြင်း ကိုလည်း ငေးကြည့်မိပါသည်။

သနားစရာ မိန်းကလေးပါပဲ။ ငွေအတွက် အလုပ်လုပ် သည်ဖြစ်စေ ... သူကလေး နစ်နာလှပါပြီ။

အင်ကြင်းအနားမှာ အင်ကြင်း၏လက်ကလေးကို ယုယစွာ ကိုင်ပြီး အားပေးနှစ်သိမ့်နေသည့် စိုင်းထက်ပိုင်ကို ညီရဲမာန် ပျက်မှောင်ကျုံ့ကြည့်မိသည်။

ဒီကောင် ... ဘယ်လိုကောင်လဲ။

ယခုပဲ ကလေးတစ်ယောက်မွေးထားသည့် မိန်းမတစ် ယောက်ကို ချစ်နိုင်သတဲ့လား။

ဒီကောင် လူပေါကြီးလား။ ဘယ်လိုအတွေး။ ဘယ်လို မျှော်လင့်ချက်နှင့် အင်ကြင်းကိုချစ်တာလဲ။

အင်ကြင်းကို လိမ္မော်သီးချိုချိုအေးအေးလေးများကို သူ သုယစွာခွံ့ကျွေးနေလျှင် ညီရဲမာန် သဝန်တိုနေမိသည်။

“တောက် ... ကြိုက်စရာရှားလို့ ခုမှကလေးမွေးပြီးတဲ့ ကလေးအမေကို ကြိုက်ရတယ်လို့”

အင်းလေ _ အင်ကြင်းရဲ့အဖြစ်အပျက်ကလည်း ထူးဆန်း တယ့်မဟုတ်လား။

ပုံမှန်အတိုင်းဆို သူမ၏ တာဝန်ပြီးဆုံးသွားပါချေပြီ။ ညီ ရဲမာန်ကလေးကို လက်လွှဲယူဖို့ပဲရှိသည်။

“ဟင် ... ”

သူနှင့်အင်ကြင်းဟာ ဘာမှမဆိုင်တော့ဟူသည့် အတွေးကို တွေးမိသည့်အခါ ညီရဲမာန် ရင်ထဲ မီးလိုပူလောင်ရသည်။

ယခုဆို ... ဒေဝီကလည်း သူ့အပေါ် တရားခံတစ် ယောက်လို၊ ရန်သူတစ်ယောက်လို ဆက်ဆံနေ၏။

သူ့ဘဝဟာ ဘာအဓိပ္ပာယ်နဲ့ ဘယ်လိုဆက်လက်ပြီး ထု ခ်ထားရမှာလဲ။

သူနှင့်ဒေဝီ ဆက်လက်ပေါင်းသင်းနေထိုင်ပေမယ့် သား ဘာ သူတို့နှစ်ယောက်အတွက် မဟုတ်တော့။

သူ့တစ်ယောက်တည်း၏ မျိုးဆက်အဖြစ် ဒေဝီက

ဥပေက္ခာပြုရုံတင်မက ရန်သတ္တုပင် ပြုတော့မည်အဖြစ်။

သူ ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ရမှာလဲ။

တစ်ဖက်မှ ဇနီးကို စွန့်ပစ်လို့မရသလို တစ်ဖက်မှ သားတို့လည်း သူမစွန့်ပစ်နိုင်။

အင်ကြင်းကတော့ ထားပါတော့။ သူမက ဒီလောက် ပြဿနာမဟုတ်သေး။

အင်ကြင်းကို သူ ... ရင်ထဲမှာ ချစ်ခြင်းသံယောဇဉ်တွေ နောင်တွယ်ရစ်ပတ်မိပေမယ့် ဒေဝီအပေါ် သစ္စာစောင့်ရမည်နဲ့ နှုတ်မှမဖွင့်ဟနိုင်ပါ။

ခက်နေတာ သား ... ပါပဲ။ သားလေးကို သူ့ဘယ်ထံ မွေးမြူရမှာလဲ။ ရက်သားလေးမို့ မိခင်အရင်းမှလွဲပြီး မည်သူလက်မှ သူမအပ်ခဲ့နိုင်။

သူ ခေါ်သွားလို့လည်း ဒေဝီနှင့်လုံးဝမဖြစ်။

“ဒီလောက်တွေးပြီး စိတ်ဒုက္ခရောက်မနေပါနဲ့ ကိုညီရယ် အင်ကြင်းနဲ့ဆွေးနွေးကြည့်ပါဦး။ ဒေဝီနဲ့တော့ မဖြစ်ဘူး။”

“နောက်နေ့မှပေါ့ဗျာ၊ ဒီနေ့တော့ အင်ကြင်း အရမ်းမောပန်းနေပြီ၊ သူနားပါစေလေ ... ”

“ကိုညီကသာ နားပါစေလုပ်နော့၊ ဟိုမောင်က အနားထ

တစ်ဖဝါးမခွာဘူးနော်၊ သူပဲ လူနာရှင်လုပ်နေတယ်၊ အင်ကြင်း အနားမှာ အချိန်ပြည့်ပဲ၊ အင်း ... ဒီကောင်မလေးကလည်း ကိုယ်ဝန်နဲ့တုန်းကလည်း ကိုယ်ဝန်နဲ့မို့ အခုမီးဖွားပြီးတော့လည်း သွေးနု သားနုနဲ့ တော်တော်ကြည့်လို့ကောင်းတဲ့ကောင်မလေးပဲ”

“ရှိပါစေတော့ဗျာ၊ လောလောဆယ် ခင်ဗျားကိုပဲ အပ်ခဲ့ပါတယ်၊ အင်ကြင်းတို့သားအမိကို စောင့်ရှောက်လိုက်ပါဦးနော်၊ ကိုယ်အိမ်ပြန်လိုက်ဦးမယ် ... ”

ညီရဲမာန် အင်ကြင်းဗိုက်နာနေကတည်းက ဆေးခန်းသို့ ရောက်နေခဲ့သည်မို့ ညဉ့်နက်လှပေပြီ။ အိမ်ပြန်ရပေဦးမည်။

ဒေါသုပုန်ထနေမည့် ဒေဝီကို သူရင်ဆိုင်ရဦးမည်။

အင်း ... ဘဝလက်တွဲဖော်ဆိုတာလည်း စိတ်သဘောထားချင်း မတူညီတော့သည်အခါ ရန်သူလိုပဲ ကြောက်စရာ၊ စိတ်ပျက်စရာ ကောင်းလှပါလားနော်။

ဒေဝီနှင့်သူ အတတ်နိုင်ဆုံး နားလည်မှုတွေရအောင် ဆွေးနွေးရပါဦးမည်။

ကြပြီး သူမ၏အနီးမှာ ဆရာမ ဒေါ်ကျင်ကျင်ရီနှင့် ဆုဝတ်ရည် ဘို့ရှိနေကြပါသည်။

ကလေးကလည်း သူမ၏အနီးမှာ ရောက်ရှိနေပါ၏။
ဇာခြင်ထောင်ပန်းရောင်လေးထဲမှာ အင်ကြင်းသားလေး
ကို ငေးကြည့်နေမိသည်။

မွေးခါစဖြစ်ပေမယ့် သားလေးက အလွန်အင်မတန်ချော
မာလှပါသည်။ တကယ့်နတ်ဗိမ္မာန်ထဲမှ ဘုံကြီးပြတ်ကျလာ
သည့် နတ်သူငယ်လေးနယ်။

မွေးဆံပင်ရွှေရောင်နီနီလေးများနှင့် ပန်းနုရောင်အသား
သေးနှင့်။ ကလေးဖြစ်ပြီး မျက်နှာလေး တိပပုံကလည်း မျက်
ဆုံးလှလှ၊ နှာတံလှလှ၊ နှုတ်ခမ်းရဲရဲလေးနှင့်။

ကိုယ့်ငါးချဉ်မို့ ကိုယ်ချဉ်တယ်ဆိုဦးတော့ ချောမောလှပ
ဆန်းသည့် သားသူငယ်လေးအား အင်ကြင်း ဘယ်လိုခွဲနိုင်မှာ
လဲ။

ရင်ထဲမှာ လှိုက်ဆို့လာခဲ့သဖြင့် သူမစိတ်ကိုတင်းပြီး သား
လေးကို ကျောခိုင်းလိုက်ရသည်။

“ဦးညိုကို ငါတောင်းပန်ရမယ်၊ ဆေးရုံမှာ ၅ရက်နေရတဲ့
အတွင်း သားလေးကို နို့တိုက်ခွင့်ပေးပါလို့ နောက်ဆုံးအခွင့်အရေး

ဆေးခန်း၏ သီးသန့်ခန်းမို့ အင်ကြင်းနေရတာ သက်
သောင့်သက်သာရှိပါသည်။

သို့ပေမယ့် ... မိန်းမသားတို့၏ အကြီးဆုံးအာဝေန်က
ဒုက္ခကို သူမ အူကြောင်ကြောင်ဖြင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရပြီးပေပြီ။

ပင်ကိုယ်က ကျန်းမာရေးကောင်းပြီး ဇွဲကောင်းလှသည့်
အပြင် ဒေါက်တာဟန်ရီနှင့်ဆရာမတို့၏ လိုလေသေးမရှိအောင်
စောင့်ရှောက်မှုကြောင့် အင်ကြင်း _ သည်တိုက်ပွဲကို အောင်မြင်
စွာ ပြီးဆုံးခဲ့ပေပြီ။

လူငယ်မို့ နာရီအနည်းငယ်နားပြီးသည့်အခါ သူမ ဖြန့်
လည်အားပြည့်ခဲ့၏။

ည ၁၂နာရီကမှ ညီရဲမာန်နှင့်စိုင်းထက်ပိုင်တို့ ပြန်သွား

အဖြစ် ငါတောင်းဆိုရမယ်”

“သားလေးရယ် _ မေမေ့သားလေးရယ်၊ မေမေ့ရင်တွေ ကွဲရပါပြီကွယ်၊ သားကို မေမေ ဘယ်တော့မှ မတွေ့ရတော့ဘူး ထင်ပါရဲ့ကွယ်”

သားကိုနောက်ခိုင်းပြီး _ သူမ မျက်ရည်တွေစီးကျနေမိတဲ့ စေ့ထားသည့်တံခါးကို ဖြည်းညင်းစွာ တွန်းဖွင့်လိုက်သည့် ကျွန်ုပ် အသံကို အင်ကြင်းကြားလိုက်ရာ ခေါင်းနပန်းကြီးသွားမိ၏။

ရှုပ်ရှင်တွေထဲကလို ငါ့သားလေးကို လာခိုးကြတာလား။

ဒေါ်ကျောဒေဝီနှင့်အဖွဲ့ဟာ သူမကို သားကို မလိုထား

ကြကြောင်း အင်ကြင်းရိပ်မိသိရှိထားသည် မဟုတ်ပါလား။

ကျောခိုင်းထားရာမှ သူမ ဒီဘက်သို့ လျင်မြန်စွာလှည့် လိုက်လျှင် ...

“အမလေး ... လာကြပါဦး ... ကယ်ကြပါဦး၊ သား သား ... ကျွန်မသားလေး”

သားကိုယူပြေးသည့် အဝတ်နက်ဝတ်လူတစ်ယောက် အခန်းထဲမှ ထွက်ပြေးဖို့ ကြိုးစားနေစဉ် အင်ကြင်း၏အော်ခေါ်ကြောင့် အားလုံးနိုးကုန်ကြပြီး ထိုလူနောက်သို့ ဝိုင်းလိုက်ကြတော့သည်။

ဆေးခန်းထဲမှ လူနာစောင့်များပါ ဝိုင်းလိုက်ကြလျှင် ကလေးသူခိုးမှာ အားသွန်းခွန်စိုက်ပြေးပြီး ... ဆေးခန်းအပြင် ဘက်မှာ အသင့်ရပ်ထားသည့်ကားပေါ်သို့ တက်သွားတော့သည်။

“အမလေး ... ကျွန်မ သား သားပါသွားပြီ၊ ဒီဆေးခန်း လုံခြုံမှု ဘယ်မှာရှိလို့လဲ”

အော်ရင်း ဟစ်ရင်းနှင့်အင်ကြင်း ဆေးခန်းထဲမှာ သတိ လစ်လဲကျသွား၏။

ဆေးခန်းစောင့်များထဲမှ ကားနှင့် ကလေးသူခိုးနောက် လိုက်သူများက ဆက်လိုက်ကြပြီး အင်ကြင်းကို ပြုစုသူများက ပြုစုကြသည်။

နောက် ... သက်ဆိုင်သူများဖြစ်ကြသည့် ဒေါက်တာ ဟန်ရီနှင့်ညီရဲမာန်ကို အကြောင်းကြားသူက ကြားကြသည်။

ထိုညဟာ ... ဒေါက်တာဟန်ရီ ဆေးခန်းတစ်သက် အရပ်ဆို၊ အကြည်းတန်ဆုံးည ဖြစ်ခဲ့သည်။

ထားရာနေ ... စေရာသွား ...
သားလေးကလည်း ချောလိုက်၊ သန်မာထွားကျိုင်းလိုက်
တာ၊ တကယ့်နတ်သူငယ်လေးအတိုင်းပါပဲ။

အင်းလေ ... ဖအေရော မအေရော ချောကြ၊ သန်မာ
ထွားကျိုင်းကြတာကိုး ...

မအေ ...
မအေဟူသည့် စကားလုံးကို စဉ်းစားမိသည့်အခါ ညီရဲ
မာန် ရင်တွေတံဒိတ်ဒိတ်ခုန်ပြီး ဦးနှောက်တွေ ထူပူသွားရသည်။

ဒေဝီဟာ သားရဲ့မိခင်ဖြစ်မလာတော့ပါလား။

ပထမ သူ ... စဉ်းစားခဲ့သည်မှာ ကလေးကို အငှားကိုယ်
ဝန်နှင့်မွေးဖွားပြီး ... သူနှင့်ဒေဝီက ကိုယ့်မျိုးဆက်၊ ကိုယ့်ရင်
သွေးကို ပြုစုစောင့်ရှောက်ကြမည်။ လူ့လောကထဲမှာ မိသားစု
သုံးယောက်ပျော်ရွှင်စွာနေကြမည် ဟူ၍ပါ။

ယခုတော့ သူထင်သလိုဖြစ်မလာတော့ချေ။ ဒေဝီက သား
ကို ကိုယ့်ရင်သွေးရယ်လို့ အသိအမှတ်မပြုရုံမက အသက်အန္တ
ရာယ်ပင် ရှာနေခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလား။

ရှေးတုန်းက ဘုရင်တွေဆိုရင်တော့ အပြစ်ရှိသည့်မိဖုရား
ကို နန်းတော်မှ နှင်ထုတ်ကြသတဲ့။

ညီရဲမာန် အိမ်ပြန်ရောက်လျှင် ဒေဝီနှင့်ပြဿနာဖြစ်ရ
မည်ထင်ထားပေမယ့် ပြဿနာမဖြစ်လိုက်ရချေ။

ည ၁၂နာရီကျော်ပြီမို့ ဒေဝီလည်း အိပ်နေလောက်ပေပြီ။
သူ ကိုယ်သော့နှင့်ကိုယ်တိုက်ထဲသို့ဖွင့်ဝင်လိုက်ပြီး အောက်ထပ်
အင်ကြင်းနေသွားခဲ့သည့်အခန်းမှာ ဝင်အိပ်ဖို့ ပြင်လိုက်သည်။

ရန်ရှောင်ခြင်းပါပဲ။ အပေါ်ထပ် ကိုယ့်အိပ်ခန်းရှိရာသို့
တက်သွားလျှင် ဒေဝီနှင့်တိုးနေမှာ စိုးရသည်။

အင်ကြင်း အိပ်သွားသည့်အိပ်ရာမှာ ညီရဲမာန် ဖြည်းဖြည်း
စွာလဲလျောင်းလိုက်ပြီး ရင်ထဲမှာ တသိမ့်သိမ့်ကြင်နာသနားနေ
မိ၏။

သနားစရာ ကောင်မလေးပါပဲ။

သူဟာ ... ဒေဝီကို သစ္စာ၊ မေတ္တာတွေအပြည့်နှင့်တစ်လင်၊ တစ်မယားစနစ်၊ ချစ်ခြင်းအပြည့်နှင့် ချစ်ခင်မြတ်နိုးခဲ့သော်လည်း ဒေဝီ ရက်စက်လှပါသည်။

သူလိုချင်သည့် မျိုးဆက်ကို သူမမွေးမပေးနိုင်ရုံမက သူဖန်တီးထားသည့် မျိုးဆက်ကိုလည်း အသေသတ်ချင်နေသည့် ဒေဝီကို သူဘယ်လိုစီမံရမုန်း၊ ဘယ်လိုဖျောင်းဖျရမုန်းပင် မသိတော့။

“ဟင်း ... ”

သက်ပြင်းရှည်ကြီးကို မှုတ်ထုတ်လိုက်ရင်း ညီရဲမာန် အင်ကြင်း၏ကိုယ်နဲ့သင်းသည့် အိပ်ရာပေါ်မှာ လူးလှိမ့်နေမိစဉ် အိပ်ရာခေါင်းအုံးဘေးမှာ ချထားသည့် ဖုန်းမှ အသံထမြည်တော့သည်။

“ဘုရားရေ ... အင်ကြင်းဘာဖြစ်ပါလိမ့်”

အင်ကြင်းအတွက် စိုးရိမ်ပြီးသူဖုန်းနားထောင်လိုက်ရာ ဆရာမ ဒေါ်ကျင်ကျင်ရီ၏အသံကို စိုးရိမ်ထိတ်လန့်စွာ ကြားလိုက်ရသည်။

“သူဌေး ... သူဌေး ဟို ... ဟို ... သူဌေးကလေးကို အဝတ်မဲ့နဲ့လူတစ်ယောက် လာခိုးပြေးသွားပြီ ... ”

“ဘာ ... ဆေးခန်းမှာ အစောင့်မရှိဘူးလား၊ ဒေါက်တာဟန်ရီရော၊ ဝန်ထမ်းတွေရော”

“သူခိုးနောက်လိုက်ကုန်ကြပါပြီ ... သူဌေးလာခဲ့ပါရှင်၊ အင်ကြင်းလည်း သတိမေ့နေပါတယ်”

“ဟင် ... နို့မထွက်တော့ရင် ဒုက္ခပဲ၊ ကောင်းပြီ ... ကောင်းပြီ ... ကျုပ် ခုပဲ လာခဲ့မယ်”

ညီရဲမာန် ကမန်းကတန်းပင် အိပ်ခန်းထဲမှထွက်လိုက်လျှင် ညဉ့်ခန်းထဲမှာ မီးလင်းနေပြီး ထိုင်စောင့်နေကြသည့် ဒေဝီနှင့် သူ့လက်ပါးစေ့နှစ်ယောက်ကို တင်းမာသည့်ရုပ်များနှင့် တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဒါကဘယ်ကိုသွားဦးမလို့လဲ၊ မောင် ... တရားလွန်နေပြီနော်၊ ဒေဝီမပြောချင်သေးလို့ ကြည့်နေတာ၊ ညကလည်း တစ်ညလုံး အဲဒီမှာနေပြီးပြီ၊ အခုလည်း သွားဦးမယ်ဆိုတော့ ဒီက ဒေဝီကို အားနာပါဦးမောင်”

“မဟုတ်ဘူး ဒေဝီ ... ညကမွေးပြီးတဲ့အထိ စောင့်ပေးရတယ်၊ မင်းကိုခေါ်သားပဲ မင်းမှမနာလို မရှုစိမ့်ဖြစ်နေတာ၊ ငါ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ၊ အခုက ... ကလေးသူခိုး ခိုးခံရလို့ သွားမှာ ... ”

“ဟာ ... ကြံကြံဖန်ဖန်၊ ကလေးပဲ ဘယ်သူကခိုးမလဲ”

“ခိုးလို့ပဲ အခုခိုးသွားကြပြီ၊ မင်းငါ့ကို မတားနဲ့၊ ဖယ်ဒါ ... မင်းပယောဂတောင် ကင်းချင်မှကင်းမယ်”

“ဘာ ... ဘာ ... ရှင်ဇော်ကားလှချည်လား”

ဒေဝီကို ကျော်ဖြတ်ပြီး ညီရဲမာန်ကားနှင့် ဆေးခန်းသို့ တစ်ဟုန်ထိုးမောင်းခဲ့ပါတော့သည်။

ညီရဲမာန် ဆေးခန်းရောက်သည့်အခါ အခြေအနေတွေ အားလုံး အေးချမ်းနေပေပြီ။

ဆေးခန်းမှ အစောင့်နှင့်လူနာစောင့်များ၏ ကားနှင့်လိုက် ဖမ်းခြင်းကြောင့် နောက်ဆုံး သူခိုးနှင့်ကားမောင်းသူတို့ ကလေးကို ကားပေါ်မှာထားခဲ့ပြီး လက်လွတ်ဆင်းပြေးသွားကြသည်။

ကားကိုရဲစခန်းအပ်ခြင်း၊ အမှုဖွင့်ခြင်းများ ပြုလုပ်ကြပြီး ကလေးကို ဆေးခန်းသို့ ပြန်ခေါ်လာသူတို့က ခေါ်လာကြသည်။

ညီရဲမာန် ရောက်လာချိန်တွင် ကလေးက အင်ကြင်းရွှေရည်၏ရင်ခွင်ထဲမှာ နို့စို့နေပေပြီ။

သူမ၏အခန်းထဲမှာ ဒေါက်တာဟန်ရီက ဒေါသတွေထွက်နေပြီး စိုင်းထက်ပိုင်ကိုလည်း အံတကြိတ်ကြိတ်ရှုပ်နှင့် တွေ့လိုက်ရသည်။

“ကိုညီ ... ဒါတော့ တရားလွန်ပြီဗျာ၊ ကိုယ့်ဆေးခန်း နာမည်ပျက်တာပေါ့၊ ကိုယ် ... ဆေးခန်းဖွင့်လာတဲ့တစ်လျှောက် လုံး ကလေးအခိုးခံရတယ်ဆိုတာ တစ်ကြိမ်မှမရှိခဲ့ဘူး။ ကိုညီ ကိုတော့ အားနာပါတယ်ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ရဲဋ္ဌာနမှာ တိုင်ချက်ဖွင့်ခဲ့ပြီ၊ အပြစ်ရှိတဲ့သူခံပေါ့ဗျာ”

ဒေါက်တာဟန်ရီကို ညီရဲမာန် အပြစ်မပြောနိုင်တော့ပါ။ ဒါဒေဝီလက်ချက်ဖြစ်နိုင်တာပဲ မဟုတ်လား။

“ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ် သူငယ်ချင်းရယ်၊ ဒါ ဘယ်သူလက်ချက်မှန်း သေသေချာချာ မသိရပေမယ့် ဒေဝီ သဝန်တိုစိတ်တွေနဲ့များ လုပ်နေသလားမသိဘူး။ ကိုယ် သူ့ကို တောင်းပန်ပြီး ရန်ကုန်ပြန်ခေါ်သွားမယ်”

“ကလေးကိုရော ... ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

ဒေါက်တာဟန်ရီမေးလျှင် ညီရဲမာန် တကယ်ပင်ကြေကွဲ ရပါသည်။ သားငယ်ကို ကြင်နာယုယစွာ နို့ချိုတိုက်ကျွေးနေ သည့် အင်ကြင်း၏ ညှိုးငယ်နေသည့်ကြားမှ လှရက်နိုင်အား သည့် ရုပ်ကလေးကို သူငေးကြည့်မိသည်။

သည်သားအမိကို သူခွဲရတော့မှာပါလား။ သားကိုရော သူစိမ်းတွေရဲ့လက်မှာ မိခင်မဲ့စွာ ကြီးပြင်းစေရမှာလား။

ဒေဝီကတော့ သား၏မိခင်နေရာကို ဘယ်လိုမှ ရောက် မလာနိုင်တော့ပါ။ သား၏ရန်သူနေရာကိုသာ ရောက်လာပေ မည်။

အခန်းထဲမှာ ယောက်ျားတွေရှိနေသည်မို့ ကလေးကို ခပ် ကွယ်ကွယ်လေးနို့ချိုတိုက်ကျွေးနေသည့် အင်ကြင်းအသွင်က၊ သူ့ဘဝအတွက် အလှဆုံးရုပ်ပုံလွှာ။

စပယ်ပွင့်တွေလို ပွေးနှစ်နေသည့်ရင်သားက သားသံည ဝိခင်မို့ လှလှထွားထွား။

သားကိုနို့ချိုတိုက်ကျွေးပြီးတော့ ... သူမ တယုတယ ညင်သာစွာ ချသိပ်နေ၏။

သူမ၏ရင်မှဖြစ်သည့်သားမို့ သူမချစ်မည်မှာ အသေ အချာ။

“အင်ကြင်း ... အနားယူလိုက်ပါ၊ မင်း ... ဒီည ကောင်းကောင်း မအိပ်ရသေးဘူး”

သူမကိုကြင်နာစွာ လှမ်းပြောသည့် ညီရဲမာန်ကို အင်ကြင်း နာကျင်ကြေကွဲစွာ လှမ်းကြည့်မိသည်။

နတ်ဒေဝတာတစ်ပါးလို ချောမောခန့်ညားနေသည့်သူ။ ငါ့ဘဝကလည်း တစ်မျိုးပါလားလေ။

“ကျွန်မ အိပ်ပျော်နေတုန်း ... သားကို သူများထပ်ခိုး သွားမှာစိုးတယ်”

အင်ကြင်းအသွင်က မျက်ရည်ရစ်ပိုင်းလျှက် လှပသည့် မျက်ဝန်းလေးတွေမှာ မျက်ရည်ကြောင့် တလက်လက်တောက်ပ လျက်။

“စိတ်ချပါကွာ၊ စိတ်ချ လက်ချအိပ်လိုက်ပါ။ ကိုယ်တို့ အားလုံး စောင့်ပေးနေမှာပါ”

စိုင်းထက်ပိုင်ဝင်ပြီး အာမခံနေတော့ ညီရဲမာန်ခိုးလို့ ခုလု ဖြစ်ရသည်။

သူ့အကြောင်းကျနေတာပဲ။ သခွပ်ပင်က မီးတကျိုကျို ဆိုတာ ဒီကောင်မျိုးပေါ့။

သို့သော် ... အင်ကြင်းကို ညီရဲမာန်လည်း အနားယူစေ ချင်ပါသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်ကသက်ဆိုင်သေးသည်မို့ သူ အင်ကြင်းအနားသို့ကပ်သွားပြီး ယုယညင်သာစွာ လှဲပေးလိုက် သည်။

“အိပ်တော့နော် ... ဖိုးလင်းတော့မယ်၊ မင်း ... အနား ယူပါတော့၊ တော်ကြာ ... နို့မထွက်ဘဲ နေလိမ့်မယ်”

ညီရဲမာန်၏စကားကြောင့် အင်ကြင်း၏မျက်နှာလေး

အရှက်တွေနှင့်ရဲသွားသလို စိုင်းထက်ပိုင်လည်း မကျေမနပ် ဖြစ် သွား၏။

“ကလေးမွေးပေးပြီးရင် အင်ကြင်းတာဝန်ပြီးဆုံးသွားပြီ မဟုတ်လား ဦးညီရဲမာန်၊ ကိုယ့်ကလေးကိုယ်စောင့်ရှောက်ပါ။ အင်ကြင်း ပင်ပန်းလှပါပြီ၊ ကလေးနဲ့သူ့ကို ခွဲထားရင်ကောင်း မယ် ဦးညီရဲမာန်၊ ကိုယ့်ကလေးကိုယ်ခေါ်သွားပေတော့”

စိုင်းထက်ပိုင်စကားကြောင့် ညီရဲမာန် မျက်နှာဖြတ်အရိုက် ခံလိုက်ရသည့်နှယ် ခံစားလိုက်ရ၏။

အမှန်တရားပေမယ့် သူမကြားနိုင်။ ဒေါက်တာဟန်ရီက တော့ လူမှုရေးရှုထောင့်၊ ဆေးပညာရှုထောင့်ကပဲ ဝင်ရောက် ဆွေးနွေးခဲ့သည်။

“အင်ကြင်း ... ဒီမှာ ၅ရက်လောက် ဆေးကုသခံရင်း အနားယူသင့်တယ်၊ ဒီဆေးခန်းမှာနေတုန်းတော့ ကလေးနဲ့အတူ တူ သားအမိတွေနေပါစေ၊ မိခင်ရဲ့နို့ဦးရေဟာ ကလေးအက် တန်ဖိုးရှိလွန်းတဲ့ အာဟာရပါ”

“အို ... အင်ကြင်းတာဝန်က ကလေးမီးဖွားပေးရုံပဲ မဟုတ်လား၊ စာချုပ်ထဲမှာ ဒီအတိုင်းပဲလေ၊ ကလေးကို နို့တိုက် ရဦးမယ်ဆို ... သူ့ခမျာ အလှပျက်သွားမှာပေါ့ ... ”

အင်ကြင်းကတော့ ဘာတစ်ခွန်းမှ ဝင်မပြောပါ။ အိပ်ရာ ပေါ်မှာ စောင်ခြုံလျှက်နှင့် ဟိုဘက်ကြည့်လိုက်၊ သည်ဘက်ကြည့် လိုက်။

ညီရဲမာန်သည်းမခံနိုင်တော့။ ရင်ထဲ ဗလောင်ဆူပေါက် ကွဲလှပေပြီ။

“မင်းနဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ၊ အင်ကြင်းနဲ့မင်းက သူငယ်ချင်း အဆင့်ပဲ မဟုတ်လား။ မောင်ရင် တရားလွန်နေပြီနော်၊ ဒါ မှီ ကလေးရဲ့မိခင်၊ ငါ့သားရဲ့မိခင်၊ သက်ဆိုင်ကြစတမ်းဆိုရင် ငါနဲ့ပဲ သက်ဆိုင်တယ်”

‘ ဝိုင်းထက်ပိုင်ကလည်း ဒေါသတွေ ပေါက်ကွဲလျက်။ သူ ရုပ်ချောချောမှာ မျက်နှာတွေ နီနေပေပြီ။

“ဦးညီရဲမာန် စကားကို ဆင်ခြင်ပြောပါ၊ ခင်ဗျားစာချုပ် ထဲမှာ ကလေးမွေးပြီးသည်အထိပဲ ပါတယ်၊ အင်ကြင်းဟာ အဖျို လေးပါ၊ သားရဲ့မိခင်လေး၊ ဘာလေးနဲ့ အင်ကြင်းသိက္ခာကျ အောင် မပြောဆိုပါနဲ့၊ ဒါ ... အငှားကိုယ်ဝန်ဆောင်ခိုင်းတာ သိပ္ပံနည်း၊ ဆေးပညာနည်းနဲ့ အငှားကိုယ်ဝန်ဆောင်ခိုင်းတာပဲ ပြီးပြီပေါ့ ... ”

ဪ ... သည်မောင်က အင်ကြင်းကို အပျိုစင်လေးမှတ်

ဘာကိုး။

ဖန်ပြန်သန္ဓေသားကို လွယ်ထားတယ်လို့ မှတ်ယူနေတာ

အင်ကြင်းက အဖြစ်မှန်တွေ ရှင်းမပြဘူးလား။ ဒီကောင်ကို မရွံ့ပိတ် ရောင်းမလို့လား။

ညီရဲမာန် မဆီမဆိုင် အင်ကြင်းကို ဒေါသထွက်မိပြန် သည်။

နောက်ဆုံး ဒေါက်တာဟန်ရီကပဲ အားလုံးကို တောင်းပန် အင်ကြင်းအား အိပ်ဆေးတစ်လုံး ထိုးပေးလိုက်သည်။ သူကလေး မကြာခင် အိပ်ပျော်သွားလေသည်။

မသလုဖြေမလ

သူဟာ _ ငါးစိမ်မြင်လို့ ငါးကင်ပစ်သူတော့ လုံးဝမဟုတ်
ရပါ။ ငါးရုံနှစ်ကောင်ဖမ်းချင်တာလည်းမဟုတ်။ ဒေဝီသာ
သဘောတရားတွေ နားလည်ခဲ့မည်ဆိုလျှင် အကောင်းဆုံးပါပဲ။

“ဒေါ်ကျော့ဒေဝီက ဒီကလေးကို အခုမှ ဘာဖြစ်လို့ မလို
ချင်တော့တာလဲ၊ အစကတော့ သူလည်းအလိုတူ အလိုပါမဟုတ်
လား။”

“ဒီလိုရှိပါတယ် ဦးမင်းနိုင်၊ ကျွန်တော်တို့ ဆွေးနွေးတုန်း
ကတော့ သူနဲ့ကျွန်တော်ရဲ့ သန္ဓေသားကို ပြင်ပမှာ မျိုးအောင်စေ
ပြီးမှ အငှားကိုယ်ဝန်ဆောင်မယ့်သူကို ဆက်လက်ကိုယ်ဝန်လွယ်
စေမယ်၊ မွေးဖွားစေမယ်ပေါ့လေ”

“အဲဒီလို ဖြစ်မလာဘူးလား”

“ဖြစ်မလာဘူး ဦးမင်းနိုင်၊ ဒေဝီက သားအိမ်မကောင်း
တော့ သူ့ဆီက အင်း ... မျိုးဥယူလို့မရဘူးဖြစ်သွားတယ်”

“ဘယ်သူမျိုးဥကို ယူရသလဲ၊ အားမနာပါနဲ့ အမှန်အတိုင်း
ပြောပါ ကိုညီရဲ့၊ မိတ်ဆွေတွေပဲ”

တရားသူကြီးက အားပေးပေးမယ့် ညီရဲမာန် အတန်ကြာ
အားယူရပါသည်။ အတန်ကြာမှ ...

“အဖြစ်တွေက ထင်သလိုဖြစ်မလာတော့ အင်ကြင်း

ဆေးခန်းမှဆင်းသည်အထိ ပြဿနာတွေက ရှုပ်ထွေး
မွန်းကျပ်နေလေဆဲ။

သုံးပွင့်ဆိုင်လား။ လေးပွင့်ဆိုင်လား။ ဇာတ်လမ်းကြီး
ဆက်လက်တင်းမာနေလေဆဲ။

ညီရဲမာန် တစ်ခုခုကို ဆုံးဖြတ်ချက်ချရပေတော့မည်
ကိုယ့်လုပ်ရပ်ကြောင့် တစ်ယောက်ယောက် နစ်နာသွားမှာ
ကိုလည်း မလိုလားသဖြင့် ပြင်ဦးလွင်ရှိ သူ့မိတ်ဆွေ တရားသူကြီး
ဦးမင်းနိုင်နှင့် တိုင်ပင်ဆွေးနွေးရပြန်သည်။

အခြေအနေအရပ်ရပ်တွေကို သူမညာတမ်းဆွေးနွေး
သည်။ ဦးမင်းနိုင်၏ အလုပ်ခန်းထဲမှာ သူ့အသံက ကြေကွဲအထိ
နေလေမလား။

၂၃၅ _ သည်မောင်က အင်ကြင်းက ...

အင်ကြင်းနဲ့ပဲ ... ”

သူ့စကားမဆက်ရဲဖြစ်နေစဉ် ဦးမင်းနိုင်က သူ့ဘာသာ ဦးဆောင်သွားလေ၏။

“ဪ ... အငှားကိုယ်ဝန်ဆောင်မယ့်ကောင်မလေးရဲ့ သားဥနဲ့ပဲ မျိုးအောင်စေတယ်ပေါ့၊ ဒါဆို ... သားက ဒေဝီသား ဘယ်ဟုတ်တော့မလဲ၊ သူ့သွေးမှ မပါတော့ဘဲကိုး ... ”

“သူနဲ့ရတဲ့ကလေးကို လိုချင်ပေမယ့် မဖြစ်နိုင်တော့ပဲကိုး ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော့်အတွက်တော့ ကိုယ့်မျိုးဆက်ရသွားခဲ့ပါ ပြီ၊ သားက ကျွန်တော်နဲ့သိပ်တူတယ်၊ မအေ အချောအလှတွေ ပါ ပေါင်းလိုက်တော့ သားက သိပ်ချစ်စရာကောင်းတယ်”

“ဟုတ်ပြီ ... ကိုညီ လိုချင်တဲ့ အချက်အလက်ကို ပြော ပါဦး”

“ဖြစ်ချင်တာကတော့ ကျွန်တော်ရယ်၊ ဒေဝီရယ်၊ သား ရယ် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေချင်တာပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် ... ဒေဝီက သားကိုခါးခါးသီးသီးဖြစ်နေတယ်၊ ရန်လိုမုန်းတီးနေတယ်”

“အဲဒီတော့ ... ”

“ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတာ ဦးမင်းနိုင်နဲ့ဆွေးနွေး ချင်တာပါ၊ သားရွှေအိုးထမ်းတဲ့အဖြစ်ကို မြင်ချင်ပေမယ့် ဒေဝီကို

ဘယ်လိုမှ ဆွေးနွေးလို့လက်မခံဘူးဖြစ်နေတယ်၊ ကျွန်တော် က ဒေဝီကို အသက်လောက်ချစ်လို့ လက်ထပ်ယူခဲ့ပေမယ့်၊ အခု ကျွန်တော့်ရင်သွေး သားကိုလည်း သူ့ထက်မလျော့တဲ့ မေတ္တာနဲ့ ချစ်မိတယ်၊ သူတို့နှစ်ယောက်က အတူပူးတွဲပြီး နေလို့မရဘူးဆို တော့ ကျွန်တော် တစ်ဖက်ဖက်ကို ရွေးရမယ်ဦးမင်းနိုင်”

“အင်း ... ”

ဦးမင်းနိုင်၏အသံက လေးလေးနက်နက်။ အတွေးတွေ ဝင်နေသည့်အသံ။

“ကိုညီက တစ်ဖက်ဖက်ကိုရွေးမယ်ဆိုတော့ အိမ်ထောင် ရေး ပြိုကွဲသည်အထိ တွေးလိုက်တာလား”

ဦးမင်းနိုင်၏စကားကို ညီရဲမာန် အသည်းအက်သည့်အသံ နှင့် နာကြည်းစွာတစ်ချက်ရယ်ရင်း ဖြေရသည်။

“အိမ်ထောင်ပြုတယ်ဆိုတာ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ ဦးမင်းနိုင်၊ ဘဝတစ်ခုကို ချစ်သူနှစ်ဦး ... စိတ်တူ သဘောတူနဲ့ ထူထောင် ကြတာ၊ သာယာချမ်းမြေ့တဲ့ဘဝကို သားတွေ၊ သမီးတွေနဲ့ လျှောက်လှမ်းကြတာ မဟုတ်လား။

အခု ကျွန်တော့်ဘဝက ဘာအဓိပ္ပာယ်မှ မရှိတော့ဘူး။ သူ ... ကလေးမရနိုင်တာကို ကျွန်တော် အပြစ်မပြောပါဘူး

ဦးမင်းနိုင် ... ကျွန်တော်မျိုးဆက်ဖြစ်တဲ့ သားကို သူကြင်နာ လိုက်ရင်ပြီးပါတယ်။ ခုတော့ ... ဒေဝီအဖြစ်က ကျွန်တော့်ကို လည်း အမြဲရန်လို၊ သံသယတွေနဲ့ ဆူပူအော်ဟစ်ပြီး ရန်လုပ်၊ သားကိုလည်း လုံးဝလက်မခံ၊ ဒေဝီဟာ ကျွန်တော်ချစ်မြတ်နိုး လို့လက်ထပ်ခဲ့တာပါ။ ခုတော့ ကျွန်တော်ချစ်ခဲ့တဲ့ ဒေဝီဟာ နောက်တစ်ယောက်အဖြစ် ပြောင်းလဲသွားသလိုပါပဲ။”

“သူ ... ကလေးအမေနဲ့ပျား သဝန်တို့နေတာလား။ ကောင်မလေးကလည်း ချောတယ်မဟုတ်လား။”

“မိန်းမပီပီ ... သဝန်တို့တတ်တာကိုလည်း ကျွန်တော် နားလည်ပေးနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ... အခု သူ့ကို ကျွန်တော် အာမခံချက်တွေပေးတယ်လေ၊ သူသာ သားကို ကြင်နာစွာအတူ နေနိုင်မယ်၊ ချစ်ခင်နိုင်မယ်ဆိုရင် အင်ကြင်းနဲ့ဆက်စရာဇာတ် လမ်းလည်း မရှိပါဘူး။ သားနဲ့ကျွန်တော်ရယ်၊ ဒေဝီရယ်၊ အတူတူ ပျော်ရွှင်စွာ နေထိုင်ကြရုံပေါ့ ... ”

“ဒေါ်ကျော့ဒေဝီကို ကျွန်တော်ဆွေးနွေးကြည့်ပါဦးမယ်။ အိမ်ထောင်ပြိုကွဲတဲ့အထိလည်း မဖြစ်စေချင်ပါဘူးလေ၊ ကိုညီ သားအတွက်ရော ထည့်စဉ်းစားပါဦး။ အဲ ... အိမ်ထောင်ပြိုကွဲ သွားရင် ကလေးမှာမိခင်မရှိတော့ဘူးပေါ့၊ နောက်ယူတဲ့မိန်းမက

သားကိုချစ်နိုင်ပါ့မလား။”

“ဒေဝီမိဘတွေက နိုင်ငံခြားမှာပါ ဦးမင်းနိုင်၊ အခု သူက ကျွန်တော့်ကိုကွာရှင်းဖို့စပြီး စကားပြောနေတယ်။ ပစ္စည်းရေးကျ တော့ ကျွန်တော်က ဖောက်ပြန်သူဖြစ်လို့ သူ့အကုန်ရထိုက်တယ် ဆိုပြီး သူ့ရှေ့နေတွေနဲ့ လှုပ်ရှားနေတယ်။ ဒေဝီကို ဒီတစ်ချက်နဲ့ တင် ကျွန်တော် တော်တော်စိတ်ကုန်သွားပြီ။”

“ဪ ... ဒီလိုဆိုရင်တော့ ဒေါ်ကျော့ဒေဝီ လွန်တာ ပေါ့၊ လင်မယားချင်း သဘောထားမတိုက်ဆိုင်လို့ ကွဲကြရင် အနောက်နိုင်ငံတွေမှာတော့ တရားစွဲဆိုကြ၊ ဘာကြနဲ့၊ အစက စည်းက သဘောတူညီမှုတွေရှိကြတယ်၊ ကိုညီကရော သူ့ကို နယ်လောက်ပေးမှာလဲ။”

“ပစ္စည်းတွေကတော့ ကျွန်တော့်ပစ္စည်းတွေချည်းပါပဲ။ အပေမဲ့ ကိုယ်ချစ်ခဲ့တဲ့မိန်းမမို့ တစ်ဝက်အထိ ကျွန်တော်ပေးနိုင်ပါ တယ်။”

“ဟုတ်ပြီ ... ကျွန်တော်ဆောင်ရွက်ပေးပါ့မယ်၊ အဖြစ် အပျက်တွေက ကိုညီဖောက်ပြန်တာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ မျိုးဆက်ရ အောင်ဆောင်ရွက်ခဲ့တာပဲရှိတယ်လေ၊ နောက်ပြီး ... ဘာကြောင့် ကွဲကွဲ၊ ပစ္စည်းတစ်ဝက်ပေးရင် တရားဝင်ပါပြီ၊ အဲ ... ကျွန်

တော်သိချင်တာလေးတစ်ခုတော့ မေးပါရစေ၊ ဒေါ်ကျော့အေးက ကွာရှင်းပြီးရင် ကိုညို ကလေးအမေကို လက်ထပ်ယူမလို့လား။”

ညိုရဲမာန် ချက်ချင်းအဖြေပေးပေးနိုင်။ ရင်ထဲမှာ ယူတလော စိတ်တွေထွေပြားနေရ၏။

“ဦးမင်းနိုင်ကို ကျွန်တော်ဝန်ခံစရာတစ်ခု ရှိသေးတယ်”

“ဘာများလဲဗျာ ... ”

“ကျွန်တော့်ရဲ့ချို့ယွင်းချက်ကြောင့် ကျွန်တော့်မျိုးဆက်ဟာ ပြင်ပမှာ သန္ဓေအောင်လို့မရခဲ့ဘူး။ အင်ကြင်းရဲ့အကူအညီနဲ့ သဘာဝအတိုင်း မျိုးအောင်ခွင့်ရခဲ့တာ ... ”

“ဗျာ”

ဦးမင်းနိုင် အံ့ဩထိတ်လန့်သွားလျှင် အခြေအနေတွေဟာ ညိုရဲမာန်ရှင်းလင်းပြရသည်။

“အစကတော့ ပြင်ပမှာပဲ သန္ဓေအောင်လို့ရမယ်ထင်ထားတာပေါ့၊ တကယ်ကျတော့ ကျွန်တော့်ချို့ယွင်းချက်ကြောင့် သဘာဝအတိုင်းမှရတော့တယ်၊ ဒါတွေ ဒေဝီမသိပါဘူး။ ဒေဝီထင်ထားတာက ဆေးပညာနည်းနဲ့ ဖန်တီးပြီးမှ အင်ကြင်းက ကိုယ်ဝန်ဆောင်ထားတယ်လို့ ထင်ထားတာ”

“ဪ ... ကြားရတာ ကြက်သီးထမိတယ်ဗျာ”

“ဟုတ်တယ် ... ကျွန်တော့်ဘက်က မတရားဘူးလို့ တောင် တစ်ခါ တစ်ခါ တွေးမိပါတယ်၊ အင်ကြင်းခမျာ သိပ်နစ်နာလွန်းပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော် စိတ်ကြိုက်ရွေးထားတဲ့အပျိုစင်လေးပါ၊ လုပ်ငန်းစဉ်တုန်းကတော့ သူလည်း ဘယ်ဒီလိုထင်ပါ့မလဲ၊ သိပ္ပံနည်းနဲ့ ဆေးပညာနည်းနဲ့ပဲ ကိုယ်ဝန်ဆောင်ရမယ်လို့ ထင်ထားရှာတာ၊ ကျွန်တော် အင်ကြင်းဘက်ကို ထည့်မတွက်ဘဲ ဒေဝီဘက်ကိုသာ မဲတင်းခဲ့တာပါ”

“ကျွန်တော် အားလုံးသဘောပေါက်သွားပါပြီ၊ ဒီတော့ ကိုညိုဆန္ဒအတိုင်း ဒေဝီကျေနပ်အောင် ဆောင်ရွက်ပေးလိုက်ပြီး အင်ကြင်းတို့သားအမိကို ခင်ဗျားဘဝထဲ သွင်းလိုက်ပေတော့၊ ကျွန်တော် အားလုံးအဆင်ပြေအောင် ကူညီပေးပါမယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ... ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ဝေဝါ၊ ထွေပြားနေတုန်းပါပဲ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တရားမျှတရဲ့လားလို့ တွေးမိနေတုန်းပဲ”

“ယောက်ျားဆိုတာ တစ်ခုခုကိုတော့ ဆုံးဖြတ်ရဲရမှာပေါ့လေ၊ အင်ကြင်းဘက်ကလည်း နစ်နာခဲ့ပါပြီ၊ ဒေဝီ ... နားလည်မှုရှိရင်တော့ တစ်မျိုးပေါ့”

နောက်ဆုံး လိပ်ခဲတည်းလည်းနှင့်ပင် ညီရဲမာန် ဦးမင်းနိုင်
ထံမှ ကားနှင့်ပြန်လာခဲ့သည်။ အင်ကြင်းနှင့် ဆွေးနွေးရပါဦးမည်။

အင်ကြင်းကိုထားသည့်အိမ်လေးမှာ အရုပ်အိမ်လေးနယ်။
ညီရဲမာန် ဝယ်ထားခဲ့သည့်အိမ်ကလေးပါပဲ။ ခြံလေး၊ ဝင်းလေး
နှင့်ပန်းမျိုးစုံ စိုက်ပျိုးထားသည့် တစ်ထပ်ခွဲတိုက်လေးက တကယ့်
ကို ချစ်စဖွယ်။

အိမ်မှာ အင်ကြင်းတို့သားအမိ၊ ဆရာမနှင့်ထမင်းချက်ဖို့
သူရှာပေးထားသည့် အဒေါ်ကြီးအပြင် ခြံစောင့်ဖို့ ဦးလေးကျားပါ
ရှိသည်။

ဦးလေးကျားကို ဒီခြံဝယ်ကတည်းက သူ့အစောင့်အဖြစ်
ခန့်ထားပြီးသား။

သူ့ကားကိုမြင်မှ ဦးလေးကျား တံခါးဖွင့်ပေးလေ၏။ ဗလ
းကောင်းကောင်းနှင့် သဘောကောင်းသည့် ဦးလေးကျားသည်
သူ့ထံသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

“ညက ... အိမ်နားကို လူနစ်ယောက် လာချောင်းသေး တယ်။ မောင်ညီသားအတွက် ရဲဋ္ဌာနကို အကူအညီတောင်းထား ရင်ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

“ဗျာ ... ဒီလောက်တောင်ပဲလားဗျာ ... ”

တကယ်ပင် ညီရဲမာန် အခြေအနေတွေကို စိတ်ကုန်သွား ပြီး သားအတွက်လည်း အလွန်စိုးရိမ်မိရသည်။

လူဆိုးတွေကို ဘယ်သူ လွှတ်ထားတာလဲ။ သားကို အသက်ရန်ရှာမှာလား။

အင်ကြင်းကိုပါ ရန်ရှာကြမှာလား။

လက်ဆုပ်လက်ကိုင်မမိဘဲနှင့် ဒေဝီကို အသလွတ်ကြီး စွပ်စွဲလို့လည်းမဖြစ်။

ဦးလေးကျား ပြောသလိုပဲ ရဲဋ္ဌာနကို အကူအညီတောင်း နေတော့မည်။

ဆေးခန်းမှာ ကလေးခိုးသည့်ကိစ္စကလည်း ယခုထိအခြေ ထွက်မလာသေး။

ဖမ်းမိထားသည့်ကားက အခိုးခံရသည့်ကားမို့ ပိုင်ရှင်နှင့် မဆိုင်။

“ကောင်းပါပြီ ... ကျွန်တော်ရဲဋ္ဌာနကို အကူအညီတောင်း

မိမယ်၊ ကျွန်တော်လည်း ဒီမှာစောင့်မယ်၊ အခု ... အင်ကြင်းတို့ ချော၊ ညော်သည်တွေ ဘာတွေရော လာသေးလား”

“လာတယ် ... ခုပဲ ပြန်သွားပြီ၊ ကလေးမအထဲမှာပါ”

“ကောင်းပြီ ဦးလေးကျား၊ ငြိကို အမြဲပိတ်ထားပါ။ ဦးလေး ကျားလည်း ခါတိုင်းထက်ပိုပြီး ဂရုစိုက်ပါ”

“ကောင်းပါပြီ ... မောင်ညီ၊ ဦးလေးကျား အထူးဂရုစိုက် မပါမယ်”

သူ့ခြံ၏ ဝင်းတံခါးနှင့် အုတ်တံတိုင်းမှာ ခိုင်တော့ခိုင်ခံ့ပါ သည်။ သို့ပေမယ့် ကြံဖန်ပြီး ဖက်တက်၊ ကျော်တက်မယ်ဆိုရင် တော့ ရတာပေါ့။

ညီရဲမာန် စိတ်ညစ်ညူးစွာနှင့်ပင် အိမ်ထဲသို့ဝင်ခဲ့သည်။ နေ့ ၁၁-နာရီရှိပြီမို့ သူတို့ နံနက်စာစားဖို့ ပြင်နေကြပေပြီ။

ဇူလိုင်လထဲရောက်ပြီမို့ မိုးကလည်း ခပ်စိပ်စိပ်ရွာသွန်း နေ၏။

မီးဖိုဘက် ထမင်းစားခန်းဘက်မှာ အင်ကြင်းကိုမတွေ့ရ သဖြင့် ညီရဲမာန် အိမ်ခန်းဘက်သို့ တန်းခနဲ ဝင်ခဲ့သည်။

“အို”

အိမ်ခန်းထဲမှာ အိပ်ရာပေါ်မှာ သားကို နို့ချိုတိုက်ကျွေးနေ

သည်မို့ အင်ကြင်း ကိုယ့်အင်္ကျီကို လျင်မြန်စွာဖုံးလိုက်ရာ သားခါး မျက်နှာပေါ်သို့ အင်္ကျီက အုပ်သွား၏။

“ကလေး အသက်ရှူကြပ်ပါဦးမယ် ... မကြီးကျယ်ဖို့ ကွာ၊ ကိုယ်က ကလေးအမေပဲ ... ဆေးခန်းထဲမှာကျတော့ ယောက်ျားတွေရှေ့ နို့လှန်တိုက်ခဲ့ပြီးတော့”

သူမကျေနပ်ချက်ကိုပြောရင်း ညီရဲမာန် အနားသို့လျှောက် လာကာ သူမ၏အင်္ကျီစကို ကလေးမျက်နှာပေါ်မှ ဖယ်ရှားတော့ သူ့လက်များက သူမနှင့်ထိသွား၏။

အင်ကြင်း ... အရှက်တွေသည်းရသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်ဟာ ကလေးရလာပေမယ့် အိမ်ထောင်ရှင်မဟုတ်။ သူ ဒီလို အတင့်ရဲတာမကြိုက်ပါ။

“ကလေးကိုလာကြည့်တာလား၊ ဧည့်ခန်းက သွားစောင့် နေပါ။ ပြီးရင် ... ကျွန်မ ခေါ်လာခဲ့ပါ့မယ်”

“မင်းက ဘာတွေကြီးကျယ်နေတာလဲ၊ ဘာလဲ စိုင်းထက် ပိုင်ရှေ့မဟုတ်လို့လား”

“ဦးညီရဲမာန် စကားကို ဆင်ခြင်ပြောပါ။ သူ ကျွန်မ အိပ်ခန်းထဲ တစ်ခါမှ မဝင်ပါဘူး”

“ဆေးခန်းမှာတော့ ဝင်တယ်လေ၊ အချိန်ပြည့်ပဲ ဘယ်လို

ကောင်လည်းမသိဘူး ... ကိုယ်ဝန်ကြီးတကားကားနဲ့တောင် မရှောင်ဘူး၊ ကြိုက်စရာရှားလို့ ... ”

“ဒါ ... သူဌေးနဲ့မဆိုင်ပါဘူး”

“ဆိုင်တယ် ... ဆိုင်တယ် ... ဘာလို့မဆိုင်ရမှာလဲ မင်းဟာ ငါ့သားရဲ့မိခင်၊ ငါတို့သားကို ဘယ်လိုရခဲ့တယ်ဆိုတာ မင်းမေ့နေပေမယ့် ငါဘယ်တော့မှမမေ့ဘူး”

“ဒါ ... အလုပ်သဘောအရပဲ၊ ဒါတွေထည့်ပြောမနေ ပါနဲ့၊ ကျွန်မရှက်တယ် ... ”

“နေစမ်းပါဦး ... မင်းက စိုင်းထက်ပိုင်နဲ့လက်ထပ်ဖို့ စိတ်ကူးနေပြီလား၊ သူ့ကိုအကြောင်းစုံပြောမပြဘဲ နွားမရွံ့ပိတ် ရောင်းဖို့ ကြံစည်နေပြီလား”

ညီရဲမာန် သဝန်တိုစိတ်၊ မခံချင်စိတ်နှင့်ရမ်းကားနေလျှင် အင်ကြင်းရွှေ့ရည် ဒေါသနှင့်တမင်ပြောမိသည်။

သားကလည်း နို့ဝသွားပြီ၊ အိပ်သွားပြီမို့ ပုခက်လေးထဲ ချသိပ်လိုက်သည်။

“ဒါ ... ရှင့်အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး၊ အခု ... ကျွန်မ တာဝန်ပြီးဆုံးသွားပြီ၊ ရှင် ... သားကိုခေါ်သွားတာနဲ့ ကျွန်မ လွတ်လပ်သွားပြီလေ၊ ကျွန်မဘာသာ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဘာပဲ

လုပ်လုပ်ပေါ့ ... ရှင်နဲ့မဆိုင်တော့ဘူး”

“ဆိုင်တယ် ... ဆိုင်တယ် မင်း ... မင်း သူ့ကို လက်မထပ်ရဘူး။ အို ... ဘယ်သူ့ကိုမှ လက်မထပ်ရဘူး။ မင်းကို ငါပဲပိုင်ဆိုင်ချင်တယ်။ မင်းကိုငါချစ်တယ်။ မင်းကိုငါလက်ထပ်ပါမယ် အင်ကြင်းရွှေရည်။ မင်း ... ငါတို့သားအဖကို ခွဲမသွားပါနဲ့။ ဘယ်တော့မှ ခွဲမသွားပါနဲ့ကွယ်”

ခံစားချက်များနှင့် တုန်ရီလိုက်လှဲစွာ ညီရဲမာန် သူမကို ပွေ့ဖက်ယူလိုက်သည်။ သူမကို ကြင်နာစွာနမ်းမိတော့ နှစ်ဦး သား၏မျက်ရည်များက ပါးပြင်နှစ်ခုကို စိုလူးယှက်သွယ်လျက်။

ညီရဲမာန် ထိန်းချုပ်ထားရသည့်အချစ်များ ပေါက်ကွဲသွားပြီမို့ ... သူ့အချစ်တွေ ကြမ်းတမ်းလာခဲ့လျှင် အင်ကြင်း သူ့ကို ကြောက်ရွံ့စွာ တောင်းပန်ရသည်။

“နေဦး ... ရှင်အပြုအမူတွေ ကျွန်မနားမလည်ဘူး။ ရှင်မှာ မိန်းမရှိတယ်။ ကျွန်မ အစောကြီးကတည်းက တောင်းပန်ပြီးသားပါ။ ကျွန်မ အငယ်အနှောင်း ... ”

သူမ၏ နှုတ်ခမ်းလှလှလေးကို ညီရဲမာန် လှမ်းပိတ်လိုက်ပြီး အင်ကြင်းကို ခုတင်ပေါ်သို့ ညင်သာစွာ ချပေးလိုက်ပါသည်။

နားလည်မှုရအောင် အရင်ဆွေးနွေးရပါမည်။

“အင်ကြင်းကို အငယ်အနှောင်းမလုပ်ခိုင်းပါဘူးကွယ်။ အခု အခြေအနေတွေတစ်မျိုးဖြစ်ကုန်ပြီ။ ဒေဝီက သားကိုလက်မခံနိုင်ဘူး။ ကိုယ်ကလည်း ဘဝမှာ သားကအရေးကြီးဆုံးပဲ။ ဒီတော့ ကိုယ် ... တစ်ခုခုကို ရွေးရတယ်”

“ဟင် ... ဦးညီရဲမာန်တို့ အိမ်ထောင်ရေး သားကြောင့် ပြိုကွဲတော့မှာလား”

“သားကြောင့်လို့ မစွပ်စွဲပါနဲ့ကွယ်။ သားက အပြစ်မဲ့တဲ့ ကလေးလေးပါ။ ဒေဝီနားလည်မှုမပေးနိုင်တာပဲလေ”

“အို ... ကျွန်မ စိတ်မကောင်းလိုက်တာ”

အင်ကြင်း ... တကယ်ပင် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေလျှင် ညီရဲမာန်သူမ၏လက်နုနုလေးများကိုထွေးယူဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့ကွယ်။ သူကလည်း သူ့မိဘ ညီအစ်ကိုမောင်နှမတွေရှိရာ နိုင်ငံခြားကို လိုက်သွားတော့မယ်တဲ့။ ကိုယ့်မှာရှိတဲ့ ပစ္စည်းဥစ္စာကို တစ်ဝက်ပေးရမယ်။ ဘယ်နှယ့်လဲ။ ပေးနိုင်တယ်မဟုတ်လား”

အင်ကြင်း၏ ပါးမို့မို့လေးများကို ညင်သာစွာနမ်းမွှေးရင်း ညီရဲမာန် ခွင့်တောင်းနေလျှင် အင်ကြင်း အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်

ရသည်။

“အင်ကြင်းနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲရှင်၊ ကိုယ့်ပစ္စည်းကိုယ်ဖေး တာပဲ၊ အကုန်ပေးပေးပေါ့၊ ကျွန်မ တစ်ခုလောက်အကြံပေးပါ ရစေရှင်”

“ပေးစမ်းပါဦးကွာ ... ”

“သားကို ကျွန်မပဲ ခေါ်ထားလိုက်မယ်လေ၊ ဦးညီရဲမာန်တို့ ဇနီးမောင်နှံ မကွဲကြပါနဲ့၊ ကလေးပြဿနာမရှိရင် သူဌေးနဲ့ သူဌေး ကတော် သဘောထားကွဲလွဲစရာမရှိတော့ဘူးပေါ့”

“တော် ... တန် ... တိတ် ... ”

ညီရဲမာန် ပိတ်အော်လိုက်သဖြင့် အင်ကြင်းလန့်သွား သည်။ သားကတော့ အိပ်ပုပ်ကြီးလေသည်မို့ လှုပ်တောင်မလှုပ်၊ သူ့ပုခက်လေးထဲမှာ အိပ်မောကျလျက်။

“ဘာလဲ ... မင်းက သားကို ခေါ်ထားပြီး စိုင်းထက်ပိုင်နဲ့ အတူနေမယ်ပေါ့လေ၊ ငါ့သားကို ပထွေးစာအဖြစ်မခံနိုင်ဘူး၊ ငါ့ဘဝမှာ ငါ့သားဟာ အရေးပါဆုံးဆိုတာ မင်းမြဲမြမှတ်ထား”

“ကျွန်မကလည်း ကိုယ့်ကိုအရေးထားမယ့်သူကိုပဲ ဇွှေ ချယ်နိုင်မယ်၊ ရှင်တို့ရဲ့ အဆင်မပြေတဲ့အိမ်ထောင်ရေးထဲမှာလည်း ဝင်ပြီး ဓားခုတ်ရာလက်မလျှိုနိုင်ပါဘူး”

“မသိဘူးကွာ၊ မင်း ငါ့ကိုပဲ လက်ထပ်ရမယ်၊ ငါ့ကိုပဲ ချစ်ရမယ်၊ ကျန်တာ ဘာမှငါမလိုချင်ဘူး၊ ငါတို့သားအဖကိုပဲ မင်းခေါင်းထဲမှာထည့်ထားရမယ်”

ပြောရင်းမှ စိတ်လိုက်မာန်ပါတော့ ဖြစ်လာပြီး ညီရဲမာန် သူမကို ပွေ့ယူမိပြန်လျှင် အင်ကြင်း လက်ကလေးနှစ်ဖက်နှင့် ကာလိုက်သည်။

“ကျွန်မက သွေးနုသားနုနော်၊ အနားလာမကပ်နဲ့”

“ဆောရီးကွာ ... ကိုယ်မေ့သွားလို့ပါ၊ အင်ကြင်းရယ် ကိုယ်ကလွဲရင် ဘယ်သူမှ မချစ်ပါဘူး၊ ဘယ်သူမှလက်မထပ် ပါဘူးလို့ ကတိပေးစမ်းပါ၊ ကိုယ့်ရင်တွေပူလွန်းလို့ပါ၊ စိုင်းထက် ပိုင်ကို မင်းမချစ်ဘူးမို့လားဟင် ... ”

“လောလောဆယ် ကျွန်မ ဘာမှမပြောနိုင်သေးဘူး၊ ဦးညီ ရဲမာန်တို့ကိုလည်း မကွဲစေချင်ဘူး၊ အိမ်ထောင်တစ်ခုဆိုတာ မပြိုကွဲစကောင်းပါဘူးရှင်”

သည်စဉ် ဆရာမ ထမင်းစားဖို့လာခေါ်သဖြင့် သားအနား မှာ ဆရာမကို ထားခဲ့ပြီး သူတို့နှစ်ယောက် ထမင်းစားရန် သွက်လာခဲ့ကြသည်။

ခဲ့သည်နယ်။

“ရှင်ကတော့ အပြီးဘယ်ပျက်မလဲ၊ ကျွန်မကွာရှင်းပေးလိုက်တာနဲ့ လက်ထပ်မယ့် မယားနဲ့သားက အဆင်သင့်ကိုး၊ ဒီမှာ ဦးညီရဲမာန် ကျွန်မ ကြေကွဲရ၊ နာကျင်ရ၊ စိတ်ဆင်းရဲရသလို ရှင်တို့လည်း ကြေကွဲနာကျင်၊ ခံစားရပါစေလို့ ကျွန်မ အမြဲကျိန်စာတိုက်နေမယ်”

တရားရုံးထဲမှ ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားသည့် ဒေဝီကိုကြည့်ပြီး ညီရဲမာန် ကြောက်လန့်တုန်လှုပ်မိသည်မှာ အမုန်းတွေနှင့် လက်လက်ခါနေသည့် မျက်ဝန်းများကြောင့်ပါပင်။

ညီရဲမာန် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်လည်ဆန်းစစ်မိသည်။ ငါမှားသလား၊ သားကိုချစ်မိတဲ့အချစ်ကြောင့် ငါတို့အိမ်ထောင်ရေး ပြိုကွဲရတာလား။

ဒေဝီ သဘောထားမကြီးပေးနိုင်လို့ ကွဲရတာလား။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝမှာ ဇနီးက အရေးကြီးတာလား။ သားက အရေးကြီးတာလား။

ငါ့လိုလူတစ်ယောက်အတွက် မျိုးဆက်ဆိုတာလည်း မရှိမဖြစ်လိုအပ်တယ်။

ဒေဝီအပေါ် သစ္စာမဲ့သလိုဖြစ်မှာစိုးလို့ အင်ကြင်းကို လစ်

ပြင်ဦးလွင်မှာပင် ညီရဲမာန်နှင့်ကျောဒေဝီတို့ ကွာရှင်းပြတ်ခဲ့ ဖြစ်ကြသည်။

ဦးမင်းနိုင်နှင့်လူကြီးသူကြီးများ ဘယ်လိုပင် ဆွေးနွေးပေးခဲ့ ကြပေမယ့် ကျောဒေဝီဘက်က မလျှော့ပါ။

အရင်က သူသိပ်ချစ်ခဲ့ရသည့် မိန်းမ၏မာနနှင့်အမုန်းတွေ အာယာတတွေ ဖုံးလွှမ်းနေသည့် ရုပ်သွင်ကို ညီရဲမာန် အံ့ဩ ရင်နာစွာ ကြည့်နေရ၊ မြင်နေရသည်သာ။

သူက သူဌေးမို့ သူမတောင်းဆိုသည့်အတိုင်းပစ္စည်းရေး တစ်ဝက်ဖြစ်အောင် ခွဲဝေပေးရသည်။

အရာအားလုံး ဒေဝီဆန္ဒအတိုင်း လိုက်နာဆောင်ရွက် ပေးခဲ့ပေမယ့် သူ့အပေါ်စွပ်စွဲကျိန်စာတိုက်ခဲ့သည့် ဒေဝီဝကားများ က ညီရဲမာန်၏အသည်းထဲသို့ သူးတွေနှင့်ခပ်ကြမ်းကြမ်း ထိုးစိုက်

အထူးစွာ စိတ်ထားခဲ့တာ တိတ်တခိုးအချစ်တွေကို ချိုးနှိမ်သတ် ဖြတ်ပစ်ခဲ့ရတာတွေ ငါ့ကိုယ်စောင့်နတ်သိပါတယ်။

အားလုံးကိုနှုတ်ဆက်ပြီး သူ့ကိုယ့်ကားရပ်ထားရာသို့ ထေး ကွေးစွာ လျှောက်လှမ်းလာခဲ့သည်။

“ခွင့်လွှတ်တော့ ဒေဝီရယ်၊ ငါတို့ဟာ သံသရာခရီးသွား တွေပါပဲ၊ ငါ့အပေါ်ထားရှိတဲ့ မင်းရဲ့အမုန်းသံသယတွေ ပြေမီ စေလို့ ဆုတောင်းလိုက်ပါတယ်”

ကားကို ကိုယ်စဉ်မောင်းပြီး ... သူ့ခြေဦးတည်ရာ လျှောက်မောင်းနေမိသည်။

လောလောဆယ် ညီရဲမာန် ဦးတည်ချက်ပျောက်နေမိ သည်။

မခံစားရဘူးလို့ မင်းထင်သလား ဒေဝီရယ်။ နှလုံးသာနှို့ သူမို့ ငယ်ချစ်ဦးနဲ့ခွဲခွာရတဲ့ဒဏ်ရာဟာ ငါ့အသည်းကို ထိခိုက် နာကျင်စေရပါတယ်။

သူ့ကား ... ငြို့ပြင်ဘက်သို့ ရောက်လာသည့်အခါ လူ ရှင်းရှင်း၊ ကားရှင်းရှင်းမို့ စိတ်ထွေထွေနှင့် ညီရဲမာန် ကားကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းမောင်းနှင်နေမိ၏။

သည်စဉ် ရှေ့မှဘွားခနဲ ပေါ်လာသည့်ဂျစ်ကားတစ်စီးကို

လျှပ်တစ်ပြက် တွေ့လိုက်ရသည်ကြောင့် ညီရဲမာန် ကားကို လမ်းဘေးသို့ ဆွဲကွေ့ပြီး ဘရိတ်ဖမ်းလိုက်သည်။

“ဟ ... ဟ ... ”

ကားက လုံးဝဘရိတ်ဖမ်းလို့မရတော့ပါလား။ လမ်းဆင်း ကုန်းလျှောကြီးမှာ ဘရိတ်မမိတော့သည့်ကားကြောင့် ညီရဲမာန် ထူပူနေသည့်စိတ်ကို အတတ်နိုင်ဆုံးအေးအေးထားပြီး ကားဟွန်း ကို အဆက်မပြတ် နှိပ်ရသည်။

နောက် ... ပြေလျှောသည့်လမ်းဘေးမြက်ခင်းပြင်နှင့် ချုံပုတ်များရှိရာသို့ကားကို ခေါင်းတည်ပေးပြီး ညီရဲမာန် မျက်စိ မှိတ်လိုက်ရပါသည်။

ဒါဟာ လုပ်ကြံမှုတစ်ခုလို့ သူ့ခေါင်းထဲမှာသိလိုက်ရစဉ် ကားနှင့်သစ်ပင်တစ်ပင်ဝင်ဆောင့်ပြီး သတိကြီးစွာထားသည့်ကြား မှပင် သူ ... သတိလစ်သွားရလေသည်။

သူ သတိရလာတော့ ဒေါက်တာဟန်ရီ၏မျက်နှာကို
အရင်တွေ့လိုက်ရသည်။

ဒေါက်တာဟန်ရီမျက်နှာမှာ ခံပြင်းရိပ်တွေက အထင်း
သား။

“ကဲ ... အချစ်သူရဲကောင်းကြီး၊ နောက်ဆုံးကျ ကိုယ့်
အသက်ကိုပါ လုပ်ကြံလာတဲ့ မိန်းမကို ပစ္စည်းတွေ တစ်ပုံတစ်
ပင်ကြီး ပေးလိုက်ရသေးတယ်နော်”

“ကိုယ် ဒီကို ဘယ်လိုရောက်လာတာလဲ ... ဒေဝီ
ရော”

“ကိုညီကို အားလုံးသိကြတာပဲ၊ ကိုယ့်ဆီဖုန်းဆက်ကြ
တာပေါ့၊ ဒေဝီအကြောင်း မေးမနေစမ်းပါနဲ့ ကိုညီရာ၊ ခုထိ
စိတ်မနာသေးဘူးလား”

“သူက ... ဘာလုပ်လို့လဲဗျာ၊ ကားဘရိတ်မမိတာပါ”
မသိစိတ်နှင့်ဖြစ်စေ ဒေဝီကိုသူကကွယ်မိတော့ဒေါက်တာ
ဟန်ရီ စိတ်တိုနေလေ၏။

“ဒါ ... သူ့စနက်လေ၊ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့အမုန်းနဲ့
အာယာတဟာ ဘယ်လောက်ကြောက်ဖို့ကောင်းတယ်ဆိုတာ
ဝူဠသုဘဒ္ဒါနဲ့တင် ကိုညီသဘောပေါက်ဖို့ ကောင်းပြီ၊ အခုလည်း
ခင်ဗျားကို ဖိစိန်ခြွေမလို့ဗျ၊ ကိုယ့်လူက သားနဲ့မယားနဲ့နေရဦး
မှာဆိုတော့ ရိုက်သတ်တောင် မသေဘူးဖြစ်နေတယ်၊ ကဲ ...
လန်ပြီး ရှေ့ဖြစ်သွားတာပါ၊ ဘာဒဏ်ရာမှမရှိဘူး၊ ဒါပေမဲ့
အမြင်မှာ ခင်ဗျားအတွက် ထဘီမနိုင်၊ ပဝါမနိုင်၊ မျက်ရည်တစ်
ဖက်၊ နှပ်တစ်ဖက်ဖြစ်နေတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက် ရောက်
နေတယ်၊ ဆက်ပြီး အိုက်တင်ခံလိုက်ဦး ဟုတ်ပြီနော်”

“ဘယ်သူများလဲဗျာ ... ”

“ဘာလဲ ... ခင်ဗျားဒေဝီလို့ထင်နေတုန်းလား၊ အချစ်
သစ်ပင်ဟောင်းကြီးက အမြစ်ကနေ ကော်လဲသွားပါပြီဗျာ၊ အချစ်
သစ်ပင် အသစ်ကလေးသာ စိတ်ရှည်လက်ရှည် ထပ်စိုက်ပေ
တော့၊ ခင်ဗျား ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်တယ်ဆိုပြီး ဟိုမှာ တင်ပို့
တရယ်ရယ်နဲ့ ... ”

သူ့ကို လက်မထောင်ပြုပြီး ဒေါက်တာဟန်ရီ သူ့အခန်းတဲမှ ထွက်သွား၍ မကြာမီပင် အင်ကြင်း အပြေးလေး ဝင်လာခဲ့သည်။

“ဦးညီ ... ခေါင်းကိုထိလို့ အတိတ်မေ့သွားပြီဆို၊ ဘာမှ သတိမရတော့ဘူးဆို ... ဟုတ်လား”

ခေါင်းမှာ ပတ်တီးစီးထားသည်မို့ သူ့ခေါင်းကို သူမ၏လက်ကလေးနှင့် ဖွဖွထိကာ မျက်ရည်များနှင့် မေးလာလျှင် ညီရဲဟန် ဒေါက်တာဟန်ရီ နောက်ထားပြီဟု သိလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်ထင်တယ် ... လောလောဆည် ကိုယ်ဘာမှ သတိမရတော့ဘူးကွာ၊ မင်း ... ဘယ်သူလဲဟင်”

“ဦးညီ ... တကယ် ဘာမှမသိတော့ဘူးလား ဒါဆို ဦးညီမှာ မိန်းမရှိတာ၊ သားရှိတာတွေရော၊ ရန်ကုန်က ကုမ္ပဏီတွေ၊ ခြံတွေ ဒီကပိုင်ဆိုင်မှုတွေ ဘာမှမသိတော့ဘူး ဟုတ်လား”

သူ့ခုတင်ဘေးမှာ ဒူးလေးထောက်ပြီး သနားကရုဏာ သက်စဖွယ် မျက်နှာငယ်လေးနှင့် အင်ကြင်းကို ညီရဲဟန် ခပ်စိုက်စိုက်ကြည့်မိ၏။

မျက်ရည်များကြောင့် ရွန်းလဲ့ရီဝေနေသည့် မျက်လုံးလေးများက အလှဆုံးတောက်ပနေကြပြီး ငိုထားလို့ မျက်နှာနုနုလေး

ဖြူစင်ဝင်းနှစ်နေရာမှ ပန်းနုသွေးပြေးနေပုံကလည်း တကယ့်မထိရက်၊ မကိုင်ရက်စရာ။

နှုတ်ခမ်းလေး ရဲရဲပြီး တဆတ်ဆတ်တုန်နေတာကတော့ ခံစားချက်တွေကြောင့်ဖြစ်မည်။ ဘယ်လိုပင် ဟန်ဆောင်ထားထား ... သူ ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်လို့ ဒေသကောင်ပေါင်းလဲခံစားနေရသည်ဆိုသည့်အခါ ကောင်မလေး ဟန်ဆောင်လို့မရတော့ပြီထင်သည်။

ကလေးအမေမို့ အစွမ်းကုန် ဖွံ့ထွားကြွရွှနေသည့်ကိုယ်လုံးလေးကလည်း တကယ့်မျှစ်စို့ပေါက်ကြီးပမာ ...

တစ်သားမွေးတစ်သွေးလှနေသည့် ချစ်ဇနီးလေးအား ချစ်မြတ်နိုးသည့်စိတ်က ဒေဝီအပေါ် စိတ်ကုန်၊ စိတ်နာသွားသဖြင့် လွတ်ကျွတ်စွာ ထွက်ပေါ်လာမာန်တူသည်။

သူ့အပေါ် ဘာတွေစိုးရိမ်နေတာလဲ၊ တကယ်မြတ်နိုးတာလား၊ ပစ္စည်းကိုစိုးရိမ်တာလား၊ လူကိုစိုးရိမ်တာလား ဆိုတာတွေ သူ့သိချင်သေးသည်။

“ဟုတ်တယ် ... ကိုယ်ဘာမှမသိတော့ဘူး၊ ဒုက္ခပါပဲကွာ၊ ကိုယ်ဟာ စားရမဲ့မဲ့၊ သောက်ရမဲ့မဲ့လူတစ်ယောက်လားဟင် ... ”

သူ့အိုက်တင်က အပြည့်။ မျက်နှာငယ်လေးနှင့် အင်ကြင်း
၏လက်ကို သူ့ဆွဲကိုင်ထားသည်မှာ အားကိုးတကြီးပုံစံ။

“မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့ဌေးပါ ... သူ့ဌေးကြီးပါရှင်”

“ပြောပါဦး ... ကိုယ့်အကြောင်း၊ ကိုယ်ဟာ လူပျိုကြီး
လားဟင်”

သည်အခါ အင်ကြင်း သူ့ကိုသနားနေရာမှ နည်းနည်း
အမြင်ကတ်သွားလေသလားမသိ။ မျက်စောင်းလေးပင် ယောင်
ယောင်ထိုးလို့။

“ဘယ်ကလူပျိုကြီးမှာလဲ၊ မိန်းမရှိတယ်၊ ကလေး ...
အဲ ... ကလေးတော့မရှိဘူး”

အင်ကြင်းခမျာ သူနှင့်ဒေဝီတို့ သည်နေ့မနက်ကမှ ကွာ
ရှင်းပြတ်စဲထားကြတာ၊ ဒေဝီ မနက်ချင်းပဲ ရန်ကုန်သို့ကားဖြင့်
ပြန်ဆင်းသွားတာတွေ သိပုံမရသေးပါ။

တစ်အိမ်စီနေကြသည့်အပြင် အင်ကြင်းစိတ်ဆင်းရဲမည့်
အကြောင်းများကိုလည်း သူမပြောချင်သေး။

“ဟုတ်လား ... ကိုယ့်မိန်းမ နာမည်က ဘယ်သူလဲ၊
ဘယ်ကလဲ၊ ချောရော ချောရဲ့လား ... ”

“အရမ်းချောတယ်၊ နာမည်က ဒေါ်ကျော့ဒေဝီတဲ့၊ အခု

ဦးညီဆီ သူမလာသေးဘူးလားဟင်၊ အင်ကြင်း ... လှမ်းပြီး
ဖုန်းဆက်ပေးမယ်နော်၊ ဦးညီ အားမငယ်နဲ့ ... ”

“မငယ်ပါဘူး။ ဒီမှာ ဆရာဝန်တွေ၊ ဆရာမတွေရှိသားပဲ၊
ဒါဖြင့် မင်းကရော ကိုယ်နဲ့ဘာတော်လို့ခိုနေတာလဲ၊ မင်းလည်း
ကိုယ့်မိန်းမပဲလား ... ”

“အား ... ”

ညီရဲမာန် အတိတ်မေ့နေသည်ဆိုတာ ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လား
ဟု အင်ကြင်း ... သံသယဖြင့် မော့ကြည့်သည့်အခါ ညီရဲမာန်
ချစ်စိတ်ကို တားဆီးလို့မရတော့။

ဒေဝီကြောင့် နွမ်းညှိုးကြေကွဲနေရသည့် နှလုံးသားဟာ
ဖြူစင်ကြင်နာတတ်လှသည့် အင်ကြင်းရွှေရည်လေးကြောင့်
နုလန် ပြန်ထူတော့မည်ထင်သည်။

သူ အင်ကြင်းကို သူ့ခြေရင်းမှ ဆွဲယူပွေ့ထူပြီး လူနာ
ခုတင်ပေါ်သို့ ထိုင်စေသည်။

“မင်းကိုတော့ ကိုယ်ရင်းရင်းနှီးနှီးသိနေတယ်ကွာ၊ ကိုယ့်
မိန်းမဆိုတာ မင်းပဲဖြစ်ရမယ်၊ ကလေးလည်းရှိတယ်ထင်တယ်
ဟုတ်လား၊ မင်းပုံကြည့်ရတာ ကလေးအပေပုံစံပဲ”

အင်ကြင်း ... ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ။ နဖူးထောင့်စွန်း

မှာ နည်းနည်းကွဲသွားသည်မို့ ပတ်တီးစီးထားသည့်သူ့ကိုသာ ဝေဝေဝေအကြည့်နှင့်ကြည့်နေမိသည်။

သူ အတိတ်မေ့နေတယ်ဆိုတာ ဟုတ်ရောဟုတ်လို့လား။

“အား ... ကျွတ် ... ကျွတ် ... ကျွတ် ခေါင်းမှူးလိုက် တာကွာ၊ ဆေးခန်းက ဆေးစော်အရမ်းနံ့တာပဲ၊ ကိုယ့်ကိုဆရာဝန် ခေါ်ပေးစမ်းပါ။ အိမ်ပြန်နားတာပဲ ကောင်းမယ်”

ရှေ့ဆက်ပြီး ဘာတွေ ဆက်ဟန်ဆောင်ရမည်ဆိုတာ ဒေါက်တာဟန်ရီနှင့် တိုင်ပင်ချဉ်းမည်မို့ ညီရဲမာန် ခုတင်ပေါ် ပြန်လှဲကာ အင်ကြင်းကို ခိုင်းလိုက်သည်။

သူပုံစံက ရှုံ့မဲ့နေသည်မို့ အင်ကြင်း ပျာပျာသလဲစိုးရိမ် သွားရှာသည်။

“ဘယ်နေရာတွေမှာ ဒဏ်ရာရှိသေးလဲဟင်၊ ဦးညီအရမ်း နာနေသလား”

“နာတယ် ... ကားတိုက်တာပဲကွာ၊ တစ်ကိုယ်လုံးအထိ မခံနိုင်အောင် နာနေတယ်၊ အတွင်းကြေကြေပြီး ကလီစာတွေ ပြုတ်ကျကုန်ပြီလား မသိပါဘူးကွာ ... ”

သည်စဉ် ... အခန်းထဲသို့ ဒေါက်တာဟန်ရီ ခပ်တည် တည်နှင့်ဝင်လာခဲ့သည်။ သူ့နောက်မှာ ဆရာမတစ်ယောက်နှင့်။

“ဟုတ်တယ် ... အသားတွေနာနေတာ စိုးရိမ်ရတယ်၊ ကလီစာတွေတော့ ပြုတ်မကျလောက်ပါဘူး၊ ကိစ္စမရှိဘူးလေ၊ ဒီမှာ ဒေါက်တာပေါက်တူးတစ်ယောက်လုံးရှိတာပဲ၊ မစိုးရိမ်ပါနဲ့”

“ဟာဗျာ ... ဒေါက်တာကလည်း နိမိတ်မရှိ၊ နမာမရှိ၊ ကျွန်တော့်မိန်းမလေး မုဆိုးမပြစ်ကျန်ခဲ့ပါဦးမယ်”

“လူနာအခြေအနေကောင်းလာပြီလား၊ ကိုယ့်မိန်းမ ကိုယ်မှတ်မိပြီလား”

သူတို့နှစ်ယောက်၏ ပါးစပ်ထဲမှာ သူမ ညီရဲမာန်မိန်းမ ခြစ်နေရပြီမို့ အင်ကြင်း ... ပျာပျာသလဲဝင်ရောက်ကန့်ကွက်ရ သည်။

ငြိမ်နေလျှင် ကိုယ်ပဲဒုက္ခရောက်မည် မဟုတ်ပါလား။

“မဟုတ်ဘူး ... ဒေါက်တာ၊ ကျွန်မ သူမိန်းမ မဟုတ်ဘူးလေ၊ ဒေါက်တာရှင်းပြပေးပါ၊ ကျွန်မတို့ရဲ့ ဆန်းပြားတဲ့ဇာတ်လမ်းကို ဒေါက်တာ အစအဆုံးသိပါတယ်၊ ကျွန်မ သူ့ကလေးရဲ့ အမေပါ၊ သူမိန်းမ ... မဟုတ်ပါဘူး”

ဒေါက်တာဟန်ရီ အင်ကြင်းကို ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ သေး။

ညီရဲမာန်ကတော့ မျက်စိမျက်နှာပျက်စွာနှင့် ရှင်းချက် ထုတ်သည်။

“ကိုယ့်ကလေးအမေဆို ... ကိုယ့်မိန်းမပေါ့ မဟုတ်ဘူး လား။ အတွင်းကြေလူနာကြီးကို စိတ်ရှုပ်အောင် မလုပ်ကြပါနဲ့ နော်၊ ရူးချင်ပြီ ... ”

တကယ်ပင် ညီရဲမာန် စိတ်ရှုပ်ထွေးဟန်နှင့် ရှုံ့မဲ့ညည်း တွားနေလျှင် အင်ကြင်းက စိုးရိမ်သွားပြီး ... ဒေါက်တာဟန်နီ ကတော့ သူငယ်ချင်းအတွက် မြားနတ်မောင်ဝင်လုပ်လေ သည်။

“အင်ကြင်းကို ပြောစရာရှိတယ် ... ခဏ”

အခန်းအပြင်သို့ ခေါ်ထုတ်ခဲ့ပြီး လူနာအခြေအနေကို ရှင်း ပြသည်။

“သူ့ဒဏ်ရာက ခန္ဓာကိုယ်ပြင်ပမှာ ပြောပလောက်အောင် မရှိပေမယ့် စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာအရတော့ စိုးရိမ်ရတယ်။ ဒီမနက်ပဲ သူ့မိန်းမနဲ့ သူ ... တရားရုံးမှာကွာရှင်းရတယ်လေ”

“ရှင် ... ကျွန်မ ဘာမှမသိရပါလား ဒေါက်တာရယ်။ သိရင် ကျွန်မ တောင်းပန်မှာပါ။ ကျွန်မတို့သားအမိကြောင့် ပြဿနာတွေ၊ ပဋိပက္ခတွေ ဖြစ်ရရှာတာပါ။ ကျွန်မကြောင့် ကျွန်မ

ကြောင့် ... ”

ကိုယ့်ရင်ဘတ်ကိုယ်ထုပြီး သူမငိုလေလျှင်ဒေါက်တာဟန်နီ အင်ကြင်းလက်တွေကို ဆွဲထားရပြန်သည်။

“ဝမ်းမနည်းနဲ့၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျောဒေဝီရဲ့အချစ်တွေက အမုန်းအဖြစ်ကူးပြောင်းပြီး သူနဲ့ရန်သူတွေတောင် ဖြစ်သွားပြီလေ။ ကွဲတာကောင်းပါတယ်၊ အခုဖြစ်တဲ့အက်ဆီးဒင့်ကလည်း ကျော ဒေဝီလက်ချက်မှ လွတ်ရဲ့လားပဲ”

“အို ... ”

“ဒီတော့ သူ့စိတ်ထိခိုက်နေတုန်း ... ကားက အက်ဆီး ဒင့်ဖြစ်လိုက်တော့ အင်ကြင်းအနေနဲ့ သူ့အလိုက်အထိုက်ကြည့်ပြီး ဆက်ဆံပေးလိုက်ပါ။ ပြီးတော့ ... သူ အင်ကြင်းတို့သားအမိကို အရမ်းသံယောဇဉ်ကြီးရှာတယ်”

“ဒါပေမဲ့ ... ”

“ဘာလဲ ... စိုင်းထက်ပိုင်ကို လုံးဝမစဉ်းစားနဲ့တော့၊ လက်စနဲ့ သူ့ကိုပဲစဉ်းစားပါ။ အင်ကြင်း ... သားကိုမချစ်ဘူး လား။ ဒီလောက်ချစ်စရာကောင်းတဲ့ကလေးမျိုး ဆရာတစ်သက် တစ်ခါမှမတွေ့ဖူးသေးဘူး။ ကျန်းလည်းကျန်းမာတော့ အရမ်း သဘောကောင်းတဲ့ကောင်ကြီး”

ဒေါက်တာဟန်ရီ သူငယ်ချင်းအတွက် ပျော်နေစဉ် အင်ကြင်းကတော့ ခပ်ငေးငေး။

“ဒေါက်တာရယ် ... သူတို့နှစ်ယောက်ကွဲတာ ကျွန်မ ပယောဂများပါသလားလို့ ... အမြဲ စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိတယ်”

“ဒါတွေ ထားလိုက်ပါတော့၊ လင်မယားဆိုတာလည်း အရင်းနှီးဆုံးသူစိမ်းတွေပါ။ ကံဆုံတော့ စားပြီး ကံကုန်တော့လည်း သွားတာပဲလေ၊ လောလောဆယ် အကောင်းဆုံးကတော့ အင်ကြင်း ... သူ့ကို ကလန်ကဆန် မလုပ်ပါနဲ့၊ သူ့စိတ်ဆင်းရဲအောင်မလုပ်ပါနဲ့လို့ ဆရာသတိပေးပါရစေ မေတ္တာရပ်ခံပါရစေကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒေါက်တာ ... ကျွန်မ သားဆီပြန်လိုက်ဦးမယ်”

“သူ့ကိုနှုတ်ဆက်သွားလိုက်ပါဦး”

“မဆက်တော့ဘူး ဆရာ ... သူ အတိတ်မေ့နေတာပဲနော်၊ အင်ကြင်းကို မမြင်ရရင် မေ့ချင်မေ့သွားမှာပါ”

ဒေါက်တာဟန်ရီ ကိုယ့်နဖူးကိုယ်ရိုက်မိချင်ရပါတာ။

တစ်နေ့လုံးဟောလည်း ... ဆန်တစ်ခွက်မရဘူးဆိုသည့်

ကောင်မလေးပါလားလေ။

အင်ကြင်းရွှေရည် ညီရဲမာန်၏ လူနာခန်းသို့မဝင်တော့ဘဲ ဆေးခန်းမှ အငှားကားလေးနှင့်ပြန်သွားသည်ကိုသာ ဒေါက်တာဟန်ရီ ကြည့်နေရလေသည်။

လူနာခန်းပြတင်းမှ ဆေးခန်းပြင်ပသို့ ညီရဲမာန်ငေးမျှော်
ကြည့်နေစဉ် သူ့အခန်းထဲသို့ ဒေါက်တာဟန်ရီ ဝင်လာလေ
၏။

“ဘယ်လိုကောင်မလေးမှန်း မသိဘူးကွာ ... ကိုယ့်မှာ
ကိုညီအတွက် ဟောလိုက်၊ ပြောလိုက်ရတာ”

“သူ ... ကိုယ့်ကိုစိတ်နာနေသလား သူငယ်ချင်းရယ်၊
ဒါမဟုတ် ... သူ့စိုင်းထက်ပိုင်နဲ့များ ချစ်နေကြပြီလား”

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ကဲ ... ကိုညီ ဆေးခန်းမှာ ဘာဆက်
လုပ်မလဲ၊ ပြန်ပေတော့”

“ကိုယ်ဘယ်ကိုပြန်ရမလဲ သူငယ်ချင်းရယ်”

“အပါကွာ၊ အင်ကြင်းဆီ ပြန်ပေါ့၊ သားကြီး ရွှေရည်
ရဲမာန်ဆီ ပြန်ပေါ့”

“ကိုယ့်ကို လက်ခံပါ့မလားကွာ ... ကိုယ်နောက်ကျပြီ
ထင်ပါရဲ့”

“ဟာ ... ဒီလူ၊ ဘယ်ကနောက်ကျမှမှာလဲ၊ နောက်
မကျလို့ပဲ သူ့နဲ့ကလေးတစ်ယောက်တောင် ရပြီးပြီလေ၊ ကဲ
ဒီလိုလုပ် ... ကိုညီ၊ အင်ကြင်းအိမ်လိုက်သွားလိုက်၊ ကိုယ်
စိုင်းထက်ပိုင်ကို အကြောင်းစုံဖွင့်ပြောပြလိုက်မယ်၊ ဖုန်းဆက်လိုက်

သူ့ကိုနှုတ်မဆက်ဘဲ ထွက်ခွာသွားသည့် အင်ကြင်းရွှေရည်
ကိုကြည့်ပြီး ညီရဲမာန် လူနာခန်းထဲမှ ကြေကွဲနာကျင်နေရ
သည်။

ကိုယ့်ကို ကိုယ်ချစ်သလို မချစ်ဘူးလားကွယ်။

မင်းအပေါ် ဥပေက္ခာပြုခဲ့တယ်ရယ်လို့ မင်းနာကြည်းနေ
တာလား။

ကိုယ် ... သစ္စာမဲ့သူ အိမ်ထောင်ရေးဖောက်ပြန်သူ
မဖြစ်ချင်လို့ နှလုံးသားကို ထူးခတ်သိမ်းဆည်းထားခဲ့ရသမျှ အခု
ကိုယ်လွတ်လပ်သူဖြစ်သွားရပြီမို့ မင်းကိုအတိုးချပြီး ချစ်နိုင်ပါပြီ
ကွယ်။

မယုံဘူးလား ကိုယ့်ရဲ့ကကြီးပျောက် သတို့သမီးလေး
ရယ်။

မယ် လူငယ်ပဲ သဘောပေါက်လွယ်မှာပါ”

“ကျေးဇူးပါပဲ သူငယ်ချင်းရာ ... ”

ညီရဲမာန် ဒေါက်တာဟန်ရီကို ကသုတ်ကရက် နှုတ်ဆက်

ခဲ့ပြီး ... သားနှင့်အင်ကြင်းရှိရာသို့ ကားနှင့်ထွက်လာခဲ့တော့
သည်။

အင်ကြင်းနေသည့် အရုပ်အိမ်လေးထဲမှာ ညီရဲမာန် အခန်း
တစ်ခန်းရရှိထားပေပြီ။

စိုင်းထက်ပိုင်ကိစ္စလည်း ဒေါက်တာဟန်ရီ ရှင်းပြထား
သဖြင့် ပြေလည်သွားပုံရပါ၏။

မပြေလည်သေးတာ အင်ကြင်းရွှေရည်ပါပဲ... ။ လသား
အရွယ်ပင်ရှိနေပြီဖြစ်သည့်သားကလည်း သူ့အတွက်ပြဿနာမရှိ။

သား ... ငယ်လွန်းသေးသဖြင့် ခရီးသွားဖို့မသင့်တော်
သေးလို့ နားနေကြရခြင်းဖြစ်သလို အင်ကြင်းနှင့်နားလည်မှုမရ
သေးတာလည်း ပါပေသည်။

ဘာတွေခေါင်းမာနေရတာလဲ အချစ်ရယ်။ ဒီလောက်ရင်
ကိုခွဲပြီး နှလုံးသားကို ဟင်းလင်ပြထားတဲ့ကြားက မင်းပြဿနာ
ရှာရက်သေးသလားကွယ်။

သူက လက်ထပ်ဖို့ ပြောတော့လည်း လက်မခံပါ။ သူမ၏ မိဘတွေမသိဘဲနှင့် လက်ထပ်နိုင်ပါတဲ့။

မိဘတွေကို အကြောင်းကြားမည်ဆိုတော့လည်း သူမ၏ ဖြစ်ရပ်မှန်ကို မိခင်ကြီးသိပြီး နှလုံးသွေးရပ်သွားမှာစိုးသည်တဲ့ ဘယ်လိုကောင်မလေးလဲကွယ်။

သူ့မှာ ရှေ့တိုးလို့လည်းမရ။ နောက်ဆုတ်ဖို့ကတော့ ဘယ် တုန်းကမှ မစဉ်းစားခဲ့ပါချေ။

ယခုလို ... သူ့အပေါ် နားလည်ကြင်နာပေးနိုင်မည့် ချစ်ဇနီးနှင့် သားကြီးရွှေရည်ရဲမာန်နှင့် အတူတကွ မိသားစု ဘဝလေး တည်ဆောက်ချင်လှပါပြီ။

ကျောဒေဝီ ... မရှိတော့ပြီမို့ အန္တရာယ်တွေလည်းကင်း ဝေးကာ သူတို့အဖွဲ့အေးချမ်းသာယာနေကြပေမယ့် ကိုယ်ချစ် သော အင်ကြင်းကို အရမငင်နိုင်၊ မချူနိုင်သေးသဖြင့် ညီရဲမာန် စိတ်မချမ်းမြေ့နိုင်ပါ။

အိမ်မှာ သားနှင့်သူမက တစ်ခန်း၊ ဆရာမကတစ်ခန်း။ ထမင်းချက်သည် အဒေါ်ကြီးကတော့ မီးဖိုဘက်မှာနေသည်။

တစ်နေ့ ... တစ်နေ့ အင်ကြင်းကို ဘယ်လိုစည်းရုံးရပါ့ မလဲ။

ဘယ်လိုအရချူရပါ့မလဲဟုသာ ညီရဲမာန် စဉ်းစားနေရ သည်။

သူမက ခေါင်းမာသည်မို့ ဇွတ်အတင်းလက်ထပ်ချင်လို့ မရ။ နားလည်မှုရပြီးမှသာ လက်ထပ်လို့ရပေမည်။

အင်း ... တော်တော်ခက်တဲ့ကောင်မလေးပဲ။ မနက်က ဒေါက်တာဟန်ရီထံ သူ့အခက်အခဲတွေကို တင်ပြလိုက်တော့ ဒေါက်တာကြီး တဟားဟားအော်ရယ်ကာ သူ့ကိုလှောင်ပြောင် ခဲ့လေ၏။

“အမလေး ... ကိုညီရယ်၊ ကိုယ်က အဆင်ပြေနေကြ ပြီတောင်မှတ်တာ၊ ခုကျမှ ကောက်ရိုးပုံစောင့်ရတဲ့ ... အဲ၊ လဒ်ကြီးဖြစ်နေရပါလား၊ ကိုယ်နဲ့နေရာချင်းသာ လဲပစ်လိုက်ချင် တယ်”

“နေရာချင်းတော့ မလဲလိုက်ပါနဲ့သူငယ်ချင်းရယ်၊ ကိုယ့် မှာရှားရှားပါးပါး ဒီတစ်ယောက်တည်းရှိလို့ပါ”

“ကဲ ... ဒီလိုလုပ်၊ တစ်ခါ ... တစ်ခါကျ ပါမစ်ယူလို့ မရတဲ့ ကိစ္စတွေမှာ ပါးစပ်ကဖွင့်ပြီး ခွင့်တောင်းမနေဘဲ လှုပ်ရှား ပစ်လိုက်ရတယ်ကိုညီရဲ့၊ ကိုယ်ပြောတာ သဘောပေါက်တယ် နော်”

“အဲ ... ပေါက်ပြီ ... ပေါက်ပြီ ... ”

“ဥပဒေလွတ်အောင် အရက်ကလေးနည်းနည်းလောက်
လည်း အာဆွတ်ထားပေါ့ကွာ၊ ကိုညိုကိုအားလုံး အားမလို၊
အားမရဖြစ်နေကြမှာ၊ ဘယ်နှယ်မှာ၊ ရှေးခေတ်ကလို ပဝါတစ်
ကမ်း၊ လက်တစ်လှမ်းလုပ်နေ ... ”

“ဪ ... ကိုယ်က အစကတည်းက လူဆိုးဖြစ်ခဲ့ရ
တော့ အင်ကြင်းစိတ်နာသွားမှာစိုးလို့ပါ”

“သေလိုက်ပါတော့ဗျာ ... ကဲ ခုညတော့ အပီသာလှုပ်
ရှားပေတော့၊ နောက်တောင်ကျနေပြီ၊ သားလည်း တစ်လကျော်
ပြီ၊ အခြေအနေတွေကောင်းရင် ... ရန်ကုန်ပြန်၊ လက်ထပ်ကြ
ပေါ့၊ ကိုယ်လက်ထပ်ပွဲကို လာခဲ့မယ်”

“ကိုယ်က ဒေဝီနဲ့ကွာရှင်းထားတာ မကြာသေးတော့
သူများကဲ့ရဲ့မှာ ... ”

“ဒါဆို ... အင်ကြင်းကို လက်မထပ်တော့ဘူးလား၊
အတူမနေချင်ဘူးလား၊ အတွေးတွေ ခေါင်မနေစမ်းပါနဲ့ဗျာ”
ညီရဲမာန် ဒေါက်တာဟန်ရီ အကြံပေးခဲ့သည့်အတိုင်း ဒီည
တော့လှုပ်ရှားရပေမည်။

အင်ကြင်း၏ အခန်းက ကျယ်ဝန်းပြီး နေ့ဘက်မှာ အလင်း
ရောင်လည်းရသည်။ သား၏လှုပ်ပုခက်လည်း ထားရှိသည်မို့
ညီရဲမာန်သာ ပုခက်နားမှာ ဥပဒေလွတ် ကပ်နေလေ၏။ သည်
ည ... အပြင်မထွက်ဘူး။

တကယ်လည်း သားကချစ်စရာ သဘောကောင်းကြီးပါ။
နတ်သူငယ်မြူသလို အလိုလိုပြီးနေသည့်သားကြီးရွှေရည်ရဲမာန်၏
အသွင်ကိုမြင်လိုက်ရသည့်အခါ ညီရဲမာန်၏ စိတ်တွေ တကယ်
ပင် ကြည်လင်သန့်ရှင်းသွားရသည်။

“သား ... သားကြီး ... ဖေဖေသားကြီး ဒက်ဒီသားကြီး”
နှင့် သူ ... ကလူကျီစယ်နေသည့်အခါ နေရာမက ပါးစပ်ကို
လက်ဝါးနှင့်ပိတ်ပြီး ပြီးသလို အင်ကြင်းကတော့ ‘ဘယ်လိုဖြစ်နေ
တာလဲ’ဟု ရန်လုပ်ချင်ပုံမျိုးနှင့် ကြည့်နေသည်။

သူ ... မချီတတ်၊ ချီတတ်နှင့်သားကို ပုခက်ထဲမှ ကျိုး
ယူတော့ သားက တအံ့အဲနှင့် အသံပေး၏။

“အို ... သားနိုးသွားပြီ ဦးညို၊ ဒီညဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ ကလေးကောင်းကောင်းအိပ်ပါစေ မိုးတွေလည်းရွာနေတယ်”

“ဘာမဆိုင်ဘူး၊ ကိုယ့်သားကိုယ်ချီတာပဲနော် ... ဆရာမရယ်၊ အင်း ... သားသားက မေမေ့ချို စို့ချင်တယ်ဟုတ်လား၊ အား ... စို့ရမှာပေါ့ကွာ”

“ပေး ... သူဌေး၊ ကျွန်မ ... တိုက်ပေးမယ်”

“ရတယ် ဆရာမ ... ရတယ်၊ ကျွန်တော့်ဘာသာ လုပ်ပေးမယ်၊ ဒါမှနောက်လည်း ကျွမ်းကျင်သွားမှာ”

ဒေါက်တာဟန်ရီ အကြံပေးသည့်အတိုင်း ဝိစကိတွေ ကုန်ပေါ်လောင်းထားသည်မို့ သူ့ထံမှ အရက်နဲ့တွေ့ရနေသည့်အခါ ဆရာမ မျက်လုံးပြူးနေ၏။

အင်ကြင်းလည်း အနံ့ရသွားလေပြီထင်။ နှုတ်ခမ်းလေးကို ဝက်နှုတ်သီးလို စုထော်လေတော့သည်။

ညီရဲမာန် ကိုယ့်ဇာတ်ကိုယ်ဆက်ကရပါသည်။ သားကို ပုခက်ထဲမှ ခဲရာခဲဆစ် ထုတ်ယူလိုက်ပြီး အင်ကြင်းထိုင်နေရာသို့ သွားတော့ ... အင်ကြင်းက ကလေးဆီ ထလာခဲ့သည်။

သူ ... ကလေးကိုလှမ်းပေးပြီး အင်ကြင်းအနားမှာပင် ကပ်ထိုင်ချလိုက်သည်။

“ကိုယ့်သားကြီးနို့စို့တာ ... ကိုယ်သေချာကြည့်ဦးမယ်၊ ဇာကယ်စားလုံး၊ သောက်လုံးကြီးမယ့်ကောင်ပဲ”

“အို ... သူဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ သွားအိပ်တော့လေ၊

အချိန်မရှိတော့ဘူး”

“ဘာလို့မရှိရမှာလဲ၊ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်နေတာပဲ၊ ကဲ ... တိုက်ပါ မှန်း ... ကိုယ်ကူညီမယ်”

“ဟာ ... ဦးညို”

ညီရဲမာန် ကလေးပွေ့ချီထားသဖြင့် လက်မအားသည့် အင်ကြင်း၏အကျိုးလေးကို ပင့်မပေးလိုက်တော့ အောက်မှ ဘရာဗီယာတစ်ထပ် ထွက်ပေါ်လာ၏။

“ကလေးငယ်တုန်း ... ဘရာဗီယာ မဝတ်ရဘူးလေ၊ ဒီအတိုင်း လွှတ်ထားမှပေါ့”

“အို ... ဒီအတိုင်းထားတော့ ရင်သားပုံပျက်တယ် သူဌေးရဲ့”

ဘေးမှ ဆရာမ မျက်စိမျက်နှာပျက်စွာ ဝင်ပြောလာလျှင် ညီရဲမာန် ခပ်ပြုံးပြုံးနှင့် ဆရာမကို ပြောလိုက်သည်။

“ပျက်ပျက်ပေါ့ဗျာ၊ သူက ဘယ်သူ့ကိုထပ်ပြီး ရည်မှန်းနေသေးလို့လဲ၊ ကျွန်တော် သဘောကျရင်ပြီးတာပဲ မဟုတ်လား၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ဆရာမရယ် ... သားနို့တိုက်ပြီးရင် ခေါ်သွားပေးပါနော်၊ ကျွန်တော် ... သူနဲ့ဆွေးနွေးစရာရှိလို့ပါ ... ”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ ... ”

မကြာမီ သားကြီး နို့သွားသဖြင့် ဆရာမ ကလေးကို လက်လွှဲယူသွားခဲ့သည်။

ညီရဲမာန် အင်ကြင်းကို ကြင်နာစွာငံ့ကြည့်လိုက်တော့

သူမ မျက်နှာလေးပျက်ကျနေလိုက်တာ တကယ့်ကို မကြည့်ရက်စရာ။

ညီရဲမာန် အခန်းတံခါးကို ခပ်တည်တည်ပင် သွားပိတ်လိုက်တော့ သူမ ... နေစရာမရှိတော့။

“ဦးညီ ... ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ အင်ကြင်းကို ဘယ်လိုမှတ်နေလဲ”

“ဘယ်လိုမှတ်ရမလဲ ... အင်ကြင်းဟာ ကိုယ့်ရဲ့ချစ်ဇနီးကိုယ့်ရဲ့သတို့သမီးလေးပေါ့”

“ဟင့်အင်း ... အင်ကြင်းရင်ထဲမှာ မရှင်းဘူး၊ ဦးညီမှာ ဒေါ်ကျော့ဒေဝီရှိတယ်၊ အင်ကြင်း သူ့ရှိနေရဲ့နဲ့ ဦးညီကို လက်မထပ်ချင်ဘူး”

“ဒါ ... မင်း ကိုယ့်ကိုလက်မထပ်ချင်လို့ ပေးတဲ့ နောက်ဆုံးဆင်ခြေလား”

“ဆင်ခြေပေးတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မ တကယ် စိတ်မချမ်းသာတာပါ၊ ကျွန်မ ... သူတစ်ပါးယောက်ျားကို လှယူတဲ့ အဖြစ်မျိုး ဘယ်တော့မှမရောက်ချင်ဘူး”

“သေချာလား ... ”

“ဦးညီ ... အင်ကြင်းကို လှောင်နေတာလား၊ ဦးညီ ဒီညမူးနေတယ်၊ ကျွန်မရဲ့ နာကျင်နေတဲ့ နှလုံးသားကို ညက်ညက်ကြေအောင် ထပ်မန်ဝက်ပါနဲ့တော့ရှင်၊ ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်”

ခုတင်ဘေးမှာတုန်ယင်စွာရပ်ရင်းပြောနေသည့်ကောင်မလေးကို ညီရဲမာန် သူ့နှင့်အတူ ခုတင်ပေါ်မှာ ထိုင်စေသည်။

“ကိုယ် ... မမူးပါဘူးကွာ၊ နားထောင် ... လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပတ်က ဒေဝီ ရန်ကုန်ဆင်းသွားရင်း လမ်းမှာ ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ပြီး ဆုံးသွားခဲ့ပြီ”

“အို ... ”

အင်ကြင်း အံ့သြစိတ်ထိခိုက်သွားပြီး သူ့ကို အလန့်တကြား ကြည့်နေလျှင် ...

“ကိုယ်လည်း ဘယ်စိတ်ကောင်းမလဲ၊ အင်ကြင်းရယ်၊ ဒါပေမဲ့ တူသောအကျိုးပေးတာလေ၊ သူ့ခိုင်းစေချက်ကြောင့် အင်ကြင်းနဲ့သားကို သူ့လူတွေက လုပ်ကြံကြတယ်၊ နောက်ကိုယ့်ကိုတောင် ကားဘရိတ်ပေါက်အောင်လုပ်ထားပြီး သေကြောင်းကြံခဲ့တယ်လေ၊ အကုသိုလ် လက်ငင်းအကျိုးပေးသွားတာပါ”

“ဒေါ်ကျော့ဒေဝီ လုပ်ကြံတယ်ဆိုတာ သေချာရဲ့လားရှင်”

“သူဆုံးသွားတော့ ... သူ့လူတွေက ဝန်ခံချက်ပေးကြ၊ တောင်းပန်ကြတယ်၊ ကိုယ်ခွင့်လွှတ်ပြီး ဒေဝီအတွက် လုပ်စရာရှိတာတွေ လုပ်ပေးခဲ့ပါတယ် ကလေးရယ်၊ အစက ... အင်ကြင်း စိတ်ထိခိုက်သွားမှာစိုးလို့ ကိုယ်မပြောတော့ဘဲ နေမလို့ပါ၊ အင်ကြင်းက စိတ်ထဲမရှင်းဘူးဆိုလို့ပြောရတာ၊ သူ့ကို ကိုကိုတို့ ခွင့်လွှတ်လိုက်ကြရအောင်နော်”

မျက်ရည်များကျလာရင်း အင်ကြင်းခေါင်းလေးညိတ်ပြ
လျှင် ညီရဲမာန် သူမကို ကြင်နာယုယစွာ ပွေ့ဖက်လိုက်ပါသည်။

“တကယ်တော့ ဦးညီရယ် ... ဒေါ်ကျော့ဒေဝီမများ သူ
ခင်ပွန်းကိုချစ်တဲ့စိတ်၊ သဝန်တိုတဲ့စိတ်တွေကြောင့် ရုဠသုဘဒ္ဒါ
လို ... အငြိုး ... အတေး ... အာယာတတွေများပြီး မလုပ်
သင့်၊ မကြံသင့်တာ လုပ်မိတာပါ”

“အင်ကြင်း ခွင့်လွှတ်နိုင်ရင်ပြီးပါတယ်ဗျာ၊ ကိုကိုကတော့
ဆန္ဒနဲ့ဆင်မင်းကြီးပဲ၊ ရုဠသုဘဒ္ဒါမရှိတော့ရင်လည်း ဟောဒီ
သဘောကောင်း၊ မနောကောင်းတဲ့ မဟာသုဘဒ္ဒါလေးကိုပဲ
အတိုးချပြီး ... ချစ်ပါ့မယ်”

“အား ... ကိုကိုနော် ... သွား ... ”

အင်ကြင်း ... ဆင်ခြေတက်စရာ စကားမရှိတော့လျှင်
သူ့အပေါ် ကြင်နာယုယစွာ မြတ်နိုးချစ်ကြင်မည့် ညီရဲမာန်၏
ရင်ခွင်ထဲသို့ ဆင်မလေးလို တအိအိ လဲပြိုကျသွားမိတော့သည်။

ပြီး။

ကြယ်စင်ပျူးဝေ

၂-၉-၂၀၀၉